NICOLAE STOE

ACUZATUL DIN CAMERA 13

EDITURA DACIA

CLUJ 197

3

Coperta de L. BARDOCZ

Criminalul coboară cu paraşuta ca să risipească bănuielile îndreptate cu graţie împotriva corpului său preţios şi a bunelor intenţii ale chipului său spaţios
şi împlineşte crima în 10 atitudini brutale şi pitoreşti”.

ITRISTAN TZARA

Partea întîia:

ACUZATUL DIN CAMERA 1

3

De dincolo de geamuri, prin perdelele mari din dantelă de Olanda, autentică, lucrate cu migală şi ornate cu amoraşi rotofei care zburau prin aer sunînd din alămuri (în sinea lui chiar Mitran Bunea se îndoia de oportunitatea lor, acolo, dar se încăpăţîna să le păstreze mai mult din spirit de contradicţie, pentru că nu exista şedinţă în care şeful să nu-l mustre calificîndu-i insistenţa drept o „bizară şi ne- maiîntîlnită extravaganţă”), lumina după-amiezii de aprilie se prelingea în interior blînd, ca un ulei fin şi exotic.

Aşezat la biroul său modest, maiorul era absorbit cu totul de gîndurile care-l frămîntau. Cafeaua preparată cu aproape o jumătate de oră înainte intr-un aparat de construcţie proprie şi după o reţetă proprie, se răcise. Alături de ea, la un lat de palmă, scrumiera „doldora de filtre”. „Ţigara este adevăratul şi marele ucigaş al

secolului. Ca el să se afle pentru totdeauna după gratii, ar merita ca noi toţi, să ne investim entuziasmul şi forţa de muncă, în ore şi ore de anchete şi deliberări, presupunînd că cineva s-ar hotărî să ne încredinţeze o misiune de o astfel de importanţă", gîndise, într-una din zile, cu voce tare, colonelul în timp ce se afla, întîmplător, în biroul lui Bunea. Colonelul se oprise tocmai în faţa scrumierei, la fel de încărcată ca şi acum şi, de bună
seamă, judecase că o alUzie subtilă nu poate fi dăunătoare într-p atare situaţie. Mai ales că, eixact în acel moment, colonelului îi reveni în memorie imaginea de coşmar a unui afiş enorm care domina, de pe unul din pereţii laterali, salonul cofetăriei „Lăcrimioara de plastic". O cofetărie destinată exclusiv grupei mari de la grădiniţă şi preşcolarilor, dar care – prin forţa împrejurărilor – se afla peste drum de Miliţie. Afişul înfăţişa o ţigară enormă. Fumul subţire şi albăstrui se desfăcea în sus, devenind din ce în ce mai gros şi monstruos, închipuind un balaur negru cu mai multe capete. Toate scoteau limbi roşii îndreptate spre un craniu de duzină, în genul celor imprimate pe plăcuţele galbene şi fixate pe unii dintre stîlpii de înaltă tensiune, spre a ne avertiza: „Nu atingeţi firele căzute la pămînt! Pericol de moarte!".

Mitran Bunea reacţionă cît se poate de docil faţă de colonel, atît de profund mişcat de modul în care se expune unul din cei mai buni anchetatori din oraş. Găsi chiar de cuviinţă să se manifeste mai mult de cît amabil şi a doua zi, pe un colţ al biroului, a lipit cu pastă „Pescăruş" următorul bilet: „Tutunul conţine: oxid de carbon, acid cianhidric, alcool metilic, amoniac, benzipiren, acroleină", efectul a fost neaşteptat. Oricine parcurgea textul, ca înţepat de un ac cu gămălie, stingea repede ţigara, aruncînd mucul în scrumieră. Astfel că, deşi acesta redusese în mod simţitor numărul ţigărilor fumate în timpul orelor de serviciu, spectacolul pe care biroul său îl oferea colonelului, ori de cîte ori acesta deschidea uşa sau chiar păşea înăuntru, nu era cu nimic mai puţin dezolant. Bunea se hotărî, deci, să
nu mai umble cu temenele şi să fumeze liniştit, la fel ca şi înainte. Prietenul său, doctorul radiolog Mirel Tandru îl asigurase, încă o dată, că are plămîni de bou.

Acum, însă, ţigara picotea uitată în scrumieră şi vălurelele de fum pluteau în rotocoale galbene, verzui,

deasupra cheliei maiorului ca nişte aureole din icoanele zugravilor anonimi din Fofeldea. Bunea se îndîrjea cu toată fiinţa asupra unei coli albe, pe care scrisul său nervos o umplea, în viteză, cu rîn- duri dese, înghesuite. Din cînd în cînd, se oprea din scris. Ştergea un cuvînt, îl înlocuia cu altul. Şi din nou scrisul lui nervos secondat de ţăcănitul ritmic al acelor arătătoare ale ceasornicului electric din perete, care săreau din trei în trei minute: tic, tic, tic, îşi relua cursul.

„Stimaţi colegi! (oare nu e prea mult pentru nişte studenţi aflaţi la primul lor contact cu practica criminalistică! gîndi Bunea. Dimpotrivă. Le voi cîştiga stima acordîndu-le-o eu, mai întîi. Pedagogia, frate, cere tactică! Ş-apoi mai e şi celălalt aspect. Al încrederii acordate noii generaţii. Realitatea este că a-i trata de sus, înseamnă a-i face să păşească dacă nu timoraţi, oricum cu sfială, într-un domeniu care prin definiţie solicită spiritul de iniţiativă, abilitatea şi adaptarea rapidă la situaţii neprevăzute. Solicită – de ce n-aş recunoaşte-o t – capacitatea de a risca, ştiinţa jocului pe ultima carte şi înţelepciunea de a şti să pierzi – cînd nu mai există altă soluţie – în mod elegant. Ca un lord. Şi fruntea i se lumină de un zîmbet. Aşadar e bine, din punctul ăsta de vedere, îşi zise). Circulă din păcate o imagine destul de convenţională şi facilă despre anchetator. Romanele poliţiste, sub acest aspect, sini o adevărată pacoste. Ele pun la dispoziţia marelui public de cele mai multe ori, un tip atletic, dispus să escaladeze zidurile mai ceva ca Jean Marais, să tragă cu pistolul şi cu tot felul de obiecte aruncătoare de plumb, mai abitir decît Ness. Prostii! N-are nevoie de panoplie, ci de inteligenţă şi ' spirit de analiză. El nu este un aventurier, care aleargă cu limba scoasă după tot felul de infractori şi criminali, ci o persoană de prestigiu, care veghează la aplicarea cit mai judicioasă şi echitabilă a legii. Prezenţa lui în teren, atunci cînd este necesară, se face sub semnul unui atare imperativ şi are ca rezultat o cît mai bună cunoaştere a realităţii. O condiţie sine-qua-non a activităţii anchetatorului, dar care singură nu rezolvă nimic. Munca lui este oarecum asemănătoare aceleia pe care o face pictorul cubist, cînd descompune realitatea în părţile-i componente şi apoi o realcătuieşte după o anume logică, cu totul nouă. (Se opri din scris, făcu o pauză, timp în care ar fi trebuit, dacă discursul ar fi avut loc în realitate, să se consume ropotul

de aplauze al celor patru studenţi de la Facultatea de ştiinţe juridice din Cluj, care urmau să facă practică în M. şi care îi fuseseră repartizaţi lui Mitran Bunea. Ii aştepta să sosească luni dimineaţa şi se gîndise că este necesară o primire cît mai festivă. E drept că tocmai aici intervenea elementul cu adevărat dificil. Mitran Bunea se pricepea la festivităţi tot atît de mult ca şi, să zicem, o vînzătoare de hribi la dichisul şi ordinea de succesiune a elementelor care compun ceremonialul de decernare a premiului Nobel pentru literatură. Nu-i nimic, o s-o-
nvâţ şi pe asta, omul e dator să le ştie pe toate, îşi făcu Bunea curaj şi refuză un bilet la un simpozion, pe care i-l procurase tot vechiul său prieten, jurnalistul; Ştia că tema îl interesează peste măsură, delicatele vieţuitoare constituind pentru anchetator un adevărat hobby. îşi sacrificase aşadar sîmbăta după-amiază şi venise' la birou cu gînd să încropească o schemă cît mai completă a sumarei alocuţiuni, pe care avea intenţia s-o rostească luni dimineaţa la ora opt fix, în faţa celor patru studenţi. Se uită încă o dată pe lista cu numele lor: Paula Amfian, Severin Mavru, Doru Măduţă şi Rinei Schmidt. Apoi privirea lui se mută spre acele ceasornicului electric, care arătau ora optsprezece fără cinci. Tîrziu, constată şi se întoarse la discurs).

„Nu stă în intenţia mea să vă ţin o prelegere. De la cursuri veniţi. Vreau doar, aşa cum arătam, să vă atrag atenţia ...“

Şirul gîndurilor îi fu întrerupt brusc de uşa care se izbi cu brutalitate (cel puţin asta a fost senzaţia avută de maior) de perete. în prag îşi făcu apariţia plutonierul, ofiţerul de serviciu Gligor. Abia îşi ţinea răsuflarea, iar ochii săi măriţi trădau o evidentă emoţie. Surprins, Bunea se gîndi că o glumă poate fi cu siguranţă utilă:

— Uşurel, Gligore, uşurel, că nu dau turcii!

— Ba, tocma!

— Ce s-a întîmplat?!

— Stai o ţîră să-mi vie graiu.

— Ţi-e rău cumva? îl chestionă în continuare. Bunea.

— Mie nu. Rău-i al lumii, că-i răbdătoare şi-i ţine pe ăştia care vă dau dumneavoastră şi mie de lucru.

— Potoleşte-te omule, doar n-o ii dat chiar peste dumneata vreunul din ăia ...

— Ba chiar ...

- ? .

— Unu jos. îmbrăcat ca toată lumea, întreg la cap şi la fire, după cum se vedea de departe. Da numai atît. Că de-aproape seamănă a nebun. Venea de pe strada cealaltă. îl văz că trece drumul pe unde nu-i zebră şi arată ca un om înghesuit. Da gîndeam că numai mi se pare. Cînd colo, ce să vezi? Necuratul îl aduce oblu la poarta noastră. Şi nici una, nici alta, pune degetul pe sunătoare. „Ce vrei", zic şi ies către poartă. „Deschide o dată, n-auzi? Ce făceai, dormeai în gheretă..." Zice. „Ce te priveşte pe dumneata" zic. „Mă . .. ", zice. Văzîndu-l că umblă la şmecherii mi-am zis că-i o ţîră făcut şi mai bine să-l las în plata Domnului. Dar el, nu şi nu, că vrea să intre.

— Astăzi nu-i slujbă, zic.

— Şi eu ce fac? zice.

— Treaba dumitale...

— Din păcate nu-i numai a mea, zice.

—- Ai vreo plîngere? îl întreb.

— Da, se răsteşte ca apucat.

— O urgenţă? zic.

— Fulger, fulger. Am nevoie de un miliţian bun.

— Ce-i atît de urgent?

— Am omorît un om, zice.

Auzindu-l şi văzîndu-l în ce hal se află, m-am gîndit, ştiind că dumneata te afli aici, să...

— Unde-i acum? se interesă Bunea, nu precipitat, ei calm, aproape plictisit, cu credinţa că Furtulea exagerează.

—' Lingă punctul de, control, Dacă nu s-n fi păruit pe urinele mele că-l vijelie, nu om.

— Trimite-l sus. Şi fără să vrea Mitran Bunea a simţit 'o adiere de vînt răcoros umezindu-i faţa. Era gîhdul că peste o clipă, avea să se afle singur, într-o clădire pustie (Nea Gligor era mai mult suflet decît om), cu un individ care a săvîrşit un omor. Duse mina spre pachetul de ţigări.

Inginerul Paulete Stamatin nu era deloc un om fioros la înfăţişare. Mai degrabă, comic. **Pe** vîrful nasului avea un neg enorm, sanguin, care la emoţii se umfla şi se făcea roşu ea la curcan. Prezenţa lui acolo îi schimba ca prin minune fizionomia, făcîndu-l de nerecunoscut în unele situaţii. De pildă, cum stătea în faţa lui Mitran Bunea aproape ghemuit pe scaunul pe care maiorul de miliţie avusese amabilitatea să i-l ofere, şi sorbea cu nesaţ din paharul de apă adus de Gligor Furtulea, părea un clown

într-o scurtă pauză dintre un număr şi altul.

„Mi-a trebuit destul timp ca să mă decid a-l lua în serios“ avea să recunoască, mai tîrziu, Bunea. Stamatin, însă,. se purta astfel numai din cauza spaimei, care – se ştie – poate provoca la diverşi indivizi cele mai bizare şi mai inexplicabile reacţii.

— Notaţi, vă rog, totul. Absolut totul, se văicări el, şi cuvintele pe care le scotea din gîtlejul răguşit se loveau unul de altul, sunînd strident, ca un pumn
de pietricele zornăite într-d cratiţă de tablă, de un copil.

— Deci?! Se hotărî, în sfîrşit, maiorul s^ ordoneze fluidul incoerent de propoziţii enorme, proli- ferînd una din alta,, fără noimă, ca versurile într-o poezie, pretins, modernă. încercarea se dovedi pripită: /

— Deci?!! Nici un „deci” tovarăşe maior! L-am găsit mort. Asasinat. Asasinat într-un mod oribil. O imagine dizgraţioasă şi imposibilă care o să mă urmărească toată viaţa. N-o să mai am linişte de azi încolo, înţelegeţi? L-am găsit, acolo, mort, atîrnînd pe jumătate din pat şi mi-am simţit măduva din şira spinării furnicată de milioane de înţepături, de parcă un roi de termite mi-ar fi năvălit în sus prin coloana vertebrală, spre creier. Asta am simţit văzîndu-l şi dumneavoastră mă întrebaţi: „Deci?” M-am îngrozit. Am crezut că paralizez. N-am mai putut face un pas.

— Aţi ajuns totuşi aici, remarcă cu răutate Bunea. Şi mai mult, Nea Gligor, portarul care v-a adus la mine, îmi spunea că aveaţi un demaraj destul de vioi- Prea puţin compatibil cu un om aflat pe punctul de a paraliza.

— Vă bateţi joc de mine?

— Nu. Vreau doar să pornim metodic. Altfel dă miezul nopţii peste noi. Instinctiv, maiorul cercetă cadranul ceasornicului. Arăta optsprezece şi treizeci de minute. Oftă, încercînd să alunge golul care i se cuibărea sub coşul pieptului.

— Fie. în fond dumneavoastră hotărîţi, se resem- nă Stamatin, calmîndu-se.

— Mă bucur că sînteţi de părerea mea, se înveseli de adevăratelea Bunea şi scoase din buzunarul ves
-tonului pachetul de ţigări şi bricheta pistolet (era singura armă de foc pe care maiorul ştia s-o riîînu- iască fără să se intimideze), primită cadou, cu foarte mulţi ani în urmă, de la un inginer, l’e atunci nu apăruseră în comerţ şi constituiau o raritate.

— Astăzi nu mai dă nimeni doi bani pe ele. Au un

defect, undeva la rezervorul de benzină. Atunci cînd sînt încărcate inundă piatra şi poţi să apeşi mult şi bine, simţi Bunea nevoia să se justifice, în timp ce încerca, fără succes, să-şi aprindă ţigar'.

— Mai bine de mine că nu fumez, se felicită Stamatin.

— Mai bine, şi Bunea îi atrase atenţia asupra biletului din colţul biroului.

— Oho! exclamă Stamatin după ce-l parcurse. Autoasasinare conştientă!

— E preferabilă oricărei crime din categoria celor care nu încep cu „auto“ cum ziceaţi dumneavoastră.

— Autostop, îl scăpase gura, fără să vrea, pe Stamatin şi Bunea se convinse în acel moment, că are în faţa lui pe unul din acei oameni, stăpîniţi de impulsuri interioare neînţelese. Maiorului începuse să-i devină din ce în ce mai accesibilă starea lui Paulete Stamatin. „Cu asemenea aiuriţi ori eşti mînă forte, ori te dai peste cap“, îşi luă seama şi, într-un fel, se înfurie de această constatare: „Prea mă exprim în panseuri ca o domnişoară de pension. Numai scle- rozaţîi sau senilii cultivă excesiv aforismul, îşî zise şi îşi aminti numele unui tip care se autonumea scriitor, fără să fi scris un rînd. N-am timp de scris, nici de citit – declara tipul – îmi pregătesc memoriile şi mausoleul. Toată opera lui se rezuma la un astfel de panseu tipărit la rubrica „Picături“ a ziarului „Zori 5.01“ şi care, fără a fi, ce-i drgpţ din cale-afară de prost, suna astfel: „Marile iubiri sînt ca florile, dacă le atingi prea mult, îşi scutură petalele”. Tîmpită memorie mai pot avea, constată, din nou, Mitran Bunea, care folosea acest sistem al autoanalizei, ca pe o armă de apărare atunci cînd era obligat să audieze vreun individ greu de temperat şi năbădăios ca Paulete. Oricum ar interpreta trebuie să-l întrerup, gîndi Bunea şi îşi abandonă amintirile prin a căror ninsoare albastră autorul aforismului cu florile păşea demn şi plin de sine spre casieria fondului literar.

— Aşadar, la ora cincisprezece, cincisprezece şi zece aţi ieşit din cameră ...

— Exact. Foarte exact, aprobă Paulete fericit la culme că nu-şi răcise gura degeaba.

— Cum de aţi reţinut cu atîta exactitate ora?

— Păi, să vedeţi...

— Cît mai concret şi cît mai precis, vă rog. E în interesul meu şi al dumneavoastră. Şi al victimei,

presupunînd – prin absurd – că pe aceasta ar mai putea-o interesa ceva.

— Aveam o ...

— Intîlnire, da?

— Aproape.

— E secret? se interesă Bunea arbncînd o privire spre mîna stingă a lui Paulete ornată cu o verighetă lată cît o şosea şi împodobită cu floricele firave.

— într-un fel, însă ...

— Bine. Nu insist, se hotărî anchetatorul să evite stînjeneala interlocutorului. Oricum e bine. Aveţi un alibi, dumneavoastră. Ceea ce vă exclude de la început din cauză.

— Nu afli.

— Nu?

— Cea care trebuia să vină la întîlnire, n-a mai venit.

— Plasă, cu alte cuvinte. Să trecem peste ea. N-a venit şi în consecinţă jenîndu-vă să vă reîntoarceţi atît de repede la hotel, v-aţi ho>tărît să faceţi o scurtă plimbare. Apropo. Unde aţi avut stabilit locul întîl- nirii?

— Lingă statuia ...

— A! . ., „Turismul*. .

— Poftiţi?

— „Turismul" am spus. Va să zică, nu departe de locul crimei.

— Nu, recunoscu Paulete. O expresie penibilă i se întipări pe faţă iar vîrfurile urechilor i se aprinseră de ai fi zis că e vorba de un elev silitor care a fost surprins cu fiţuica. Buburuza din vîrful nasului i se umflase, semn că ea începea să existe independent. Faptul sporea jena lui Paulete, complexîndu-l şi făcîndu-l să se simtă inferior de două ori: o dată pentru că era suspectat de crimă, iar a doua oară pentru defectul fizic, oribil şi neplăcut.

— Dumneavoastră singur v-aţi acuzat, nu eu! îi ghici Bunea gîndurile.

— Eu?

— Da! aţi spus, că aţi omorît un om.

— Imposibil! Niciodată n-aş fi capabil de o asemenea declaraţie. Sînt om serios. Mai mult, inventator. Stimat şi preţuit la locul meu de muncă şi trebuie să recunoaşteţi şi. dumneavoastră, care bănuiesc, sînteţi obişnuit eu spectaculosul, locul meu de muncă e cu totul aparte.

— Nu v-am cerut autobiografia. încă nu e cazul. La ce oră aţi revenit la hotel?

— La şaisprezece treizeci. Oricum după şaisprezece.

- Şi?

— .Am luat cheia de la recepţie, am urcat la etaj şi...

— Dumneavoastră aţi lăsat cheia la recepţie?

— Nu.

— Atunci de unde ştiaţi că se află acolo?

— Aşa. Bănuiam.

— De ce bănuiaţi? Victima obişnuia să iasă după- masă din cameră?

— Nu. De obicei după-masa dormeam amîndoi, ca doi îngeraşi.

— Bun. Odihna e bună, şi Bunea căută din nou ţigările furios că mai „născuse" un aforism. Bine că nu-l stenodactilografiase, gîndi şi-şi aminti de noua lui asistentă, Rodica Vertebră, care avea obiceiul să stenodactilografieze cuvînt cu cuvînt, absolut totul. E nouă, o să se obişnuiască ea, conchise, apoi cu voce tare se întoarse spre celălalt.

— Doar că începînd de astăzi colocatarul dumneavoastră va rămîne pentru totdeauna printre îngeri. Cine ştie, dată n-o fi avut păcate prea multe. Poate, n-ar fi rău să-i aprindeţi o luminare.

— Vai, sări ca ars Stamatin. Dar ce credeţi * despre mine? Sînt un ateu convins.

— Nu mă îndoiesc. Deşi, sincer vorbind, unora dintre noi le-ar trebui ceva mai mult din ceea ce am putea numi „frica lui Dumnezeu".

— Doar nu credeţi, cumva, că eu ...

— Nu cred nimic. N-am dreptul să cred, spre deosebire de dumneavoastră, care sînteţi ateu din convingere (ironia şi autoironia constituiau alte două auxiliare de preţ, pe care Bunea le vehicula, modelînd dispoziţia sau indispoziţia celui anchetat, în funcţie de cerinţele anchetei. N-am nevoie de bîlbîiţi şi nici de timoraţi, îmi plac martorii dezin- volţi şi pe cît posibil inteligenţi, chiar dacă dezinvoltura şi inteligenţa lor m-ar obliga să trenez cercetările, să prelungesc în mod ne justificat interogatoriile. Dar prostia şi spaima mă inhibă. Şi apoi trebuie să cădem de acord asupra unui principiu: în criminalistică nu e ca în geometrie: drumul cel mai scurt dintre două puncte nu este linia dreaptă, ci, adeseori, o potecă sinuoasă, ocolind şi aventurîndu-se prin hăţişuri. Viaţa nu-i alcătuită numai din evenimente de importanţă capitală,

firul miraculos al ei nu există numai prin „esenţe“. Nimicul şi banalul, insignifiantul şi anostul aparţin vieţii cu drepturi egale faptului extraordinar. Un tip, de pildă, nu-şi poate rupe, în semn de iubire faţă de soţia lui, toate fotografiile făcute în copilărie sau adolescenţă, cu mult înaintea clasicei, anostei şi inexpresivei, dar întotdeauna formidabilei „poze de nuntă“, numai sub pretextul că aceasta ar fi imortalizat unul din cele mai importante momente ale vieţii. Existenţa acestui nou moment nu le exclude pe celelalte, care l-au precedat, nu este suficient pentru a defini un adevăr sau o minciună, mă rog, în funcţie de modul în care e trăită viaţa).

Tuşea semnificativă a lui Paulete îl readuse la realitate. Consultă din nou ceasul şi se îngrozi de-a bine- lea: nouăsprezece şi jumătate.

Se întoarse spre Paulele Stamatin Era decis să fie expeditiv, începea să se pasioneze. Iată o nouă crimă, aparent fără autor, deocamdată. întocmai aşa gîndea, fixîndu-se asupra ultimelor întrebări pe care avea de gînd să i le adreseze lui Paulete.

— Cum.se numea victima?

— Neagu Blebea.

— Profesia i-o ştiţi cumva?

— Nu.

— Cînd l-aţi cunoscut?

— Acum două zile, după-amiază, cînd am venit şi am fost repartizat în camera treisprezece.

— Ghinionul!

— într-adevăr.

— Asta înseamnă, îşi răsfoi Bunea calendarul de pe birou, că aţi venit în după-amiaza zilei de şaptesprezece aprilie. În ce scop?

— Am adus un studiu despre un nou principiu constructiv al vehiculelor bazate pe perna de aer, la revista „Icarus“.

— Şi cum aţi obţinut locul acela, în camera trei-sprezece?

— Nu înţeleg.

— întrebarea e foarte clară, se enervă Bunea. Mă refer la faptul că începînd din cincisprezece aprilie şi pînă mîine seară, în barul hotelului se desfăşoară festivalul de muzică uşoară „Floarea de chimen“ şi cu greu se poate obţine ...

— A, dă! Aveţi perfectă dreptate. Uitasem să spun că m-au ajutat cei de la „Icarus“.

— Cine anume?

— Un tip pe care l-am cunoscut în ziua venirii, în biroul redactorului şef. Criticul muzical al revistei,
Agripin Roşunchis, care – pare-mi-se – semnează „Dioscur“.

— Totuna.

— Aţi spus ceva?

— Nimic. Mă gîndeam la tipii ăştia, se explică maiorul, care folosesc pseudonimele. Nu zic, uneori sînt necesare. De cele mai multe ori, cred, de fapt, că e vorba de o lipsă. Lipseşte curajul răspunderii.

— Poate, dar în general e chestia mai mult de păsărele.

— Ce păsărele?

— Alea de se zice că le au ei, artiştii şi criticii de artă, prin cap. Noroc mare avem noi tehnicienii, oamenii metalului. Nu sîntem atinşi de orgoliul numelor sonore, nu ne interesează eternitatea. Deşi, se mîhnise Paulete, avem şi noi păsărelele noastre, dacă e vorba de ele.

— Păsărele ca păsărele. Să nu fie ciori vopsite.

Paulete simţi propoziţia ca pe o insinuare, un nou atac şi se zgribuli şi mai tare pe scaun.

Negul de pe nas i se făcu vînăt, apoi se stinse.

— Şi ultimele întrebări, reluă Bunea. Cînd aţi avut întrevederea la redacţie? De ce aţi mai rămas în continuare? Cunoşteaţi oraşul de mai înainte? în cele patruzeci şi opt de ore de convieţuire cu Neagu Blebea, ce v-a reţinut în mod cu totul şi cu totul atenţia? Vă rog, scurt.

— Da. întrevederea am avut-o în data de optsprezece, adică ieri. M-am hotărît să mai stau două zile.

— Pentru festival?

— Nu.

— întîlnirea

?— Nu. Pur şi simplu să mă odihnesc. Oraşul îmi place şi îmi evocă unele amintiri, nu din cele mai plăcute, dar amintiri. Şi cu aceasta vă răspund la a doua întrebare. Acum vreo cîteva decenii am făcut armata aici. Şi'ştiţi, amintirile din armată... chiar dacă oraşul şi-a schimbat foarte mult înfăţişarea. E de nerecunoscut. ’

– Nu v-am cerut o lecţie de geografie, ci un răspuns. Răceala bruscă, severitatea neaşteptată, îl de- cepţionă pe Paulete.

— Aveţi dreptate. Nimic deosebit. Doar că era din cale afară de taciturn. Din momentul cunoştinţei, de convenţie, n-a mai schimbat o vorbă, deşi au fost zile, mai precis alaltăieri cînd am stat mai toată după-amiaza în cameră. împreună.

— Mulţumesc. Intinzînd mîna spre telefon Bunea mai puse o ultimă întrebare. —Aţi atins vreun obiect din cameră?

— Nu.

— Aţi mai anunţat pe cineva de moartea lui Blebea?

— Nu. Cheia e la mine.

— Foarte bine. Lăsaţi-o aici pe masă. Mergeţi la hotel şi mă aşteptaţi în hol. într-o jumătate de. oră vin şi eu. Sper să nu faceţi vreo prostie.

— Fireşte, răspunse Paulete şi în clipa următoare uşa grea din stejar sculptat, ce despărţea biroul lui Bunea de anticameră, se închise în urma sa.

Mitran Bunea ridică receptorul şi discul uzat ai aparatului telefonic umplu camera cu un sunet dogit, ca o rîşniţă de piper.

înalt, spătos ca un mamut, în uniforma sa verde, cu fireturi galbene şi epoleţii bucălaţi, majordomul de la Albamont făcu o plecăciune. Avea stimă pentru miliţieni în general şi pentru Mitran Bunea în special. Acesta îl întîmpină ca de obicei:

— Bună, Nelson! (Majordomul avea un ochi de sticlă, iar celălalt îi era de asemenea în pericol datorită unei miopii progresive. Ceva ereditar, se pare. Numai din acest motiv reuşise să obţină postul de la Albamont, pe care se bătuseră mulţi, cu două luni în urmă, la inaugurarea hotelului. în treacăt fie spus îl şi merita fiind un om cu inimă. Bunea, la rîndu-i manifesta o oarecare slăbiciune pentru tip). Nu s-ar putea spune că n-ai treabă!!

— Peste cap, găsi omul prilej să se plîngă. Ieri, spre exemplu, vin cîţiva în faţa intrării. Unu: „Ştiţi, mă?? Astea-s calculate să se deschidă, aşa cum se deschid, la limita inferioară de greutate. Dacă n-ai peste şaptezeci de kilograme, te-ai ars. Nu intri. Cică pentru a asigura perpetuarea tipilor cu abdomen evoluat.“ Altul: „Tot ce se poate. Am auzit că-ntr-o ţară s-a construit o bibliotecă cu astfel de uşi. Cu celulă fotoelectrică. Nu se deschid decît

la un anumit număr de circumvoluţiuni în sus“. „Pe dracu! scuipă un al treilea pînă la dalele de marmoră, înţeleg să pui obstacole în calea omului care vrea să-şi toace chenzina-n cîrciumi, dar să-i pui beţe-n roate cînd vrea să se facă mai deştept, e absurd”. „Sînteţi cu toţii pe-afară – sări al patrulea, cel mai pirpiriu. Mă mir cum nu vă dă cineva o rubrică d
e„Sport” în vreo revistă literară. Uitaţi-vă la mine”. Şi ca să le arate cum devine chestia, îl văzui că se avîntă spre mine. Uşile pornesc să se deschidă şi el ţanţoş, printre ele, ca un cocoş. I-am arătat eu pînă la urmă. Şi Nelson desfăcu palma dreaptă şi o vîrî sub nasul maiorului, clătinînd-o semnificativ. Avea şi el dreptate. Prea mulţi gură-cască în fiecare zi.

Dacă hotelul Albamont cu restaurant şi bar de noapte constituia o adevărată perlă a arhitecturii moderne în întreg ansamblul său, atunci holul de marmură albă, ornat cu cinci coloane pe care se sprijinea o cupolă din sticlă albastră, conceput ca un imens salon de primire, stîrnea curiozitatea zecilor, dacă nu sutelor de trecători. Uşile mari din sticlă masivă, imitînd cristalul şi manevrate automat prin pîrghii electronice constituiau „punctul forte” al atracţiei. Uneori, Nelson spre a-i pune la punct pe unii care doreau să se edifice cît mai concret asupra „detaliilor tehnice” ale funcţionării, trebuia să facă rabat de la proverbiala-i politeţe. Bunea nu-l acuza, dar – acum – n-avea timp să-i asculte trăncănelile.

Salvarea veni din partea lui Caramfil Olimp, şeful biroului de recepţie. Zărindu-l pe maior, tipul veni în întâmpinarea sa.

— Salut spiritul dreptăţii! (erau amici vechi), credeam că nu mă vezi.

— Nu eu, ci zeiţa dreptăţii are ochii legaţi, se apără Bunea. Celălalt ridică mîinile.

— Gata. Mă predau. Cu ce-ţi pot fi de folos?

— O informaţie.

— Numai?!

— Deocamdată, preciză Mitran şi cu coada ochiului îl căută pe Paulete Stamatin. Inginerul îl zăris
eşi el pe maior şi întrerupsese contemplaţia celor trei Flori de chlmen: floarea de cristal, floarea de sticlă şi floarea de bronz. Se mai aflau încă expuse în hol. Erau acolo din cincisprezece, dimineaţa, prima zi a festivalului. Nelson le

curăţa în fiecare dimineaţă de praf să strălucească bine ca să incite spiritul, competitiv al cîntăreţîlor.

— Tîmpită idee, remarcă Bunea întorcîndu-se spre Olimp.

— Poftim?

— Zic, repetă maiorul, că un nume mal puţin inspirat nici că se putea. Auzi? Să numeşti „Floarea de chimen“ un festival de muzică uşoară. Lipsă de imaginaţie, dar şl de spirit comercial.

— Da. Asta însă nu a prejudiciat sub nici un fel prestigiul manifestării. Dovadă că deşi e ceva „local* are mult răsunet de vreme ce vedete cu renume acceptă invitaţia de participant de onoare. Şi la urma urmei, trebuie să se simtă într-un fel şi contribuţia celui de al treilea organizator. (Festivalul avea caracter anual şi era rodul colaborării Direcţiei administrative a hotelurilor din M” Filialei compozitorilor şi Asociaţiei pentru cultivarea şi ocrotirea plantelor medicinale, a cărei insolită prezenţă era greu de priceput).

— Nu te mai scuza. Am auzit eu că nu eşti străin de poveste, rîse Bunea. Dar să revenim la oile noastre.

— Aştept. Vii la mine în birou?

— Nu-i nevoie.

— Te-aş fi tratat cu o cafea şi o ţigară... bună. Olimp părea sincer decepţionat

.—Fumăm şi de astea. Maiorul scoase pachetul de „Snagov“ şi pistoletul-brichetă. Ia spune-mi, te rog, aveţi o cameră treisprezece?

— Din păcate.

Te pomeneşti că se ştie! De ce-ar fi minţit Paulete?! .

— Eu le-am spus, continuă Olimp, că regulile elementare de politeţe ... N-ar fi anormal. în aviaţia americană, probabil ştii, numărul treisprezece nu există.

— Asta nu-i împiedică pe patrioţii vietnamezi să le doboare aparatele.

— Văd că eşti necruţător cu mine. Ce-ai păţit? se interesă Caramfil. Vreau să spun că în materie de ospitalitate turistică e cu totul altceva. Ce să-i faci. Mai există şi oameni superstiţioşi. Am ridicat problema, însă nu m-au înţeles. Ba m-am ales şi cu o muştruluială.

— Şi eu aş fi făcut-o.

— Treaba ta. Principalul e că eu am găsit soluţia. Nu închiriez nimănui camera treisprezece.

— Cum? Bunea rămase perplex. înseamnă că am venit degeaba.

— Ce spui?

— Tocmai aveam o adresă .. .

— Pentru profesor?! îl cunoşti? Se schimbă situaţia, reveni Olimp.

— Cum? ce profesor?! Bunea era derutat cu totul. Vocea i se crispa şi cuvintele deveniseră răspicate.

— Uite, ce e, amice, n-am timp de pierdut. Vin în mod oficial şi-ţi cer relaţii în legătură cu cei doi ţipi care stau acum, în aceste zile, adică astăzi, ieri ,alaltăieri şi probabil mîine şi poimîine în camera treisprezece. Scurt, te rog!

— Am înţeles, să trăiţi! sări Olimp ca să-şi tachi neze amicul, în sinea lui dîndu-şi seama, însă, că e vorba de ceva grav. Deveni aproape oficial. Dispăru un minut şi se întoarse cu un registru. Notaţi, vă rog, zîmbi ironic, dar mai mult cu ciudă pentru că îşi dădu seama că va petrece o seară singur. Voia să-l invite pe maior la un poker-mecanic, jos în bar.

— Nu-i nevoie. Notează „amigos“ (aşa îşi botezase Bunea magnetofonul portativ, marcă japoneză) şi din buzunarul interior al hainei sale răzbătu pînă la urechile lui Olimp zgomotul specific al unei benzi magnetice în derulare.

— Atunci ascultă: locatar numărul unu: ing. Neagu Blebea, după cîte se pare se ocupă, în prezent, de ceva vehicule cu pernă de aer. Locuieşte în Bucureşti pe strada Clădirea albastră numărul unu. A dat personal telefon în data de doisprezece din F. unde se afla la un simpozion privind vehiculele cu pernă de aer. A vorbit cu mine. M-a rugat să-i cumpăr un set de bilete la toate serile festivalului şi să-i reţin o cameră cu un singur pat. Iţi dai seama că mi-ar fi fost imposibil să-l servesc dacă n-aveam rezerva mea. E bună, deci şi superstiţia la ceva. A sosit, punctual, aşa cum se anunţase, pe data de cinci-sprezece, la ora cincisprezece. L-am instalat în camera treisprezece. Nu s-a supărat că n-are baie şi n-a făcut nazuri că în cameră sînt două paturi. Asta m-a făcut să-l stimez şi mai mult, deşi e. un tip foarte interiorizat, rece, în relaţiile cu ceilalţi. Nu l-am mai văzut din data de şaptesprezece, orele cincisprezece sau şaisprezece.

— De ce ţii minte aţît de. bine ziua şi <ol!

— Pentru că atunci l-am vizitat din nou pe profesor,

aşa i-am zis de la sosire. Poate părul său alb şi morgă lui distinsă m-aU obligat.

— în ce scop?!

— în ce scop l-ai vizitat? sublinie Bunea.

— A? ca să-i cer voie, să-l rog să nu se supere, deoarece mă vedeam obligat să-l deranjez. Redactorul şef de la „Icarus“ intervenise prin Agripin Roşunchis, pentru un alt tip. Tot un inginer, după cîte am fost informat, Paulete Stamatin.

- Şi?

— Şi profesorul, bineînţeles n-a sărit în sus de bucurie, dar nici n-a protestat.

— O. K. în regulă. Te rog să mă scuzi, bătrîne!

Mitran Bunea se întoarse brusc şi se îndreptă aţă spre Paulete Stamatin, care se mişca nerăbdător de pe un picior pe altul, de a-i fi zis că e apucat. Părea un dansator modern şi însingurat, rătăcit în furnicarul acelei mulţimi, în premanentă agitaţie, care pulsa în holul Albamontului, zumzăind ca un stup de viespi înainte de a roi.

— V-aţi plictisit? îl întrebă Bunea, inutil, formal. Urcară la etajul întîi şi se opriră în faţa camerei treisprezece. Se uitau unul la altul într-o tăcere penibilă.

— Cheia, te rog, î se adresă din nou Bunea lui Paulete.

— Cheia?! Inginerul se căută cîteva minute prin . buzunare cu mîinile tremurînde. Negul din vîrful nasului se lumină ca o veioză. Cheia? făcu el de parcă ar fi descoperit pentru prima dată curentul. Cheia v-am dat-o. între timp, Bunea o descoperi în buzunar şi, după ce trase o înjurătură secretă la adresa propriei sale memorii, care uneori dădea semne de oboseală, o vîrî în broască. Uşa era însă deschisă. Privirile maiorului se întîlniră cu ale lui Paulete.

— Doar am ...

— Sînteţi sigur? Amintiţi-vă bine.

— Precis, am încuiat-o. Precis. Nu se poate să n-o fi încuiat, repetă Paulete, parcă mai mult spre a se convinge pe sine. Oare ce ar putea însemna „precis” în cazul unui tip atît de ciudat, sensibil şi care acţionează sub impulsul traumei provocate de descoperirea cadavrului „profesorului” Neagu Blebea? Dar dacă minte?? încă nu-i vremea să-mi pun aceste întrebări, se hotărî Mitran Bunea, şi se întoarse spre Paulete Stamatin.

— Să intrăm, domnul meu!

IV

— Levănţică! a fost prima remarcă făcută de Mitran Bunea de îndată ce intrară în micul hol care trebuia traversat ca să ajungă în cameră.

— Aud?! Paulete Stamatin, alb ca varul, venea mişeîndu-se dezarticulat ca o stafie, în spatele maiorului.

— Levănţică. Parfum de levănţică. Duhneşte al dracului. Nările lui Bunea, iritate de mirosul puternic, se mişcau ritmic, la fel ca la un iepure într-o tarla de varză.

—- N-am miros, se scuză Paulete şi după o scurtă pauză adăugă, mă mir, însă, nici eu, nici Blebea nu foloseam...

Lui Mitran Bunea amănuntul i se păru preţios.

— Stai, i se adresă. Dibuind întrerupătorul, apăsă pe buton. Lumina, de un alb crud, .destul de puternică a lustrbi cu trei braţe se revărsă dintr-o dată, ca o aversă de vară.

în camera spaţioasă şi destul de frumoasă, domnea, după cum se putea observa la o primă privire, ordinea. Deci totul a fost fără violenţă, cu artă, reflectă Bunea.

Cadavrul nu arăta nici mai fioros, nici mai deosebit de altele. Cel puţin pentru Bunea care se obişnuise în cele peste două decenii de practică pe teren, să ia act de existenţa lor, cu răceală şi multă luciditate. I se întîmpla foarte adesea să nu facă nici o deosebire între ele şi manechinele pe care se făceau, mai întotdeauna, reconstituirile.

— E ca o păpuşă, conchise şi Paulete, căruia prezenţa maiorului îi crease o nebănuită siguranţă de sine. Ai crede că doarme dacă n-ar fi acolo, instrumentul acela odios, mai zise şi o lacrimă de nuanţă verde, căci în ea se reflecta culoarea tapetului cu care erau acoperiţi pereţii camerei, i se prelinse pe unul din obraji. Pe Bunea scena îl dezgustă:

— leşiţi pe coridor. Aveţi nevoie de aer. Vin şi eu în cinci minute, spuse, şi, cînd Paulete plecă, făcu o sumară trecere în revistă a camerei. Mai mult umblînd în vîrful picioarelor, să nu deranjeze,

.să nu lase urme. De cadavru nici nu se apropie. Nici n-avea ce să vadă. Fostul „profesor* era acum un corp inert, aşezat cu faţa în jos, în diagonală, pe patul din dreapta faţă de intrare. Picioarele atîrnau încă, pe marginea patului în jos, mîna stingă, îndoită sub corp, iar dreapta era întinsă pe lîngă pernă cu palma chircită, ca o broască rîioasă conectată la o sursă puternică de curent

alternativ. Faţa nu se vedea, dar era posibil să fi arătat aidoma, doar părul cărunt, creţ şi bine întreţinut încă, era groaznic de burzuluit. Parcă mîna cuiva ar fi fost înfiptă în el şi l-ar fi zgîlţîit zdravăn, pe muribund. Nefirească într-adevăr şi cu totul incredibilă, o realitate de necontestat, era cuţitul. Cuţitul, înfipt pînă în plăsele prin haina pijamalei, în carnea uşor puhavă dintre omoplaţii victimei. Puţin, chiar surprinzător de puţin sînge, în jurul rănii. O pată vişinie de două laturi de palmă, dînd pijamalei un aspect scorţos. Atît.

înainte de a ieşi, atenţia lui Mitran Bunea fu atrasă de un mic pacheţel mototolit, rostogolit şi uitat, din nebăgare de seamă, lîngă unul din picioarele mesei. Se aplecă şi ridică o mănuşă de cauciuc roz-alburie.

Buun, foarte buun, se bucură şi inima începu să-i bată ca un ciocan pneumatic de parcă ar fi tras un Fiat 850, la loz în plic. Stinse lumina şi ieşi.

— Să coborîm, i se adresă lui Paulete Stamatin. Dumneata mai rămîi o jumătate de oră la dispoziţia noastră. Am luat legătura la telefon cu medicul legist şi laboratorul miliţiei. Vor veni şi ei. Să nu suflaţi o vorbă despre recunoaşterea făcută. Nimănui.

— Nu-s copil.

— Nu fumaţi? Bunea scoase din nou pachetul de „Snagov".

— Nu.

—Iertaţi-mă. Mi-aţi mai spus.

Ajunseră în hol. Lumea se îngrămădea în jurul unui afiş de dimensiuni apreciabile, pe care era trecut programul fiecărei zile a festivalului.

— Trebuie să fi început, cam de mult, spectacolul, jos în bar.

— Mai mult ca sigur, aprecie Paulete, consul- tîndu-şi ceasul.

— Nu-i o treabă rea. Poate într-uri fel se mai saltă şi muzica noastră uşoară. Avem cîntece catastrofale. Nu atît melodiile, cît textele ... „Am fugit de la părinţi / Fiindcă tu m-ai scos din minţi". Ce enormitate! exclamă Bunea.

— Ce părere aveţi? interveni Paulete Stamatin rezemat de o banchetă cu spătar înalt de piele şi nu mai ştia ce să facă. Realmente se simţea stîn- jenit şi îşi consulta mereu ceasul. încă zece minute pînă la venirea medicului legist.

— Proastă, nu v-am spus.

— Nu despre cîntece v-am întrebat, despre crimă.

— Aaa! Despre asemenea lu-cru-ri (silabisi în mod intenţionat cuvîntul), domnul meu, nu obişnuiesc să am păreri. îmi plac mai mult certitudinile.

- Şi?

— Curiozitatea strică, chiar dacă nu sîntem noi prea frumoşi, renunţă maiorul la dialogul protocolar. Şi pe de-asupra e bine să fiţi informat că unele lucruri pe care le discutăm împreună, constituie secrete ale anchetei, iar vînturarea lor în locur
isau societăţi prea puţin adecvate, poate constitui o infracţiune pasibilă de pedeapsă. Cu atît mai mult, părerile şi certitudinile mele constituie un strict secret profesional şi... personal, deocamdată. Da?!

— Da, încuviinţă inginerul, tulburat de noua şi neaşteptata întorsătură a lucrurilor. începuse să se considere partenerul maiorului în ancheta abia începută şi iată că totul s-a întors cu dosul în sus.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, vă rog să nu plecaţi prea departe de-aici. Să ştiu unde vă găsesc peste cinci minute. Am puţină treabă.

Depărtîndu-se cîţiva paşi, Mitran Bunea se aşează într-un fotoliu ascuns sub frunzele tremurînde ale unui ficus aşezat lîngă una din coloanele laterale. Crengile arbustului se clătinau atinse de curenţii repezi pe care-i stîrnea un ventilator ingenios mascat într-un fel de nişă, sculptată chiar în coloană. Maiorul scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor un carneţel minuscul şi pe una din filele sale, începu să noteze, fără grabă, cu meticulozitate, ca un ţăran obişnuit să-şi rememoreze ziua de muncă:

1. Crima a fost comisă între cincisprezece şi zece şi şaisprezece treizeci (bănuit: Paulete Stamatin).

2. în acest răstimp, cineva, după toate probabilităţile persoană de sex feminin (memento: Levănţică) l-a vizitat pe Blebea.

3. Aceeaşi persoană sau poate asasinul a pierdut mănuşa. (Nota bene: acest „corp delict” se va anexa dosarului cu menţiunea „strict secret”).

4. De neînţeles:

a.) cine a dus cheia la recepţie

?b.) a fost sau nu cineva ulterior în camera crimei sau Paulete a uitat să închidă uşa?!

— O lâ, lâ! Iată că şi maiorii meditează în scheme. Nu

numai noi, ăştia, contabilii sau administratorii. Oameni insensibili, abrutizaţi de cifre.

Mitran Bunea tresări. îşi reveni cînd îl descoperi în spatele său pe Olimp. „Te-am prins, te-am prins” repeta într-una şeful biroului de recepţie, fără ca să-şi poată stăvili accesul de bună dispoziţie. Mitran Bunea avea obiceiul să se laude că în nici o anchetă, oricît ar fi ea de alambicată, nu pune mîna pe creion şi hîrtie, lucrează exclusiv cu memoria.

— Te-am prins, îi repetă într-una Olimp, sincer fericit că i se ivise ocazia să-şi înhaţe amicul la „strîmtoare”.

— în locul tău n-aş fi atît de vesel, chiar astăzi.

— Nu mai spune? Şi de ce „chiar astăzi”? intră de-adevăratelea la idee Olimp.

— De ce? pentru simplul motiv că mi se pare nefiresc şi aşa este, ca un administrator de hotel să împartă în toate părţile zîmbete cordiale, liniştitoare, cînd într-una din camerele hotelului, pe care-l conduce, se află un cadavru.

— Un ceee? Ochii lui Olimp se făcuseră cît cepele. Fugi de-aici! Nu gust umorul negru la ora asta

— Nici eu.

— Nu mă-ngălbeni, frate!

— E necesar oare, să ridic tonul ca să te fac să înţelegi că nu-mi arde de bancuri? Ascultă-mă. Vorbesc româneşte, aşa că te rog să pricepi: în după masa acestei zile, în hotelul tău, mai precis în camera treisprezece a fost ucis un om.

— Profesorul! exclamă Olimp.

— Exact. Profesorul. Vezi că şi contabilii au intuiţie de criminalişti?!

— Cum, ce? Asta-mi trebuie. Şi, ce, oare, cum, începu să se bilbîie Caramfil Olimp, iar faţa i se schimbă dintr-o dată la culoare de parcă cineva i-ar fi acoperit-o cu o pînză albă.

— Lasă! îţi explic peste o jumătate de ceas. Aşteaptă-mă în biroul tău, încercă Bunea să-l liniştească.

Imediat însă se întoarse şi-l căută pe Stamatin. Zărindu-l la cîţiva paşi numai, îi făcu semn discret să fie gata. Pe lingă Nelson, care-i urmărea cu pri- virea-i bolnavă, dar nu lipsită de bunătate, treceau medicul legist şi doi băieţi de la laboratorul secţiei de criminalistică a miliţiei. Bunea îl luă pe Paulete şi le ieşi în întîmpinare.

V

Echipei, formată din tînărul medic legist Aristotel Pahonţiu, sergenţii Boacă şi Corciu, amîn- doi buni specialişti în culegerea informaţiilor din teren şi interpretarea lor în. laborator, îi trebui mai puţin de trei minute ca să parcurgă distanţa din somptuosul hol pînă la etaj.

— Operativi, ca de obicei, se mulţumi să remarce Mitran Bunea. Păşea cu modestie în dreapta medicului.

_Şi dumneavoastră primul, tot ca de obicei, îi răspunse acesta. „ , ,

La cîţiva paşi, în spatele lor, Paulete. Stamatin, nebăgat în seamă de nimeni. Şi nu se simţea rau. Se folosea de situaţie ca de un răgaz trimis de providenţă: Retras în sine se chinuia sa alcatuiasca un pronostic al întrebărilor probabile care – bănuia _ aveau să-i fie puse de noii veniţi, înso- tindu-le cu răspunsurile respective. „La ce ora aţi părăsit camera”? „La cincisprezece Şizece • „Cum de aţi reţinut cu atîta exactitate?”. „Pai, saa .... ve-deţi. ..“ se pomeni Paulete dialogînd de. unul singur cu voce tare şi instinctiv îşi duse mîna la gura, fără să-şi dea seama că nu făcuse altceva decit, pur şi simplu, să reia fragmentar convorbirea cu Mitran Bunea, desfăşurată cu numai cîteva ore. în urma. Olimp fără a fi fost chemat şi fără să ţină seama de sfatul maiorului, sosise şi el şi acum sta ca o mumie lîngă Paulete.

_Cine a descoperit cadavrul? Anstotel socotea absolut necesară întrebarea, în acel moment, înainte de intrarea în cameră.

_Eu, răspunse Paulete, neaşteptat de prompt şi vioi, de parcă ar fi răspuns „prezent”.

— La ce oră? » . .

— La şaisprezece şi jumătate, aproximativ. Deşi nu mai participase la nici o anchetă, inginerul folosea credea el – o terminologie cît mai adecvată. Nu spunea trei după masă, ci ora cincisprezece. Nu era un caz unic. Aproape toţi martorii procedau astfel, de parcă ar fi fost vorba de o convenţie colectivă.

— De-atunci a mai fost cineva înăuntru/!

Paulete tăcu. Nu pentru că i-ar fi venit peste mină să mintă, dar simţise, după aerul cum fusese pusă întrebarea, că Aristotel Pahonţiu se adresase tuturor.

— Iată un răspuns care m-ar interesa şi pe mine. Mitran Bunea avea excelentul dar de a şti să aleagă întotdeauna cel mai potrivit moment spre a-şi face simţită prezenţa. Nu ştim, doctore. Dintre cei pre- zenţi, şi făcu un gest sumar cu mîna dreaptă, nimeni. Nu putem avea aceeaşi certitudine şi în cazul în care ar veni vorba de... Dar să intrăm. După cîte sînt informat uşa e deschisă. Da, tovarăşe Ca- ramfil?

Luat cu totul pe neaşteptate, Olimp încuviinţă mai mult printr-o înclinare a capului. Maiorul îi făcu semn să se apropie.

— După cîte observ, se întoarse Bunea spre medic, aţi uitat un amănunt important, pentru mine cel puţin, prezenţa unui fotograf este absolut necesară.

— Da. Uitasem să vă spun că nu Dam găsit pe specialistul miliţiei, se scuză Aristotel. I-am lăsat vorbă acasă şi să sperăm că într-o jumătate de ceas, un ceas, va fi aici. E destul de punctual. Soţia lui ne-a promis că va face tot posibilul să-l anunţe în timpul **oportun.**

— Daţi-i telefon să renunţe! Vom proceda altfel. Ce-i drept, mai puţin legal. Principalul e să ne descurcăm, spuse Bunea. Apoi i se adresă lui Olimp: Trimite, te rog, pe cineva jos în bar. Trebuie să fie acolo fotograful de la „Zori noi“. Să i se comunice că am nevoie urgentă de aparatul lui. Şi de el, desigur.

în secunda următoare, doi dintre cei de faţă părăsiră grupul. Olimp, aproape în fugă, spre scările care coborau la parter (fiind vorba de etajul întîi folosirea liftului ar fi fost incomodă, ducînd la pierdere de timp), iar Corciu spre telefonul de serviciu de pe coridor.

Paulete era sincer impresionat de prestigiul maiorului. „O, dacă şi-n uzine, cuvîntul inginerului ar fi respectat întocmai”, se gîndi el.

*

— Putem începe? ceru dezlegare Aristotel Pa- honţiu. Fără să aştepte răspunsul deschise uşa şi păşind în micul hol, aprinse lumina.

— Poftiţi, îi invită, apoi, pe ceilalţi.

— Vin. Mai tîrziu se îndreptă spre geamul mic, aşezat vis-â-vis de camera treisprezece, ceva mai la dreapta. Un fel de hublou, în realitate un luminator, care oferea o vedere panoramică a imensului hol. Vînzoleâla de jos îl amuza, deconectîndu-1.

Se ieşea de la spectacol. În mulţime, individuali- zîndu-se pregnant, Agripin Roşunchis. Fusese o seară mare pentru Agripin. Pe scena festivalului s-a produs celebrul trio vocal pe care-l alcătuiau cunoscutele mini-vedete: Minodora, Nimfodora şi Mi- trodora. Toate trei descoperite şi îndrumate de Agripin Roşunchis.

Magistrul se afla în compania altei tinere speranţe, Achilina lorest. Suavă ca un fir de lămîiţă, cîntă- reaţa sublinia valoarea fiecărui panseu emis de Agripin prinţr-o dezvelire lipsită de prejudecăţi a
danturii. în jurul lor un cerc de pasionaţi ai cînte- cului. Grupul ajunse sub luminator.

— Cum vi s-a părut „Quand je m'endors contre ta bouche* a lui Hustin, în versiunea grupului nostru?

— Există teme inaccesibile textului de muzică uşoară?

— Ce părere aveţi despre reuşita afirmaţie a lui Alain Barriere, privind aşa-zisul cîntec „la-la-la" sau „Melodia pentru fredonat în baie*?

Ca într-un meci de scrimă împunsăturile veneau care de care mai ascuţite şi mai subtil plasate. Drept gardă Agripin folosea zîmbetul Achilinei lo- rest. în faţa acestuia blitz-ul lui Veniamin Pomadă, fotograful „Zorilor noi*, dădea evidente semne de oboseală. Dar Pomadă n-avea de gînd să capituleze.

— Cu ce-şi pierde timpul nătăfleţul şi pe mine mă arde la degete, reflectă Bunea.

— A leşinat, auzi în acel moment, Bunea, o voce în spatele său. Se întoarse şi-l descoperi acolo pe Boacă.

— Cum?

— A leşinat inginerul, îl lămuri sergentul. Cînd s-a apropiat de patul victimei a căzut pe parchet oa un butuc.

- Şi?

— L-am trezit. Două căni de apă şi opt palme. S-a ridicat, dar e impasibil să-i smulgi un cuvînt.

— Nu-i nimic. Lasă-l în plata domnului. Mîna maiorului schiţă în aer un gest de plictiseală.

Dinspre scări, gîfîind, îşi făcu apariţia Veniamin Pomadă:

— Să trăiţi!

— Trăim şi fără să ne-o spui, îi răspunse Bunea. Apoi către Boacă: Ia-l în primire şi arată-i ce ne interesează. Să facă muncă de calitate; Are de la mine-o bere.

— Se poate?! făcu Pomadă. Ştiţi doar. Nu colaborăm

pentru prima dată.

Fotograful se referea la faptul că uneori la rubrica „Din sălile tribunalului” a „Zorilor” mai apărea şi cîte-o fotografie semnată de el.

— Perfect. înseamnă că treaba va merge strună, îl încurajă Bunea şi apoi se îndreptă spre Aristotel Pahonţiu. Doctorul trăgea cu sete dintr-un Pall- Mall. Nu era fumător, dar avea totdeauna la el un pachet de Pall-Mall.

— Aş vrea să plec. Sînt uşor obosit! i se adresă maiorului.

— Toţi vrem. Depinde de dumneata, cît de lung sau scurt vei fi în ceea ce doreşti să ne comunici. Bunea ştia însă care e dictonul preferat al lui Pahonţiu: „Vorbă lungă, sărăcia omului”.

— îmi pare rău că sînt obligat să ţi-o spun, într-un fel să te descurajez (între Pahonţiu şi Bunea, deşi Bunea era mai în vîrstă, se sudase un fel de amiciţie care se manifesta, frust, refuzînd zorzoanele şi preţiozităţile dialogurilor oficioase), dar am certitudinea că ne aflăm în faţa unei morţi care va rămîne pentru totdeauna o enigmă.

— Mă subapreciezi, doctore, nu se putu abţine Bunea.

— Nu. Nu-i vorba de aşa ceva. Nu mă-ndoiesc o clipă, doar nu ne cunoaştem de ieri, alaltăieri, că
cercetările pe care le vei întreprinde, vor duce în cete din. urmă ia descoperirea cei ui care, cu un gest imposibil de caliiicat aitiel aecit odios, a înnpc custura, ce e o rablă nu un cuţit pe care sa-i loioseşti spre a ucide, deci nu pun ia îndoiala ca muiviuui va n prins pmă la urmă. Dar...

— Da, aşa na! Era cît p-aci să nu te recunosc. Te ştiu fire optimistă. Din emu în cmd maiorul cupea din cauza olitz-uiui, a cărui lumina aureros ue ciudă, răzbatea pina m micul noi, unae se ana ei şi doctorul.

— Din păcate, reluă Aristotel, optimismul meu nu va putea niciodată să decidă asupra momentului în care a survenit decesul. Asupra cauzei, pro- priu-zise a morţii. Toate semnalmentele pieueaza pentru un atac subit şi fulgerător ue cord, ba se fi produs acesta înainte ca asasinul sa loveascar moarte posibil. Pledează pentru o asemenea ipoteză aspectul cadavrului, bingele îngneţase deja în vine. Dovadă ca singura pata este cea ue pe pijama. Or, di- mensiunile ei sînt nefiresc de reduse.

Dar ipoteza este contrazisă de aspectul rănii. Culoarea

epidermei, modul în care s-au alterat celulele din jurul rănii, arată clar că acelaşi cuţit a fost înfipt de două ori. Şi la intervale de cel puţin cî- teva minute. Ce l-a determinat pe ucigaş să facă un asemenea lucru, greu de presupus. O singură explicaţie ar mai putea exista. Prima lovitură nu a fost fatală. Profitînd de întîmplare, ucigaşul şi-a chinuit în mod bestial victima. în scopul, probabil, de a-i smulge vreo mărturisire, un secret. Nereuşind, şi-a dus la îndeplinire fapta mîrşavă, dîndu-i
lovitura de graţie. Mă rog, atacul de cord, ar fi survenit simultan loviturii la care mă refer. Hai să ne uităm în jur. Ordine perfectă. Nimic din fee ne-ar îndreptăţi să afirmăm că aici s-a dat o luptă pe viaţă şi pe moarte. Mai mult, după cîte am înţeles, din s'umarele şi deocamdată incompletele cercetări ale sergentului, asasinul, sau poate asasinii, au avut grijă să nu lase indicii hotărîtoare în alegerea unei piste.

— Dumneata ce propunere faci?

— O, niciodată n-am avut veleităţi de detectiv.

— încearcă. Părerile profanilor sînt din cele mai preţioase. Sînt directe şi mai aproape de real, uneori. Nu există tentaţia interpretării savante, spre Cate se îndreaptă cel mai adesea profesioniştii, într-un fel, spre a-şi etala de la început competenţa.

— Dacă ţii morţiş?! Doctorului îi era teamă ca nu cumva Bunea să se ambaleze într-o nouă teorie. Cred că asasinul este un cunoscut al inginerului Blebea. Dacă nu neapărat cunoştinţe vechi,- este sigur că ei, victima şi ucigaşul, luaseră contact, dacă nu cumva convieţuiseră, cu cel puţin două-trei zile înainte. înfăptuirea crimei a fost pentru victimă o surpriză. L-a mirat poate mult gestul absurd al celuilalt înspăimîntîndu-1. Numai aşa putem explica atacul de cord.

— Perfect! Mai spui că nu te pricepi.

— Ironie?

— Nu. Absolut deloc. Şi Bunea nu făcea o afirmaţie de circumstanţă. împărtăşea cu adevărat, în multe privinţe, părerea doctorului.

VI

Plecarea lui Aristotel Pahonţiu a avut asupra maiorului acelaşi efect pe care putem presupune că l-ar avea asupra unui temerar explorator aflat în junglă, dispariţia bruscă şi neaşteptată a unicului tovarăş de drum cu

experienţă. Moment neprevăzut în care toată responsabilitatea REUŞITEI sau NEREUŞITEI expediţiei se mută asupra celuilalt, obligîndu-l la decizii de importanţă capitală. Nu era o simplă senzaţie cauzată de oboseală. Opinia lui Aristotel (îl cunoştea bine pe doctor şi ştia că în persoana omului destul de pirpiriu, cu faţa asiatică, sălăşluia un bun profesionist capabil să interpreteze cu mare fineţe şi pertinenţă, datele realităţii şi – în ciuda modestiei fireşti, nedisimulate – un tip capabil de concluzii valoroase purtînd în miezul lor grăuntele meditaţiei filozofice), privind decesul victimei, precum şi celelalte păreri asupra asasinatului, nu ofereau încă nici o ieşire. Totul părea un drum înfundat într-un hăţiş obscur. Poteci întunecate colcăiau ca nişte şerpi, fără a oferi nici o şansă. „Cîştigă totdeauna cel care are curajul riscului”, îşi aminti Bunea una din maximele preferate ale lui Olimp. Contabilul o folosea totdeauna în după-amiezile ploioase cînd, uneori, îl vizita acasă şi jucau amîndoi table.

— Ei, ce mai ai de spus? reuşi Bunea să se smulgă din starea de pesimism ce ameninţa să-l înghită, asemeni unei mlaştini. Mă interesează elementele esenţiale, adică indicii, se adresă sergenţilor

.— Unul singur ar fi. Dar e de natură psihologică. Apăsînd pe ultimele cuvinte, Corciu făcu un semn discret spre Paulete. (Inginerul se afla în stadiul de inconştienţă, iar faţa lui alb-vineţie o concura pe cea a cadavrului, acoperit cu o pătură în celălalt pat). Era clar că sergentul făcea aluzie la leşin.

— Lăsaţi fleacurile! Probe materiale v-am cerut. Speculaţiile psiho-detectiviste păstraţi-le pentru volumul întîi al memoriilor.

— Vă rog să mă scuzaţi. N-am vrut şi nu stă în intenţia mea şi desigur nici a colegului meu (Corciu se întoarse spre Boacă), să influenţăm mersul anchetei.

— Da, într-adevăr, orice indicaţie insuficient susţinută prin probe poate dăuna anchetei, făcînd-o să bată pasul pe loc. Şi cum în momentul de faţă, datorită condiţiilor deosebite şi cu totul speciale, sîn- tem obligaţi să procedăm cît mai urgent, vă prop^. să luăm în consideraţie numai elementele de absolută certitudine. De pildă: rezultatele analizelor dac- tiloscopice, interpretarea fotografiilor (maiorul îl privi încurajator pe

Veniamin Pomadă), audierea suspecţilor şi a martorilor, inclusiv investigarea universului intim al profesorului. Viaţa lui personală din orele care au premers crimei. Şi cum de un real folos ne pot fi, înainte de orice, obiectele de uzanţă personală aflate asupra victimei, v-aş ruga să vă referiţi la ele.

— înţeles, să trăiţi! şi Corciu entuziasmat de logica maiorului porni să dea citire listei sumare pe care Boacă o şi vîrîse sub nasul său: un costum, stofă englezească, în dungi; una pereche pantofi, talp
ăbbnă, marcă străină; un aparat de ras cu baterii, producţie indigenă, preţul 180 lei; un ...

— Treci peste amănunte. Mă interesează obiectele deosebite, actele, interveni Bunea.

— ... una carte, coperţi galbene, din carton obişnuit: „Frate-meu, Iluţ", autor: Toni Albaru. Buletin; un carnet C.E.C. şi biletele astea de spectacol. Sînt pentru festival, le cunosc după culoare, adăugă sergentul.

— Numai atît? Bunea care în alte împrejurări refuza, din principiu, să audieze astfel de „pomelnice", cum le numea, era acum de-a dreptul stupefiat.

— Un stilou şi... asta. Corciu se aplecă peste masă şi ridicînd o coală de hîrtie o întinse maiorului. E scrisul profesorului, l-am confruntat cu semnătura de pe buletin.

Spre şi mai grozava uimire a lui Mitran Bunea. textul era o adevărată aiureală: „Unde-i infinitul? / în stînga, în dreapta? / în jos? / În sus? / Nu, / din toate părţile mă înconjoară'*.

„Pare poezie, gîndi Bunea. Şi de fapt, dacă ar fi citit-o în vreo revistă literară, modest cum era Mitran Bunea şi-ar fi imputat sieşi o serie de lucruri legate de faptul că nu încercase niciodată să depăşească – zicea el – o anume limită în înţelegerea artei moderne. Realitatea era alta: deşi nu era unul din acei care se înghesuiau, foarte mulţi, mai mult din snobism, la vernisajele oficiale şi nici nu se dădea în vînt după autografele poeţilor, numiţi „moderni" (unii, în treacăt fie spus, cultivau mai mult propria lor semnătură decît poezia), maiorul înzestrat cu o intuiţie nativă deosebită reuşea
să deosebească foarte repede valoarea de non valoare, manifestarea sensibilă şi sinceră de imposturi. Cît priveşte poezia „profesorului" -o evaluase dintr-o ochire, cu precizie de cîntar electronic: O simplă chichiţă. în loc

să lipească abţibilduri, în orele sale de destindere, bătrînelul compunea versuri”.

— Reţineţi ceva la dumneavoastră? se interesară, aproape într-un glas, Corciu şi Boacă, derutaţi de atenţia pe care o acordase textului respectiv. „Iată unde era indiciu şi să mai zici că iepurele nu sare de unde nu te aştepţi” se gîndiră ei, fiecare în parte, reproşîndu-şi lipsa de fler. Răspunsul pe care îl primiră, fu de natură să-i deruteze şi mai mult:

— Da. Biletele de spectacol.

Sergenţii nu mai avură timp să pună întrebări. Paulete Stamatin începuse să dea semne de viaţă şi Bunea privindu-l, cum se ridică buimac, ca un om trezit dintr-o beţie groaznică şi care încearcă să identifice locul unde se află, li se adresă:

— Nu uitaţi să-i luaţi amprentele!

în clipa următoare, parcă amintindu-şi de prezenţa lui Veniamin Pomadă, Mitran Bunea – deşi tot timpul îl studiase pe fotograf – simulă o amnezie:

— Tot aici eşti? Credeam că l-ai însoţit pe doctor.

— Se poate? Fără permisiunea dumneavoastră? Poate mai aveţi nevoie de .. .

— De nimic. Luni dimineaţa, cel tîrziu la zece, aş vrea să intru în posesia fotografiilor.

— La şapte fix le aveţi, preciză Pomadă şi făcu un pas spre uşă. Se opri imediat strigat de maior

.'— O clipă! Mergi la ziar?

1— Nu chiar acum. Dar trec. Trebuie să predau filmul.

— Fii drăguţ, aşteaptă o clipă. Te-aş ruga să-i duci redactorului de serviciu un bilet. E vorba de un fel de ştire. Să-i spui că l-am rugat să apară în ziarul de mîine. Neapărat. O să-i dau un telefon şi eu redactorului şef.

Scoţîndu-şi carnetul din buzunar, acelaşi pe care cu puţin timp înainte, în hol, încercase o exprimare schematică a situaţiei, Mitran Bunea aşternu pe una din file, următorul text: „Cu adîncă durere, membrii familiei anunţă încetarea din viaţă a eminentului cercetător, inginer Neagu Blebea. Moartea a survenit ieri după masă, în urma unui fulgerător atac de cord, în timp ce defunctul se afla în camera sa de la hotelul Albamont“.

— O mai stilizaţi voi, se adresă apoi lui Venia- min şi rupînd fila din carnet se pregăti să plece.

— Noi?! Sergenţii care urmăriseră cu sufletul la gură fiecare gest, păreau a fi destul de surprinşi de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— V-am spus, repetă Bunea, îndreptîndu-se spre ieşire. Luaţi amprentele inginerului Paulete Stama- tin. Luni dimineaţa vă aştept la şapte fix. Amprente, analiza tuturor urmelor suspecte şi, eventual, o **re**interpretare a datelor printr-o mai strînsă subordonare a elementelor din teren, concluziilor de laborator. Şi sper să vă pot mulţumi şi pentru această nouă, fructuoasă colaborare. Noapte bună!

--- Dar cadavrul?

— Am eu grijă ...

Deşi obosit, simţea un sentiment de satisfacţie. Era convins că se afla pe drumul bun. Principalele indicii, care aveau să-l ajute în descoperirea asasinului, se aflau în mîna sa.

Olimp era de o jumătate de oră în biroul său, aşteptîndu-l pe maior. Combinaţii ingenioase de sticlă şi aluminiu îi dădeau încăperii aspect de laborator spaţial. Dintr-un colţ, o veioză tip arbust, cu oglinda reglabilă arunca spre masa contabilului firişoare subţiri de lumină, de toate culorile, imi- tînd curcubeul. Jocul lor crea o surprinzătoare senzaţie de fragilitate, făcînd aerul să vibreze uşor, asemeni „apei morţilor“ deasupra unei cîmpii umede într-o zi de primăvară. Intrînd Mitran Bunea a avut tentaţia să se abandoneze ciudatului spectacol de lumină.

— Frumos, foarte frumos, a remarcat, convins că-i face un compliment amicului său. Caramfil Olimp era mîndru de funcţia sa de administrator al hotelului Albamont şi „director[44] (aşa se autointitulase) al oficiului de recepţie.

— Nimicuri. Indispensabile, totuşi, unei bune pro- pagande turistice, formulă pofesional Olimp, dar mai ales pentru a se scuza. Bunea îl vizita pentru prima dată la locul de muncă.

— Mda! o să fie un loc ideal pentru interogatorii.

— Ce? Doar n-ai cumva de gînd... Pe Olimp intenţia nemărturisită a maiorului îl înspăimînta. Gîndeşte-te ce-o să fie! Toată mulţimea asta de aici (mîna dreaptă a lui Olimp zvîcni ca o aripă rănită lovind aerul în direcţia holului) o să şuşotească. Nu-i în joc numai reputaţia celui mai modern complex hotelier al oraşului, o anchetă aici, în aceste zile, va avea, sînt convins, consecinţe nu din

cele mai fericite asupra festivalului. Gîndeşte-te bine. Desfăşurarea lui nu este numai un eveniment de cultură, aş zice, dar şi un prilej pentru creşterea numărului turiştilor. Muzica uşoară, oricît de sus am privi-o. noi, intelectualii „subţiri" cu lecturi din *Kafka sau Joyce, rămîne cel mai important fenomen artistic de masă al secolului. Gîndeşte-te bine.

— M-am gîndit şi mă bucur că avem opinii identice.

— ?!

— Nu în ce priveşte muzica uşoară, desigur, pre- ciză Bunea. Dar m-am hotărît să fac singur investigaţiile şi într-un mod mai puţin uzitat. Tocmai pentru că îţi bănuiam frămîntările. Voi proceda, şi mărturisesc, nu numai de dragul tău, cît se poate de discret. Cum? În primul rînd renunţ a-l aresta pe Paulete Stamatin, deşi toate bănuielile se îndreaptă spre el.

-— Sincer vorbind, pe aiuritul ăsta nu-l cred în stare, găsi Olimp momentul potrivit să-şi expună punctul de vedere.

— Nu putem şti. înclin doar să cred că, dacă totuşi a făcut-o, nu-i singur. E aceasta, bineînţeles, o ipoteză. O afirmaţie fără temei.

— Diavolul a luat şi încă nu o dată chipul îngerului blajin, tot aşa cum perla stă ascunsă în trupul putred şi gelatinos, rău mirositor, al scoicii.

Bunea zîmbi. Era bucuros că prietenul său se do- vedea om de spirit, capabil să se detaşeze de situaţie. Se hotărî să-l „perie".

— Să presupunem, îi spuse, că te-ai afla în Situaţia mea. Trebuie să descoperi, deci, criminalul. Indiciile sînt puţine şi conduc spre Paulete. Dar în sinea ta ai serioase îndoieli. Cum ai proceda?

— Ştii cum?

— Nu. De aceea te şi întreb.

— Uite, se aprinse Olimp. Apăsă pe butonul unei sonerii (Bunea nu pricepu gestul), apoi luă o bucată de hîrtie şi începu. întîi desenă un rîu şi apoi nişte tufişuri.

— Să presupunem, continuă Olimp, că sîntem undeva pe cîmp, de pildă, aici, pe malul rîului (vîrful pixului său desenă rapid două mogîldeţe pe coala de hîrtie), la o vînătoare de raţe sălbatice. Cîinii sînt plecaţi să hăituiască. Noi ce facem?

— Aşteptăm, răspunse Bunea.

— Da! Aşteptăm. De departe se aud lătrăturile clinilor şi nu peste mult timp, pe deasupra noastră, apare prima raţă sălbatică. Ce faci?

— „Bum“, făcu maiorul.

— Asta-i, vezi? Nu trebuie făcut „bum“. Ce altceva? Foarte simplu. Nimic. Orice vînător de raţe sălbatice ştie următorul secret: Nevinovatele dar atît de delicioasele păsări nu zboară decît în cîrd. Totdeauna cîrdul are forma unui „V“ care poate lua în funcţie de situaţie, diverse aspecte: „V“ cu vîrful înainte, „V“ cu vîrful înapoi sau chiar dublu „V“. Pentru că totdeauna în fruntea acestui „V“ la o distanţă de cîţiva metri zboară paznicul cîr- dului. în cazul nostru momeala vînătorului. Ai tras,
rămîi cu momeala. Cîrdul îşi va schimba imediat forma şi direcţia de zbor.

— Şi? Ce-ai vrut să-mi demonstrezi cu asta?

— Nimic deosebit, să-ţi întăresc şi prin acest exempul convingerea că procedînd aşa cum te-ai hotărît este cit se poate de înţelept.

— Merci. Ai de la mine o cafea.

— Deocamdată dă-mi voie să-ţi ofer tot eu una, rîse Olimp, în clipa în care uşa se deschise şi în birou intră o fată cu două cafele şi două pahare cu apă minerală. Purta o mini-jupă portocalie şi de la gît, mişcîndu-se ritmic, ca un şarpe domesticit, îi atîrna un colier uriaş, de culoare maro. Avea mijlocul strîns într-o centură de metal.

— Mai doriţi ceva? întrebă fata, după ce aşezase tava pe biroul lui Olimp.

— Te-aş ruga, îi răspunse administratorul, să mai întirzil în seara asta. Eventual să rămîi la bar. E aglomeraţie mare. Juriul s-a retras în salonul mare şi va trebui să mai întrebe cineva, din cînd în cînd, dacă vreunul are nevoie de cafea.

— Nu s-ar putea să reţineţi pe altcineva? Vă rog să mă credeţi, sînt obosită şi mă doare capul. Arăta intr-adevăr palidă.

— Nu. Dumneata eşti singura care ştii să te descurci. Lasă că de luni... Olimp se referea la faptul că fata avea să intre în concediu de căsătorie.

— Frumos exemplar! ţinu să constate Bunea, de îndată ce rămăsese cu Olimp.

— Da, o fiinţă interesantă.

— Te cred şi mă bucur că ştii să-ţi alegi secretarele. Vezi să n-ajungi rău pînă la urmă.

— Nici o grijă, îl linişti Olimp. Şi nici nu mi-e secretară. N-are decît puţin peste optsprezece ani. A crescut fără tată, fără mamă. S-a apucat de drăcii. Se pare că avea degete lungi şi o interesau buzunarele celor care beneficiau de serviciile transportului în comun.

— Şi eu m-aş lăsa buzunărit, ai văzut ce degete are? se înfierbîntă maiorul, pe care, în asemenea împrejurări, dioptriile, se vede treaba, nu-l stînje- neau.

— De chelneriţă. Asta e de fapt meseria ei. O ţin acolo cu intenţia să se califice. Ce-i drept nu prea face treabă. Ar fi trebuit s-o dau afară. Dar cum ştie destul de bine franceza, lucru ciudat, o ţin şi o folosesc pe post de „fată în casă“ ca să mă exprim astfel. Bună la toate şi la nimic, într-un fel. Norocul ei că săptămîna viitoare se măritä. Şi-a găsit un tehnician, de la abator, se pare. Principalul e că poate fi utilă, uneori ai nevoie de structurile astea ieşite din comun, nonconformiste. Produc impresie. Pot surprinde. De aceea am şi trimis-o de câteva ori şi la „profesor^.

— Nu mai spune! îl cunoştea? Iată deci, încă un client. N-ai vrea să-mi spui şi numele zînei?

— Dora Melinte, cred că nu mă-nşel, adăugă Olimp, spre a sugera că e o simplă întîmplare faptul că-i reţine numele. În realitate manifesta o puternică simpatie pentru fată. Nu cred că-l cunoştea pe îşi notă numele fetei în carnet, sub schema principalelor indicii şi ipoteze. Aşa cum spuneam, con-

— Şi acum să revenim de unde am plecat, şi profesor.

tinua el, voi face singur cercetările. Pentru aceasta am nevoie şi de sprijinul tău.

— Ţi l-am şi dat, sublinie Olimp. Spune-mi ce mai doreşti şi se face.

— Bun! S-o luăm ca la carte Sistematic şi-n ordine. Unu: Cadavrul lui Neagu Blebea să fie dus urgent, cu o dubiţă a hotelului, în cel mai mare secret, la morgă. 11 scoateţi cum ştiţi, fără să se simtă nimic. Eventual prin spate. Doi: Să nu se sufle o vorbă despre crimă. Explicaţia oficială: atac de cord. Trei: Camera să fie cît mai repede pusă la punct. E de preferat ca Paulete Stamatin să doarmă tot acolo.

— Nici n-ar avea unde. Toate celelalte camere sînt ocupate.

— Foarte bine. Dacă inginerul refuză, i se face frică, să-i aranjaţi o companie. Patru: Cum ţi-am spus, de mîine mă instalez aici. în cea mai mare discreţie voi face interogatorii fulger. Primul interogat, tu. Apoi în ordine: Paulete, fata şi toţi care vor putea să-mi ofere, cît de cît, o relaţie despre inginerul Blebea, despre cum şi-a petrecut timpul cît a fost oaspetele Albamontului. Ce zici?

— Mai e loc pentru vorbe? se miră Olimp.

— Atunci, la revedere? Pe mîine.

înainte ca maiorul să poată protesta, avea de gînd să facă drumul pe jos pînă acasă, Olimp luă receptorul şi formă numărul.

— Alo, şoferul de serviciu? Tu eşti Mitică? Trage maşina în faţă. Iese acum maiorul Mitran Bunea. Condu-l te rog.

VII

Rămas singur, Olimp Caramfil apăsă pe soneria aflată în colţul biroului, aşa cum făcuse şi în prezenţa lui Mitran Bunea. După cîteva clipe, apăru, din nou, Dora Melinte.

— încă două cafele te rog, şl pentru că fata era nedumerită, Olimp adăugă: le laşi aici pe birou. Pe urmă eşti liberă. Mergi acasă, dar mîine te prezinţi de dimineaţă.

— Poftiţi?!

— Mîine te prezinţi de dimineaţă, am spus. Va fi nevoie de tine.

— Dar am zi liberă!

— N-are importanţă. Vei primi compensaţie. E o situaţie de excepţie.

— Ce e? Olimp se înfurie de-a binelea. Nu suporta impertinenţa, iar insistenţa fetei i se păru necuviincioasă.

— Dracu e! În carne şi oase, la noi în hotel. Un om mort lîngă noi şi ţie îţi arde de întrebări idioate.

— Mort?! Dora dădu ochii peste cap şi Olimp avu senzaţia că e pe punctul de a leşina. Asta mi-ar mai trebui, se căină. Cine ştie ce vorbe mi-ar mai ieşi.

— Profesorul suferea cu inima şl se pare că a făcut o prostie. Sigur e că a murit.

— Doamne păzeşte! Bine că nu 1 s-a întîmplat atunci, cînd m-aţi trimis să-i duc ceaiul. Lumea s-ar fi gîndit. .. S-au mai văzut cazuri la ăştia, de suferă cu inima. Dar celălalt din cameră ce-a păzit? De ce n-a chemat doctorul. Faptul că Dora Melinte

devenise, subit. interesată de caz, i se păru curios lui Olimp. Şi ca să înţeleagă substratul curiozităţii excesive, se gîndi să prelungească discuţia.

— O fi fost plecat. După treburi, omul. N-o fi venit în oraş ca să stea în cameră tot timpul.

— După treburi! După cai verzi pe pereţi, nu după treburi.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că pe unii dintre „oaspeţii dumneavoastră", cum le spuneţi, ăstora care vin la noi, ar trebui să-i mai învăţaţi şi cum să se poarte. Mi-a dat o întîlnire, boşorogul!

— Poftim?

— Mi-a dat întîlnire, repetă Dora. Azi după masă la trei. Nu m-am dus.

— Foarte bine, foarte bine, îngăimă Olimp. Se bucura pentru informaţie. Avea de gînd să-l înştiinţeze cît mai repede pe Bunea. Să vadă maiorul că nu participp numai din obligaţie la anchetă, îşi zise şi, conducînd-o pe Dora, ieşi cu gînd să dea curs dispoziţiilor lăsate de Bunea. Avea presimţirea că punctul dificil urma să fie convorbirea cu Paulete Stamatin. Şi într-adevăr ...

— Nu se poate, refuz! Categoric, refuz! striga Paulete Stamatin, un sfert de oră mai tîrziu, în biroul lui Olimp.

— Vă rog, înţelegeţi, n-avem altă soluţie.

— Puţin îmi pasă ce aveţi! O elementară politeţe, dacă termenul ăsta face parte din lexicul dumneavoastră, vă obligă să procedaţi altfel. Cum cre
-deţi că voi putea închide ochii într-o cameră unde, pînă acum un sfert de oră se afla cadavrul unui om?

Ori e intr-adevăr speriat, ori face pe nebunul îşi spuse Olimp. Şi dacă face pe nebunul, înseamnă că are un interes. „... pe unii dintre oaspeţii dumneavoastră, ... ar trebui să-i învăţaţi şi cum să se poarte* ... cuvintele rostite de Dora Melinte la adresa lui Paulete Stamatin stăruiau în memoria lui Olimp. Bîzîiau ca nişte bondari şi zborul lor sporea suspiciunea administratorului pentru omul din faţa lui. E o canalie,, gîndea. Totdeauna pisica blîndă zgîrie rău. Ochii i se fixaseră pe negul de pe nasul lui Paulete.

— îmi îngheaţă sîngele în vine numai la gîndul că voi dormi acolo. Este imposibil, imposibil! Ca o placă uzată, Paulete repeta: „imposibil, imposibil, îmi îngheaţă sîngele în vine*. Fii liniştit, ar fi vrut Olimp să-i arunce cu tifla, o

să ţi-o trimit pe Dora Melinte, să ţi-l dezgheţe. Ce zici, savantule? Dar se abţinu. Condiţia de gazdă nu-i permitea o asemenea insultă.

Da, „insultă*, ăsta e termenul se convinse Olimp. În numele a ce şi pentru ce m-aş amesteca eu în viaţa lui? îl priveşte. Nu-s plătit pentru postul de detectiv particular. Nici să descopăr asasini. A vrut s-o cucerească pe Dora, treaba lui. E o chestiune care ţine de viaţa lui intimă. Nu-mi dă dreptul să-l acuz de crimă. Un lucru e sigur: A vrut aventură, iată a găsit aventură. Sfîntul din cer nu stă degeaba.

— Aţi spus ceva? Vocea lui Paulete răsună neaşteptat de calmă. Inginerul se plictisise sau poate obosise să mai fie isteric

.— Mă gîndeam la o soluţie, să vă ajutăm cumva...

— Deocamdată văd că mă ajutaţi din plin. îmi daţi cafea la ora asta. Mai bine mi-aţi fi dat un somnifer sau un ceai din coji de mac. Paulete avea prejudecata că ceaiul din coji de mac este cel mai agreabil şi eficient somnifer.

— Aveţi dreptate. Şi Olimp îşi aminti cum îi spusese Dorei Melinte în mod automat: „Adu două cafele**. Poate şi pentru că în concepţia lui cafeaua îşi pierduse proprietăţile concrete, existenţa ei do- bîndind exclusiv o atribuţie abstractă, ca „element de protocol**.

— O să mă intoxic într-o bună zi. Beau cîte zece, dacă nu cincisprezece cafele. Şi totdeauna ca acum. Fără să-mi dau seama.

— Nu-i bine, îl mustră Paulete şi negul de pe vîrful nasului său se coloră spre albastru.

— Ştiu. Păcat că i-am dat liber fetei. Aş fi cerut un vin.

— Un vin bun, nu-i glonţ de tun. (La un aseme- menea răspuns Olimp nu se aştepta. E într-adevăr nebun, conchise. A ucis pentru că e nebun. Poate nici nu ştie că l-a trecut pe profesor în lumea drepţilor). Administratorul avu o senzaţie de frig şi constată cu uimire că pe mîini îi apăruse pielea găinii.

— Dacă stăm aici, vinul nu vine la noi, găsi, în sfîrşit o soluţie Olimp. Dar Paulete, ca şi cînd ar fi uitat subiectul diferendumului dintre el şi celălalt, se eschivă.

— Sînt obosit. Prefer un somn bun. Camera treisprezece e raiul pe pămînt pentru un om ca mine. Multă linişte

.Salută respectuos şi ieşi înainte ca administratorul să

se dezmeticească.

— Doamne, parcă visez! Vru să iasă în hol, dar uşa se deschise şi în prag apăru Mitică, şoferul.

— L-ai dus pe maior?

— Nu.

—?

— Nu acasă, repetă şoferul. L-am lăsat pe şosea. A zis că vrea să ia aer.

— La ora asta aer?

VIII

Aleea cu salcîmi. Noapte senină de primăvară. Cu cerul înalt. Ţîrîitul greierilor, un foşnet nedesluşit de gîze şi gîzîitul gîndacilor de mai (fusese o primăvară timpurie), ale căror aripi, desfăcîndu-se la intervale regulate, pocneau prin aer ca nişte păstăi de mazăre. Toate aceste zgomote urcau pînă la stele făcîndu-le să tremure. Numai mirosul greu al florilor de liliac se tîra pe pămînt ca un şarpe blînd, multicolor.

Mitran Bunea avea senzaţia unei uşoare ameţeli. O ameţeală cu totul neobişnuită. Reconfortantă şi stimulativă. Nu moleşitoare şi greţoasă ca aceea pe care i-ar fi procurat-o alcoolul. Dar Bunea n-avea de unde să ştie. Evita băuturile sau le consuma cu mare cumpătare. Nu simţise niciodată vipera perfidă a tăriei încălzindu-i sîngele. Mersul ei anesteziant din stomac, prin sînge, şi apoi prin măduva
spinării, pînă în creierul mic, îi era străin.. Cum străină îi era şi muşcătura de graţie, acea lovitură moale, ca un sac de nisip în ceafă, care atinge cerebelul beţivului, făcîndu-l să-şi piardă echilibrul şi să se legene ca într-un balansoar. Nu.

Acolo, însă, păşind îngîndurat pe sub salcîmii, în trunchiurile cărora clorofila imita cîntecul ielelor, Mitran Bunea îşi simţea fiecare celulă împrospătată cu oxigen. Trupul său vibra ca un viespar, cuprins de delir. Dar mintea îi era lucidă. Păşind cu nările umflate de plăcere, semăna cu un cal întors – după ore de trudă pe asfaltul oraşului – în plin cîmp.

Aleea cu plopi mîngîia ca o tangentă cartierul vechi al oraşului, ţinîndu-se mai aproape de tarlaua de trifoi din dreapta. Un lan cu trifoi crud, cu frunzele negre, cărnoase, unduindu-se lin, ademenitor ca apa unui lac verde-închis. Dar nu tentaţia de a intra în posesia mult rîvnitului fir purtător de noroc îl determinase pe maior să-şi întrerupă la jumătate, drumul spre casă.

Fapta rea, chiar şi atunci cînd ţine de sfera nebuniei, poate fi investigată. Cu o condiţie. Cel care face investigaţiile să ţină numai şi numai drumul logicii, să nu înghită momelile.

Aşa gîndea Mitran Bunea, plimbîndu-se în miez de noapte, pe aleea cu salcîmi şi avea certitudinea că acceptînd ipoteza că Paulete Stamatin l-a ucis pe Neagu Blebea, însemna să înghită o momeală. Şi, de fapt, presupunerea aceasta, nici ca ipoteză
măcar, nu era valabilă. Simplul fapt că cineva n-are alibi în momentul cînd se comite o crimă şi că se află cu totul întîmplător în preajma victimei, ne dă dreptul să-l suspectăm? Iată un raţionament, care lui Mitran Bunea, în acel moment, i se păru de fier. Invulnerabil. Dar tot el se întorcea spre sine, isco- dindu-se: Ştiu eu cît este şi rft nu este întîmplare în toată istoria asta încîlcită? Ce este logic şi ce este nelogic în desfăşurarea ei?

De departe, pe şosea, se apropia alunecînd lin, ca o suveică şi clipocind somnoros din faza mică, un taximetru. La semnal şoferul frînă.

-— La gară, îi strigă Bunea, urcîndu-se.

*

La oficiul bagajelor de mină, nici ţipenie de om. Mitran Bunea trebui să bată mult în geamul lucios al ghişeului pînă să-şi facă apariţia, mişcîndu-se mototolit, ca un ghemotoc de hîrtie, omul de serviciu.

—' Bonul, se adresă el maiorului, ridicînd, agale, fără chef, geamul masiv al ghişeului. Bunea, urmă- rindu-l, îşi aduse aminte de schiţa lui Caragiale. Amuzat, îi întinse celuilalt legitimaţia.

— Poftiţi, să trăiţi, se fîstîci omul de hîrtie, nu speriat, ci mai curînd surprins. Doriţi...

— Da, m-ar interesa o informaţie.

— La ordin!

— Nu cumva ştiţi, aţi avut sau mai aveţi, şi acum, un geamantan lăsat cu mai multe zile în urmă, de un domn înalt, în vîrstă.

— Nu

.— N-aţi avut sau nu ştii dumneata?

— Nici una nici alta.

— Adică? Nu poţi fi mai clar?

Pe omul de hîrtie, agitaţia lui Bunea îl lăsa rece.

— Dar vorbesc pe înţeles. Am avut şi ştiu de poveste. Nu pentru că ar fi fost primiri bagaj care să stea zile în şir

aici. Nu toţi oamemi sînt civilizaţi, să respecte indicaţiile de pe bon. Dar noi le respectăm. Îi penalizăm cum scrie la carte.

— Şi bagajul ăsta, îl veţi penaliza mult?

— Mi se pare că nu.

— De ce? Doar nu vrei să-mi spui că e în termen. Are patru zile.

— Văd că ştiţi mai bine ca mine care am fost de serviciu. Marţea trecută l-a lăsat. Un domn bă- trîn, cu păr alb. Venea de la Bucureşti. Zicea că o să trimită urgent după el, dar...

— Ei şi, n-o să-l penalizaţi?

— Nu cred.

— De ce?

— L-am şi penalizat.

— L-a ridicat cumva? Cînd?

— Nu de mult. Acum o oră, înainte de venirea dumneavoastră.

— A fost personal? întrebă Bunea deşi interesul său pentru geamantan scăzuse. Îşi dădea seama că se întîmplase ceva neprevăzut. Ori judecata pe care o făcuse era greşită (i se părea nefiresc ca profesorul să vină într-un oraş străin fără un bagaj ca lumea şi îşi zise că de vreme ce acest bagaj n-a ajuns încă la Albamont, nu poate fi în altă parte decît la gară), fie că, din nou, se întîlnise cu neverosimilul.

— Nu, n-a fost dînsul. Altcineva, îi răspunse omu
lde hîrtie. L-am penalizat, dar nici că i-a păsat. Mi-a lăsat douăzeci şi cinci.

— O mai ai?

— Da. Pot să v-o arăt. Lăudăroşenia omului de dincolo de sticlă îi era de folos lui Bunea.

— Hai să facem schimb. Mi-o dai mie pe aia şi eu îţi dau alta şi încă cinci lei. Bine?

— în regulă, cum să nu fie bine?

— Batem palma?

— Batem. Să fie-ntr-un ceas bun.

Bunea luă cu grijă bancnota şi o puse într-unul din buzunarele laterale ale sacoului său demodat.

— Ascultă, i se mai adresă, înainte de a pleca, omului de la ghişeu, cum arăta cel care a venit după valiză?

— Ca tot omul. Ceva mai în vîrstă, dar nu chiar aşa bătrîn.

— Vreun semn deosebit n-ai observat?

— Era mic de statură.

Halal spirit de observaţie, aprecie Bunea şi se hotărî să nu mai piardă timpul. Se întoarse cu spatele spre ghişeu şi porni spre ieşire.

— Şi-avea un neg pe nas! îl ajunse din urmă vocea omului de hîrtie. Tresări, dar îşi continuă drumul. începuse să simtă oboseala şi avea de gînd să tragă un somn bun.

IX

în timpul cît Mitran Bunea se plimbase ca un licean chinuit de insomnii pe aleea cu salcîmi şi se întreţinuse într-un dialog destul de anost cu
„omul de hîrtie“, de la oficiul bagajelor de mină, la hotelul Albamont s-au înregistrat două incidente pe cît de curioase, pe atît de misterioase.

Primul se leagă de dispariţia lui Paulete Stamatin. Nimeni nu i-ar fi observat absenţa (lumea, cită mai era în hol, în majoritate reporteri, critici muzicali, mini-vedete, cum şi personalul hotelului, era cuprinsă de febra ultimelor pregătiri pentru primirea cîntăreţei Linda Vinder Vinder, oaspetele de onoare al ultimei zile de festival), dacă Olimp Caramfil n-ar fi dat subit în „mania detectivismului“.

— Nu mai merg acasă. Dorm aici. Dacă mă răz-gîndesc chem un taximetru. Eşti liber, i-a spus şoferul sub pretextul că prezenţa sa era absolut necesară în momentul sosirii vedetei. Motivul a fost, aşa cum a reieşit, altul. Olimp Caramfil socotea (era pentru prima dată cînd se amesteca în treburile amicului său şi asta deoarece fără voia lui fusese implicat), că Mitran Bunea face o gafă nearestîn- du-l pe Stamatin.

Dacă între timp mai face de petrecanie cuiva? De la un nebun te poţi aştepta la orice. Are ochii injectaţi în. permanenţă, iar cînd vorbeşte învălmăşeşte cuvintele ca un apucat. Nici negul de pe nasul lui, nu-i lucru curat. Semnul satanei. Şi, la urma urmelor, întreaga lui înfăţişare. Calota era- nianâ alungită ea o bombă. Fruntea teşită şi plină de coşuri. La vîrsta lui eoşuri! înţeleg la optsprezece, la douăzeci de ani. Cît sîngele încă fierbe şi carnea musteşte şi se încinge ca plita. Dar la cincizeci de ani?

A ieşit de la bar şl a traversat aproape în fugă holul. în grabă s-a izbit, faţă-n faţă, cu Dora Melinte. A simţit sinii ei, mari şi fierbinţi ca nişte radiatoare. Şi-a cerut scuze şi a pornit mai departe.

— Ce e? Ce s-a mai întîmplat? s-a speriat Dora. Faţa i s-a aprins ca hîrtia de turnesol.

— Atenţie, atenţie! s-a.precipitat administratorul. O aşteptăm pe Linda.

N-a avut timp să observe că, de fapt, Linda şi sosise, cum – de asemenea – propriile-i gînduri nu i-au mai dat răgazul să se întrebe ce caută Dora acolo, cînd, cu numai cîteva ore înainte, se lamentase că e obosită şi că vrea să meargă acasă. Alerga. Nu s-a oprit decît în faţa uşii de la camera treisprezece. A apăsat pe sonerie. Nimic. Nici un semn.

— Poate-i obişnuit cu bîzîitul soneriilor, s-a gîn- dit. Şi „poc“, şi „poc“, „poc“ şi „poc“, „poc – „poc“, „poc“ cu pumnul în uşă.

S-a descins brusc lovindu-se de perete uşa de la camera paisprezece. Au apărut trei capete ciufulite: Minodora, Mitrodora şi Nimfodora. Celebrul trio.

— Ce-i, mă, n-ai somn?!

— Te-au apucat dracii?

— Huo!

Trei cîntăreţe, trei triluri. Fiecare pasăre pre limba ei. Concert scurt. Şi-au dat seama că „huliga- nul“ prea semăna cu administratorul.

— O fi!

— El, tu! Cum mă vezi şi cum te văd.

— Ce făcurăm, sorooo!

Ruşinate, vrăbiuţele s-au retras în cuib. „Pîc“, a sunat uşa de la camera paisprezece în urma lor. „Pîc“, ca un pocnet înfundat de pistol. Numai în spatele uşii camerei treisprezece, linişte de mor- mînt.

— Sparg uşa! a strigat Olimp.

—- Nu-i nevoie, i-a răspuns Dora, apărută ca prin minune în spatele său şi i-a întins cheia.

A răsucit cu grijă cheia în broască şi tot cu mare grijă a deschis uşa. Şi-a vîrît mina în hol şi a aprins becul. Tiptil, cu paşi de pisică, s-a apropiat de cealaltă uşă. A doua. Era aproape deschisă. A împins-o şi pe aceea, tot cu grijă. „Dacă nebunul stă chiar după uşă, cu pumnalul în mină, gata pregătit să lovească?“ l-a străfulgerat pe Olimp gîndul rece, ca o lamă de şiş, oriental. în clipa următoare a sărit, ca o panteră, pînă în mijlocul camerei, acum lumi- nată de becul din hol.

Dora l-a urmat surprinsă, dar calmă. Liniştită. A apăsat pe întrerupător şi lumina celor trei becuri ale lustrei a căzut ca un pumn de bănuţi pe parchet. Olimp, cu nervii

încordaţi, gata să explodeze, ca un resort supercomprimat, a cuprins dintr-o ochire fulgerătoare, camera. Dar... stupoare. Paulete Sta- matin nu se afla acolo.

În rest, totul normal. Era greu să bănui că exact în aceeaşi încăpere, cu numai cîteva ore înainte, fusese găsit un cadavru. Peste tot ordine perfectă.

— Prea multe buchete de liliac, a observat imediat, Dora. A cui a fost ideea? Parcă ne-am afla într-un cavou.

Şi nici Dora Melinte, nici Olimp Caramfil n-au mai rezistat. Cu paşi repezi, unul lingă altul, poate chiar ţinîndu-se de mînă (bine că logodnicul Dorei n-a asistat la scenă!), au coborît în hol

.Vestea că Paulete Stamatin „a şters-o“ s-a răspîn- dit printre lucrătorii hotelului în ciuda discreţiei pe care ar fi vrut s-o păstreze cei doi. Olimp, dată fiind situaţia, s-a pornit într-un fel de „anchetă ad-hoc“.

— Nu se poate. Trebuia să iasă pe sub ochii mei, dar nu l-am. văzut, a declarat Nelson, preocupat să dea în primire schimbului.

— Pe sub „ochii tăi“! Halal, a şoptit Olimp, dîn- du-şl seama că se află pe punctul de a comite o gafă. Nelson, ascuţit cum era la minte, ar fi priceput, de bună seamă, aluzia.

— Camera treisprezece?! Dar n-a predat cheia! Nu. Nu se poate. Are şi buletinul aici, a răspuns Zina Evsevie, fata de serviciu la recepţie.

— Buletinul, Ii dai într-una cu buletinul! Poate nici nu-l cheamă Paulete Stamatin. Şl Olimp s-a gîndit să-l întrebe şi pe Veniamin Pomadă care, în acel moment, ca fugărit din spate, gata să se izbească de uşile masive din sticlă, a intrat în hol. Dar n-a mai fost chip.

Cum l-a zărit pe Olimp, Veniamin Pomadă a ţîşnit spre el, ca un animal hăituit:

— Apă, apă! Daţi-ml un pahar cu apă. De pe fruntea lui picurau broboane de sudoare. Mari cît boabele de struguri şi reci.

— Nu l-ai zărit pe Paulete? a încercat Olimp să intre în subiect. Dar Pomadă, uitînd de apă, uitînd că genunchii i se muiaseră şi ar fi vrut să se aşeze, a început, sacadat, ca o mitralieră:

— Paulete, Paulete, Paulete! Puţin îmi pasă de Paulete. Satul arde şi baba se piaptănă. Eu am fost atacat în plină stradă, prădat şl dumneata (scîntei aruncau oshll lul

Veniamin spre Olimp) „nu l-ai
zărit pe Paulete?“. Parcă Paulete ăsta, cu negul lui pe nas, ar fi buricul pământului...

— Poftim?! Toţi cei de faţă – Nelson, Zina Evsevie, Olimp, venise şi Agripin Roşunchis, mulţumit că reuşise să ia el primul interviu Lindei Vinder Vinder, au înmărmurit de groază. Veniamin Pomadă îşi scosese pălăria şi din vîrful capului său se înălţa un cucui de toată frumuseţea. Vînăt la bază, roşu spre mijloc şi alb sus. Faţă de creştetul, destul de sărac în podoaba capilară, al fotografului, cucuiul părea unul dintre vîrfurile Himalaiei.

— Ieşisem de la redacţie, a început să relateze cu mai mult calm (într-un fel se simţea bine, deoarece – constata – reuşise să impresioneze pe ceilalţi subjugîndu-le interesul), m-am oprit de am dat o ştire, mă rugase doar. întîi, m-am gîndit să mă îndrept încoace, s-o fotografiez pe Linda. Dar mi-am amintit că mai aveam foarte puţine poziţii şi cum era miezul nopţii, nu mai aveam chef să schimb filmul. Am luat-o încet pe strada Tomatelor. Mergeam în dorul lelii, fără să mă grăbesc. Deodată am auzit nişte paşi în spatele meu. M-am întors, dar strada. .. pustie. Nimeni. Sînt obosit, m-am gîndit. De vreme ce am halucinaţii! N-am terminat gîndul şi .. . iar. Paşi deşi, în spatele meu. Nu m-aş fi întors dacă n-aş fi avut senzaţia că cineva se furişează. Nu. Nu mergea. Se furişa. M-am întors, iar. Acelaşi rezultat. Nimeni. Măi, să fie! Ca-n poveştile bătrînilor, cu pricolicii, am zis. Poate chiar cu voce tare. Şi iar n-am zis bine că ... Paşi de om, care mergea tiptil. Om sau femeie, cine să-l ştie. N-am apucat să-l văd. Nici să mă-ntorc. Am simţit un scurt vîjîit şi... „buf ... stele verzi! ca şl cînd mi-ar fi căzut în sap » ţiglă de pe acoperiş
.Am băgat-o pe mînecă! am mai avut timp să reflectez. Apoi s-a făcut întuneric beznă. Aşa am crezut pentru că leşinasem.

— Şi? Asistenţa era, vădit impresionată. Ochii lui Agripin Roşunchis, vărsau lacrimi. în ele se răsfrîn- gea lumina neonului de sus.

— Bine că nu-i aici Dora! N-ar mai fi închis un ochi pînă dimineaţă.

— Cînd m-am trezit, ce să vedeţi! Veniamin Pomadă s-a oprit din povestire şi, ridicînd aparatul de fotografiat sus, l-a întins celorlalţi, ăsta era lîngă mine, răvăşit, deschis. Mă uit la el şi văd că e gol. Cineva, cu siguranţă cel care mă lovise, îmi umflase filmul.

— Miliţia, trebuie anunţată miliţia! a şoptit de mai multe ori, zguduită de ce-i fusese dat să audă, Zina Evsevie. Olimp Caramfil ar fi vrut să-şi expună punctul de vedere, dar privirea lui a fost atrasă, ca de un magnet, de o siluetă cenuşie, fantomatică, ce se prelingea (aceasta a fost senzaţia lui Olimp), printre uşile, imitînd cristalul, de la intrare. Era Paulete Stamatin în costumul său gri. Se întorcea.

X.

— Detest concluziile pripite!

Tonul categoric, folosit de Mitran Bunea, nu părea să influenţeze frenezia care-l stăpînea pe Olimp.

— Pripită? mă faci să rid. Pripită, acum, cînd există probe evidente

?— Eşti atît de sigur?

— Dacă i-ai fi văzut cucuiul lui Pomadă . ..

— Bravo! îmi faci o propunere, de-a dreptul uluitoare. Vine miliţia, se uită la un cucui, apărut nu se ştie cum în creştetul unui individ, eventual picură şi două-trei lacrimi de emoţie şi fără nici un alt temei, fuge şi arestează un om. Şi nu doar că-l arestează, dar îl şi acuză de crimă. Nu crezi că-i exagerat?

— Exagerat este procedeul tău. Şi nu te supăra, ştii doar că sînt unul dintre vechii admiratori ai stilului tău, dar mă văd obligat să-ţi spun lucruri mai puţin plăcute. A-i permite unui tip, foarte periculos, ca Paulete Stamatin, să se plimbe în libertate, după ce l-a omorît, în condiţii atît de misterioase pe profesor, mi se pare un abuz. Un abuz de încredere, dacă vrei.

— Bine, bine. Hai dă-ţi drumul ca o moară stricată! Dar nu înainte de a-mi răspunde la următoarea întrebare: ce crezi că l-ar fi putut determina pe Paulete să-l ucidă pe Neagu Blebea?

— Asta el trebuie să ţi-o spună, Paulete, nu eu.

— Crezi, într-adevăr, că pentru a-i pune o asemenea întrebare, e necesar să-l arestez?

— E necesar pentru liniştea noastră. A mea, a personalului hotelului. Pentru că zvonul a început să ia

proporţii. Iţi dai seama că zvonurile m-au interesat, totdeauna, în mică măsură. Chiar dacă se zice că „nu iese fum pînă nu faci focul“.

— Poate ai dreptate. Dar faptele? Faptele te interesează, tot în „mică măsură[14]?

— Faptele? Care fapte?

!Olimp se foi pe scaun. Fruntea lui lucioasă, din cauza unei transpiraţii permanente ce trăda o afecţiune la ficat, se brazdă de o cută adîncă, rupîndu-se în zigzaguri mici, spre locul de împreunare a sprîn- cenelor. încăpăţînarea maiorului îl enerva şi, era evident, făcuse o pauză pentru a-şi strînge şi sistematiza cele mai imbatabile argumente.

— Să începem metodic, reveni, şi – după cum respira – era vizibil că starea de frenezie tindea să cedeze loc indignării. În primul rînd, lipsa oricărui alibi. Ce-a făcut şi unde-a fost în timpul cînd s-a comis crima?

— După părerea mea, spuse Bunea, nu cred că Paulete Stamatin este lipsit într-atîta de inteligenţă, încît să nu fie capabil să-şi aranjeze un alibi.

— Tocmai asta e. El ştie că, în general, se judecă aşa.

– ?!

— Da! De ce te miri! şi-a zis: „Nimeni nu mă va crede atît de nătărău ca să ucid pe cineva fără să-mi aranjez cît de cît un alibi. Inexistenţa alibiului va fi cel mai bun alibi“.

— Frumoasă speculaţie!

— Da! Intr-adevăr speculaţie şi realitatea, în cazul de faţă, poate fi mult mai complexă decît speculaţia mea. Ştiai că Paulete avea o întîlnire?

— Mi-a spus, chiar de la primul interigatoriu.

— Ţî-a spus şi cu cine trebuia să ss vadă?

— N-am insistat.

— Ei, uite, sînt în măsură să-ţi spun eu. Caraghiosul şi aiuritul inginer, atît de retras în lumea calculelor şi a ipotezelor ştiinţifice, are gusturi. O plăcea pe Dora Melinte. Ea mi-a spus că avea întîlnire cu el.

— Toate felicitările se cuvin lui Paulete' într- adevăr... gusturi subţiri. De specialist în estetică industrială.

— Aşa aş zice şi eu, dacă neîntîmplata întîlnire n-ar constitui şi ea un capăt de acuzare.

— Ce vrei să spui?

— Spun că şi acest „coup de foudre“ nu este, în ultimă instanţă, decît o abilitate a asasinului, care se pune la adăpost, de orice bănuială. Nu putea ucide pentru că era îndrăgostit. Dovada? Avea şi o . . . întîlnire. Ce romantic!

— Nu fi contabil şl duminica. Era o ironie pe care Bunea o considera absolut necesară şi de mare eficacitate pentru punerea la punct a prietenului său, ori de cîte ori avea senzaţia că acesta o lua razna. Intîlnlrile îndrăgostiţilor sînt lucruri într- adevăr frumoase.

— Or fi. Dar Paulete nu este şi nu a fost îndrăgostit. I-a dat întîlnire Dorei pentru ora trei, deoarece ştia precis că fata n-o să meargă. Poate aflase că-i logodită sau chiar dacă nu ştia amănuntul, putea foarte bine să-şi dea seama că o asemenea fiinţă nu poate fi agăţată dintr-o ochire. De nimeni. Darmite de un tip, nu din cale afară de arătos, în vîrstă, şi, în plus, cu un neg pe nas. Şi a gîndit bine. Dora n-a mers la întîlnire, în schimb el a rămas cu un alibi perfect. Poate cineva să-l contrazică? La ora cinci-sprezece a fost, cică, la locul fixat.

— Gata, sînt învins! Există o singură contradicţie. Tot ce-ai spus pînă acum pledează pentru o crimă deliberată, minuţios pregătită.

— Da, şi? Nu văd nici o contradicţie, ripostă Olimp

.— Contradicţia este acolo că nu se întrevede mobilul tipului de crimă pe care l-ai descris.

— Şi dacă individul e nebun?

— Mai ales, surise maiorul. Paulete Stamatin n-ar putea gîndi niciodată aşa cum ai gîndit tu.

înfuriat, Olimp se ridică, îl salută şi porni spre ieşire.

— Ne vedem la hotel peste o oră, îi strigă Bunea din urmă.

Controversa dintre Olimp Caramfil şi Mitran Bunea a avut loc în incinta cofetăriei „Lăcrimioara de plastic“.

Duminică dimineaţa la ora nouă localul era' pustiu. Maiorul a venit acolo din obişnuinţă. S-a gîndit că e un minunat loc de reculegere şi de meditaţie. Dar Bunea n-a avut noroc. Venirea lui Olimp Caramfil, care trecînd întîmplător pe stradă îl văzu, i-a dat planurile peste cap. Abia după plecarea lui, a avut timp să deschidă numărul duminical al „Zorilor noi“.

Intîi s-a uitat pe pagina a treia şi a zîmbit cu satisfacţie. Anunţul privind încetarea din viaţă a inginerului Neagu Blebea se afla acolo, în chenar negru, cules cu aldine^ corp 10.

— încă un ceai. Tot simplu, i-a strigat fetei care-l servise, şi nu pentru că ar fi simţit neapărat nevoia încă a unui ceai, dar voia, dîndu-i de lucru ospătăriţei, să scape de

mustrarea pe care aceasta cu siguranţă i-ar fi făcut-o, surprinzîndu-l cu ţigara aprinsă. I-ar fi fost imposibil să suporte delicata observaţie :„Chiar dumneavoastră?!“, care îl făcuse de atîtea ori, în împrejurări similare, să roşească pînă în vîrful urechilor. Apoi şi-a ridicat privirea spre pagina a doua.-Era inserat un reportaj retrospectiv, privind desfăşurarea festivalului „Floarea de chimen“.

—• Drace! Şi a rămas ca hipnotizat în faţa unei fotografii. Era un instantaneu. în prim plan, Agripin Roşunchis. Imediat, în spatele lui, spre colţul din dreapta al fotografiei, Achilina lor est şi inginerul Neagu Blebea. Profesorul zîmbea, şi ochii săi mari, vioi, surprinzător de vioi pentru vîrsta lui, o învă- luiau într-o privire languroasă pe Achilina.

— Deci, bătrînul profesor nu era chiar atît de singur pe cît mi s-a părut. Cum se încurcă lucrurile! Exact atunci cînd ţi se par mai limpezi.

Fără să mai aştepte ceaiul, Mitran Bunea ieşi din cofetărie şi cu paşi repezi porni în direcţia hotelului Albamont.

XL

Distanţa din faţa cofetăriei „Lăcrimioara de plastic“, şi pînă la Albamont se parcurge în cîteva minute. Era bine dispus ca orice om care ştie ce are de făcut. Deodată, în faţa lui, nu se ştie de unde ivit, apăru Paulete Stamatin. Maiorul încercă să-şi mascheze surpriza printr-o glumă:

— Cine se scoală devreme, ajunge departe!

— Culcă-te devreme şi scoală-te devreme, e un alt proverb, îi răspunse Paulete. înţelept ca oric eproverb. Medicii susţin că orice-ai face şi oriunde-ai fi, să te culci măcar cu o oră înainte de miezul nopţii. Asta, cică, ar fi baza somnului şi a sănătăţii. Nu erau proşti ei, părinţii părinţilor noştri, că se culcau odată cu găinile şi se trezeau odată cu soarele.

— înseamnă că te-ai culcat cu cel puţin o oră înainte de douăsprezece şi te-ai sculat înainte de cinci, nu? La cît răsare soarele?

Bunea găsi convenabilă alura de conversaţie liberă şi cu totul nevinovată a discuţiei ce se înfiripase nefiresc între el şi Paulete. „Cu cît mai puţin agresive întrebările adresate suspectului, cu atît mai eficiente[44] era dictonul său. Şi se părea că i se ivise cel mai minunat prilej de a-l chestiona pe Stamatin în legătură cu cele ce-i povestise

Olimp despre dispariţia misterioasă a inginerului şi în legătură cu sumara, dar atît de precisa descriere pe care omul de la ghişeul bagajelor de mînă o făcuse încercînd să realizeze portretul tipului care a ridicat geamantanul lui Blebea.

— întocmai s-ar fi întîmplat, dacă nu eram victima unor bancuri proaste, altfel nici nu le pot numi.

— Dar ce s-a întîmplat?

— Nimic deosebit. Am fost vizitat de Neagu Blebea.

— ?

Mitran Bunea simţi un fior rece. Hotărît lucru, omul din faţa lui era nebun. Şi i se părea normal, ca într-un acces de furie sau de euforie, să-l fi suprimat pe profesor.

— Nu, nu sînt nebun! Oricît ar părea de ciudat nu sînt nebun, se apără Paulete bănuind gîndurile
maiorului. Dacă mai urmează încă o noapte ca aceasta, cu siguranţă înnebunesc. Şi vocea plîngă- reaţă a lui Paulete Stamatin se porni monotonă, inexpresivă. Doar negul din vîrful nasului, alternînd nuanţe cromatice neaşteptate, puncta cu semnale bizare, tensiunea emotivă a vorbitorului:

— Sînt obosit, i-am spus lui Olimp. Şi eram. M-am dus sus în cameră şi m-am întins pe pat. îmbrăcat. Ordinea din încăpere, risipa de flori, îmi sugerau o plăcută stare de linişte. Mă simţeam uşor ca un fulg, aveam chiar senzaţia că trupul mi se dispersează în aer, renunţînd la materialitatea sa carnală. Cind pleoapele roşii, din cauza oboselii, mi s-au închis, am avut impresia că de undeva, de sus, două petale de trandafiri au căzut acoperindu-mi pupilele. Am adormit.

— Te pomeneşti c-ai avut un coşmar!

Paulete nu sesiză maliţiozitatea agresivă din tonul lui Bunea.

— Măcar dacă visam! Inchipuie-ţi ceva, ca un zgomot nedefinit, pe care l-ar face – dacă bancul ăla idiot s-ar petrece aievea – un schelet mişcîndu-se tiptil, pe un acoperiş de tablă. Aşa mi s-a părut. Un hîrşîit aparte, obsedant, prin insistenţa sa. îl simţeam cum îmi zgîrîie timpanele şi m-am trezit. Am fost, evident, tentat să cred că visasem. Dar nu. Zgomotul era acolo, la uşă. Probabil cineva cu un şperaclu, încerca să împingă cheia, pe care o lăsasem în broască şi apoi, să deschidă. Am văzut sau

mi s-a părut că văd, prin lumina semiobscură, cum clanţa se mişcă. îngrozit, dar nehotărît în atitudinea pe care urma să o adopt, mă gîndeam că totuşi visez sau că sînt prada unei stări halucinante. Aerul era încărcat şi inexplicabil de moleşitor. Am făcut un efort. Şi cit ai clipi, din două mişcări, am fost la geam. L-am deschis. Aerul de afară m-a liniştit. Ca prin minune dispăruse şi zgomotul. M-am întors în pat. Nu-mi pot da seama dacă au trecut zece minute. Iar zgomotul. Eram la capătul răbdărilor. Nervii mei şi aşa slăbiţi în urma întîmplărilor neprevăzute de peste zi au cedat. Nu ştiu cum se comportă un animal hăituit, ajuns la capătul puterilor, atunci cînd simţurile îi spun că sfîrşitul e aproape. Probabil instinctul de conservare suprasolicitat, îl împinge întotdeauna la acel gest disperat: jocul ultimei cărţi. Atacul temerar şi fatal asupra urmăritorului. Ceva în genul ăsta trebuie să fi fost şi reacţia mea, cînd urlînd, am sărit spre uşă. Chiar în clipa aceea cheia din broască căzu. Nu ştiu ce am făcut mai întîi. Am dat cu pumnul în uşă sau am ridicat cheia. Cert este că dincolo de uşă mi s-a părut că aud paşi. Paşi care se depărtau. Am deschis cît am putut mai repede şi am ţîşnit pe coridor. M-am împiedicat de un geamantan care se afla în faţa uşii. Prezenţa lui m-a făcut să-l uit pe individul sau individa care încercase să se introducă în cameră. Fără îndoială, Olimp, gîndindu-se că nu mă voi simţi prea bine singur, a hotărît să mai repartizeze pe cineva. Aşa am crezut, dar am constatat că era o prostie. Dacă lucrurile s-ar fi întîmplat astfel, ar fi fost posibil ca cineva de la recepţie să nu-l fi însoţit pe tip? Sau poate un beţiv rătăcit? m-am gîndit. De ce tocmai la uşa mea? de ce? mă întrebam ca un prost şi îmi dădeam seama că în starea deplorabilă care mă stăpînea, încercarea de a căuta răspuns la astfel de întrebări, era ca şi cînd m-aş fi angajat la o dispută de doi bani, asupra raportului dintre necesitate şi întîmplare. M-a salvat geamantanul. Prezenţa lui acolo, la picioarele mele, mi-a sugerat ideea să-l ridic şi să cobor cu el la recepţie. „Ce simplu de dezlegat un mister” gîndeam şi ideea iţii se părea o mină întinsă de providenţă. De unde aveam să ştiu ...

— Doar nu cumva era o bombă cu explozie în- tîrziată? îşi dădu cu părerea Mitran Bunea. Păşea agale, în dreapta lui Paulete şi, într-un anume fel, era plictisit de povestea celuilalt. O considera o născocire, produs al unei

imaginaţii înfierbîntate sau, în cel mai bun caz, un mod neinspirat şi lamentabil pe care omul cu neg pe nas îl găsea potrivit pentru a se apăra. Nu se poate să nu realizeze gravitatea acuzaţiei care planează asupra lui. Chiar nebun fiind.

— Mai rău, mult mai rău decît o bombă, a fost răspunsul lui Paulete. Inginerul aproape delira: Nu pot presupune ce simte un tip căzut, pe neaşteptate, victima unui atac. Ce poate gîndi, dacă mai are timp să gîndească, în momentul cînd două mîini îi cuprind gîtul cu violenţă. Cînd este strangulat. Eu ştiu că nu am putut să mai respir. Mărul lui Adam mi se zbătea ritmic, dureros, ca sfîşiat de o gheară. Ceea ce mi-a fost dat să constat, m-a uluit, îngro- zindu-mă: Geamantanul era al inginerului Neagu Blebea.

— O presupunere?

— Aiurea, presupunere! L-am văzut, l-am pipăit.

— Nu-i suficient. Sper că n-ai uitat versul: „Urechea ne minte şi ochiul ne-nşeală...“ Pentru a ajunge la concluzia că geamantanul de care vorbeşti aparţinea lui Neagu Blebea, era absolut necesar, ca
pînă în clipa respectivă, să-l mai fi văzut, măcar o dată.

— Văd că sînteţi informat. Nu-l mai văzusem, nici nu ştiam de existenţa lui. Profesoral a avut de grijă să-l ţină, cine ştie din ce motiv, departe de privirile mele. Dar nu mi-a fost greu să-l Recunosc. Cînd l-am atins, s-a deschis. Şi chiar dată nu se deschidea, avea prinsă o etichetă la miner, un fel de carte de vizită a posesorului.

— în geamantan exista şi un lucru anume, care te-a făcut să-l idenfici cu uşurinţă? Ai putea să numeşti acel lucru?

— Desigur. De fapt...

— Nu, nu acum. Tot vom sta de vorbă mai pe îndelete, ceva mai tîrziu, spuse Bunea şi se opri în faţa marcajului de lîngă stop. Urmau să traverseze strada pentru a intra în hotel. Paulete nervos, o luă înainte, deşi ochiul roşu al semaforului, clipea des ca un avertisment. Bunea pe care dioptriile îl împiedicau să ia seama la culori, păşi după el, la o jumătate de metru în urmă. Atunci se petrecu un lucru îngrozitor. Din josul bulevardului, un TAUNUS, destul de hîrbuit, în viteză excesivă, nu mai avu timp să frîneze la doi-trei metri în faţa marcajului pentru pietoni şi...

xn.

— Cred că nici n-a avut intenţia să frîneze, aşa mi s-a părut. Am certitudinea, şi nu ştiu de ce, că-l urmărea pe

Paulete. îl vina. L-a călcat intenţio
-nat, specifică maiorul ca pentru a se lămuri pe sine, povestindu-i lui Olimp scena.

— Un lucru e clar, căzu de acord contabilul. Dacă ar fi fost un accident banal, tipul ar fi oprit. Aşa! N-ai observat numărul maşinii?

— Aş! îmi supraestimezi dioptriile!

—- M-am gîndit că aşa, din instinct, poate ţi-ai aruncat privirea spre numărul autoturismului.

— Prea eşti tentat să vezi în individ mai mult funcţia decît omul. Puteam să-mi pierd viaţa, nu? Crezi că într-o astfel de situaţie sînt mai întîi maior şi pe urmă om?

— Norocul este că nici cel vînat nu s-a ales cu mare lucru. Arcada dreaptă spartă cum a căzut pe asfalt. Şi emoţia. E încă în stare de leşin. Am vorbit, acum cîteva minute, la telefon cu medicul de gardă, spuse Olimp şi cuvintele lui avură darul să-l liniştească pe maior.

— Foarte bine. Rămîi aici, astăzi, mi-ar place să fii colaboratorul meu.

— împărtăşesc plăcerea. Mă bucur că accidentul nu te-a făcut să-ţi schimbi hotărîrea şi vei proceda cum ai stabilit.

— Fireşte, promisiunile sînt chestiuni de onoare. Zîmbetul maiorului îl molipsi şi pe contabil.

— în regulă. Pot să comand două cafele, nu?

— Cere şi un pachet de ţigări, pentru mine. Se pare că voi avea nevoie, deşi, dintr-un fel de demnitate profesională nu obişnuiesc să fac abuz în faţa clienţilor. Dar aîci...

Mitran Bunea se referea la cadrul oarecum, nelegal, în care peste cîteva minute aveau să se desfăşoare primele interogatorii. întîlnirea neprevăzută cu Paulete îl deranja. Niciodată planul de acasă nu se potriveşte cu cel din tîrg, se autoconsolă şi, ridicînd receptorul, formă numărul medicului./ legist:

— Alo! Aristotel? Scuză-mă că t? deranjez. A mai intervenit o mică „problemă”. /

O scurtă relatare a celor întîm^late. în încheiere îl rugă pe Pahonţiu să tragă o fugă la spital şi să se intereseze şi el de cazul lui Paulete Stamatin. După aceea a format numărul de acasă al lui Corciu.

— Să trăiţi! i-a răspuns sergentul.

— Treci pe la sediu, ia-ţi toate ustensilele şi vino la Albamont. E necesar să mai analizăm încă o dată camera.

— La ordin, a strigat celălalt, cu toată forţa, în receptor.

„Dacă totul se va sfîrşi cu bine, va trebui neapărat să-l propun pentru premiere”, a rostit Mitran Bunea, mulţumit de devotamentul sergentului.

— Aţi spus ceva?

Trimisă de Olimp să aducă ţigările şi cafeaua, Dora Melinte intrase neobservată, aşezîndu-se timidă, cu tava în mînă în faţa biroului. Dar, poate, cu adevărat intimidat era Mitran. Pentru a ieşi din impas, şi într-un fel pentru a se elibera de reala emoţie care-l cuprinse, găsi necesar să-şi impună condiţia:

— Mă bucur că aţi venit dumneavoastră! Mă gîndisem să-l rog pe Olimp să vă înştiinţeze că aş vrea să stăm de vorbă.

— Plăcerea e de partea mea să vă servesc.

— Cît despre mine, sînt încîntat! recunoscu Bunea, dar nu despre asta e vorba. Ieri după amiază, aici în hotel...

— A murit un om! completă Dora.

— Văd că sînteţi la curent.

— Toată lumea e! Dora făcu un semn spre ziarul „Zori noi“ de pe birou. Se referea, desigur, la ştirea privind moartea lui Neagu Blebea.

— Aaa! Da! presa locală este totdeauna promptă, dar noi, şi zicînd noi mă refer la instituţia pe care o reprezint, nu împărtăşim întru totul opinia reporterului.

— Presupuneţi că ...

— Sîntem convinşi, nu presupunem. La mijloc e vorba de altceva. O crimă.

Mitran Bunea pronunţase cuvîntul cu brutalitate. Uşor afectată Dora făcu un pas înainte. Se aşează pe fotoliu. Gestul o făcu să-şi recîştige siguranţa, poate şi pentru că sesizase cum privirea maiorului alunecase spre genunchii ei. în acel moment, semănau cu două mere aurii, răscoapte.

— îmi permiteţi?

— Chiar voiam să vă rog, spuse Bunea, întinzîn- du-se peste birou şi oferindu-i bricheta ca să-şi aprindă ţigara.

— Mergi! sînteţi foarte amabil şi asta mă face să fiu şi mai stînjenită.

— De ce?

— Mă tem că n-o să pot spune lucruri interesante.

— Mă interesează orice. De pildă, discuţiile pe care le-

aţi avut cu profesorul. Aţi fost la el sus? nu?

— Da. Mă rugase tovarăşul Caramfil. I-am dus un ceai.

— M-ar mai interesa, de asemenea, continuă maiorul fără să ţină seama de intervenţia Dorei, şi împrejurarea în care aţi ajuns să vă fixaţi o întîlnire cu celălalt locatar. Cu Paulete. Dorei, amănuntul acesta îi provocă un frison.

— Nu vă speriaţi. Logodnicul dumneavoastră nu va afla niciodată, încercă Buneâ s-o calmeze. Profesia mă obligă la discreţie.

— Puţin îmi pasă. îl cunosc. Nu-l cred în stare de o criză de gelozie numai pentru că un boşorog a fost bădăran cu mine. Cît despre relaţiile mele cu domnul inginer Neagu Blebea, ele n-au depăşit cadrul oficial.

— Cînd l-aţi servit ultima oară?

— Alaltăieri.

— Era şi Paulete în cameră?

— Nu. Pe el l-am întîlnit pe coridor. Tocmai ieşeam. Şi-a mărturisit regretul că plec. A spus că-i sînt suficiente zece minute lingă mine, ca să se simtă mai tînăr cu un deceniu.

— Mă rog, şi din amabilitate, în amabilitate, aţi ajuns la întîlnire. Aşa se întîmplă totdeauna. Foarte mulţi bărbaţi şi cu osebire cei în vîrstă, sînt porniţi să considere amabilităţile femeilor frumoase, drept un avans.

Mitran Bunea făcuse afirmaţia nu pentru a-l scuza pe Paulete, dar avea senzaţia că dialogul dintre el şi Dora începea să se subţieze, ca un sirop şi nu-i plăceau siropurile.

— Dacă nu mai aveţi altceva să-mi spuneţi, vă cer scuze pentru deranj, i se adresă Dorei, în încheiere

.— Eventual, dacă îmi puneţi dumneavoastră întrebări.

Dora se ridică. Se ridică şi maiorul:

— Momentan, nu-mi dă mîna s-o fac.

Se deschise uşa. Intră Olimp însoţit de Corciu.

— Nu aici, sus în cameră, îl întîmpină Bunea pe sergent, dar privirea lui o urma pe Dora: „Te legeni ca o dună de nisip / Cînd prin deşert adie, lin simu- nul“, recită în gînd.

— De acolo venim! răspunse Olimp.

— Şi? Lucruri noi?

— Grozave! Cîteva mici zgîrieturi, după aspect de dată recentă, ne îndreptăţesc să presupunem, continuă sergentul, că azi noapte cineva a încercat să-l viziteze pe

Paulete.

— O fi avut vreun motiv... S-o fi gîndit că de vreme ce Paulete a recunoscut singur că în zece minute l-ar reîntineri cu un deceniu, atunci, o noapte cu siguranţă l-ar fi putut trece dincolo de lumea copiilor.

Nici Olimp şi nici Corciu nu putură bănui la ce se referă Bunea.

— Analiza minuţioasă a încăperii este în măsură să înlăture orice urmă de îndoială în legătură cu scopul urmărit de vizitator: suprimarea lui Paulete Stamatin.

— Ce te face să fii atît de sigur? Pe Olimp, intervenţia la obiect a maiorului îl unse la inimă. în sinea lui avea o uşoară antipatie pentru Corciu: „Ia să te văd acum, tovarăşe sergent, pe unde scoţi cămaşa?“ Fireşte, Olimp se înşela. Corciu era o fire deschisă.

— Există o dovadă clasa-ntîia

!—Şi e, cumva, secretă? Ironia nu-l descurajă pe Corciu.

— Secretă? nici vorbă, deoarece e probă materială. Ea ne poate ajuta la a compune, desigur cu aproximaţie, portretul eventualului asasin.

— Ascult.

— Liliacul, răspunse Corciu.

— Nu-nţeleg!

— N-aţi fost în cameră? întrebă sergentul.

— Eu nu.

— În schimb, eu, da, răspunse Olimp.

— Şi nu v-a reţinut nimic atenţia? Ceva ieşit din comun? Spiritul dumneavoastră de observaţie n-a sesizat o exagerare?

— O! cum să nu! Florile, îşi aminti Olimp. Dora a zis: „E ca un cavou“. Dar din ordinul meu au fost puse.

— Ei, da! Cavou. Bine spus. Cineva pregătise totul ca pînă în zori camera să devină cavou. Florile de liliac au fost pulverizate cu cristale de narcoză. Asta nu aţi mai dat dumneavoastră ordin. Prin evaporare şi umezeală soluţia trebuia să-l adoarmă şi poate chiar să-l treacă în lumea celor drepţi pe Paulete. Aşa a gîndit, iniţial, de cu seară, criminalul. Ulterior s-a temut să nu intervină neprevăzutul şi atunci fie că s-a hotărît să se convingă la faţa locului, dacă totul merge bine, fie că i-a părut că moartea va surveni prea lent şi, fiind, după toate probabilităţile îngrămădit, voia ca Paulete să dispară cît mai repede şi sigur.

— Bravo! de trei ori bravo! deveni Mitran Bunea exuberant şi-şi aprinse o ţigară. Făcu imediat legătura între această supoziţie şi „accidentul“ la care,
prin hazard, fusese martor. Judecata lui Corciu 1 se păru profundă, capabilă să se susţină. Desigur exista în ea şi o mare doză de fantezie.

— Dar vorbeai de posibilitatea unui portret aproximativ al ucigaşului. Mă refer la cel pe care-l ai dumneata în vedere.

— Pardon! Pe care o am. Prompt, sergentul a evidenţiat, printr-o intonaţie aparte cuvintele „pe care o®.

— Susţii că e o femele?

— Gîndlţi-vă şi dumneavoastră, tovarăşe maior. Corciu deveni patetic. Unui bărbat î-ar putea trece prin minte ideea cu narcotizarea florilor? Şi apoi celălalt element. Şi el pledează pentru un tip laş, incapabil să lovească din faţă. Poziţia în care se afla cadavrul ne obligă să bănuim că Blebea a fost lovit pe la spate. Am mai văzut, din nefericire, crime comise de femei. Majoritatea recurg la otravă, la lovituri în timp ce victima doarme, iar altele şi mai subtile, recurg la mîpa amantului. E şi acesta un stil. Ce credeţi?

— Formidabil! Nu mi-ar fi venit în minte să narcotizez florile. Olimp părea scos în afara oricărei putinţe de a reacţiona. De uimire maxilarul inferior i se relaxase, încît, fără să exagerăm, putem spune că administratorul rămase cu gura căscată.

— Nu-î rău deloc! şi afirmaţia lui Bunea era mai mult decît o concesie. Deschise exemplarul „Zorilor noi“ şi se fixă asupra fotografiei, din care Neagu Blebea zîmbea. Privirea lui era captată de Achilina lorest. Bunea îşi reaminti, instantaneu, mirosul puternic pe care el şi Paulete îl sesizaseră la intrarea în cameră. Se întoarse spre Olimp Caramfil:

— Ascultă, tu, nu vreau să insinuez nimic, prin natura lucrurilor vii mai des în contact cu Dora Meiinte, spune n-ai observat, are obiceiul să se parfumeze?

— Nu mai mult decît celelalte femei.

— Dar vreo preferinţă anume?

— N-am observat! Crezînd că Mitran Bunea, pentru a sparge monotonia conversaţiei se hotărîse să-l ia în focuri ne tema ..Dora Melinte” Olimn recurse la o ironie. Te pot informa dacă vrei să-i faci un cadou, că la drogheria din colţ, pe Tomatelor, a sosit ieri o autocisternă.

Amore non andare piu lontano. Tn hol cineva deschisese -portativul şi vocea lui Claudio Villa răzbatea pînă la biroul lui Olimp. Rămas singur, Mitran Bunea se gîndi să facă o trecere în revistă a ..corpurilor delicte®. Scoase biletele pentru festival (bancnota de douăzeci şl cinci o dăduse lui Corciu pentru analiză dactiloscopică, iar mănuşile le ţinea la sediu). Le cercetă cu atenţie şi, în carneţel îşi notă: R 3/9, ceea ce însemna rîndul trei, locul nouă. Ridică apoi receptorul aparatului telefonic şi formă un număr- – Alo! Biroul de organizare? Cu tovarăşul plasator, cel care se ocupă de evidenţa locurilor.

La celălalt capăt al firului se lăsă o scurtă tăcere urmată de o rostogolire înfundată de sunete. Vocea celui căutat.

— Da, îi răspunse Bunea. M-ar interesa cîteva date în legătură cu locul R 3/9 ... Da,... aşa ... în -giner Blebea Neagu. Reţinute oficial prin, recepţie ... Poftiţi?

— Vă pierdeţi timpul. Vă pot spune eu. Din seara zilei de şaptesprezece nu l-am văzut să fi mers la spectacol. Le-a luat degeaba.

întorcîndu-se în direcţia din care venise vorba, Mitran Bunea se nedumeri:

— Cînd ai apărut?

— Numai de cîteva secunde. Mi-au dat drumul, răspunse Paulete Stamatin. Micul bandaj care-i traversa în diagonală fruntea acoperindu-i arcada sporea nota ridicolă a înfăţişării sale.

— Spune-mi cum s-a întîmplat? Bunea se referea la accident.

— Mai e cazul? Doar s-a văzut.

— N-am avut timp. A trebuit să mă feresc.

— Reacţie normală! Şi eu ar fi trebuit...

— Şi de ce n-ai făcut-o? curiozitatea lui Bunea era reală.

— Nu spun.

— E secret?

— Nu, dar eticheta de nebun ar deveni pentru totdeauna irevocabilă. Tonul plîngăreţ al lui Paulete arăta că tristeţea şi dezamăgirea inginerului erau profunde.

— Nu obişnuiesc să etichetez. Numai gospodinele,

toamna, cînd fac dulceţuri, aplică etichete borcanelor.

— Poate. Dar în cazul meu. Eu însumi am îndoieli. Eram obosit. După o noapte de coşmar! ...

— îmi plac lucrurile spuse direct. De ce să ne scărpinăm pe după ceafă! facem economie de timp.

Mitran Bunea îşi consultă ceasul şi văzu că mai erau doar cîteva minute pînă la sosirea Achilinei lorest. îl trimisese pe Olimp după ea.

— Fie, dacă e neapărat necesar... Paulete făcu o pauză, ezită, dar apropiindu-se de masă şi sprijinin- du-se cu mina pe marginea ei, căpătă curaj.

— Mi s-a părut că la volanul maşinii se afla Nea- gu Blebea. Neagu Blebea de aseară, de azi noapte.

— Imposibil!

— Poate oboseala... Poate n-ar fi rău să dorm cîteva ceasuri.

— N-am nimic împotrivă. Chiar m-am gîndit la asta. Ce-ai zice de un mandat de arestare preventivă?

Paulete nu sesiză sensul cuvintelor. Nu realiză în baza cărui temei ar fi avut dreptul să-l aresteze.

„Şi, în fond, dacă are chef s-o facă, treaba lui, nu văd de ce mi-ar cere permisiunea? Puţin m-ar interesa dacă cel care-mi va pune cătuşele o face politicos sau brutal. Politeţea nu schimbă esenţa“. Gîn- durile i se învălmăşeau sub frunte ca valurile reci şi tulburi ale unui rîu de munte, învolburat de o aversă.

— Nu am nimic în vedere, decît liniştea dumitale, reveni, cu o lămurire, maiorul. Desigur că e mai bine aşa. Dar o să mai avem o discuţie, mai oficială, peste cîteva minute.

— Cum doriţi.

Discuţia dintre Bunea şi Paulete fu întreruptă de Olimp. Intrase să-l anunţe că totul e pregătit.

— Cum a reacţionat? se interesă Bunea

.— Cine?

— Achilina lorest.

— Nicicum. A spus „dacă prezenţa mea este ne- cesară”. O criză a făcut Agripin Roşunchis. Zicea că timpul costă bani. „Nu merg fără aprobarea redactorului şef, să fie clar” mi-a răspuns. S-a domolit doar cînd i-am spus: Tovarăşul maior a şi obţinut această aprobare.

— Bine că nu vrea şi-o citaţie. Sau că nu-i vine ideea să-şi întrebe şeful. Ei şi, la drept vorbind nu mi-ar fi greu ...

Mitran Bunea se baza pe aceea că niciodată, în astfel de situaţii, oamenii nu prea obişnuiesc să-şi pună întrebări: „Cum, de ce?“.

Chiar dacă se răţoiesc, fac crize şi au senzaţia că cineva le lezează orgoliul, contactul neprevăzut cu legea, în atari situaţii, faptul că ei iau, pe neaşteptate, cunoştinţă de ceva grav, monstruos, îi derutează.

— Am chemat-o şi pe Zina Evsevie şi pe bătrîn. Pe Nelson, cum îi zici tu. Poate-ţi vor fi de folos.

— Prea bine. Bunea se simţea din cale afară de mulţumit constatînd interesul pe care Olimp îl manifesta pentru anchetă. E interesat, doar e în joc prestigiul localului, medită.

— Mai e nevoie de ceva?

— Aproape bine, totul.

— Mi-ar face plăcere, dacă n-ai nimic împotrivă, n-aş vrea să-i stric duminica Rodicăi Vertebră, să mi-o trimiţi şi pe Dora Melinte. Poate mai e nevoie de o cafea sau altceva. Nu uitaţi, s-o anunţaţi şi pe văduva defunctului. O telegramă trimisă de voi, nu e atît de gravă, zise, de parcă putea fi ceva mai gra
vdecît moartea lui Neagu Blebea. Rugaţi-o să vină cit mai urgent, aici. Poate mîine stau de vorbă cu ea.

Olimp se retrase.

Rămas în aşteptarea Achilinei lorest, Mitran Bunea se decise să treacă în revistă datele „cheie“, cum obişnuia să le spună, ale situaţiei. îşi scoase pixul şî pe o bucată de hîrtie desenă un patrulater: camera, zise. După amiază, la ora trei, trei şi ceva, Paulete Stamatin pleacă. E grăbit. Un ultim control în faţa oglinzii. Şi cînd te gîndeşti că tipul nu prea are nimic de dandy în el. Cum ne putem înşela! Niciodată nu putem şti de unde sare iepurele.

Neagu Blebea rămîne singur. Se bucură desigur. Găseşte momentul potrivit să-şi stilizeze opera. Ce gînduri l-or fi preocupat înainte da se întîlni cu asasinul? Nu încape nici o discuţie că trebuie să fi avut fixată o întîlnire. în ce scop? Nu-mi pot da seama. Poate mă ajută geamantanul, dus de Paulete la miliţie. Povestea lui este cam bizară, iar codiţa adăugată s-o creadă el, nu eu.

Dacă cineva, asasinul, a vrut să se convingă de efectul parfumatelor flori şi eventual să mai împlînte un cuţit, asta e altceva, dar faptul că geamantanele ar umbla singure, e cu totul şi cu totul altă poveste.

Mitran Bunea se strîmbă. Dacă i se părea normal să încerce să reconstituie mintal scena, care, după opinia lui se petrecuse în camera treisprezece, era totodată convins că o asemenea operaţie nu poate fi de mare folos.

Întîmplări incredibile, petrecute în cursul nopţii şl despre care luase ştiinţă din relatările lui Olimp şi Paulete, neprevăzutul sau poate prevăzutul accident al «ărul viatlmă fusesa Paulete Stamatin, aît
şi unele prezenţe inexplicabile în arena confruntărilor dintre el şi asasin sau asasini, îl obligau să considere mult mai interesante pentru eventuale investigaţii, zonele situate spre periferia cîmpului său de observaţie. Nu putea bănui pe nimeni anume. Tot atît de suspectă putea fi şi Dora Melinte, prea se învîrtea în iureşul întîmplărilor, cit şi Achilina lorest, al cărei contact cu Blebea putuse fi şi el o simplă chestiune de hazard. Dar dacă ... „unui bărbat i-ar putea trece prin minte ideea cu narcotizarea florilor” reveni în memoria maiorului, ca un semnal de alarmă, întrebarea pe care o pusese, sub forma unei figuri de stil, în cursul micii sale prelegeri, sergentul Corciu.

Uşa biroului se deschise, şi, introdusă de Olimp, intră Zina Evsevie.

— Luaţi loc, o invită Bunea.

— Vă mulţumesc. Tot timpul şed. Avantajul sau dezavantajul meseriei, spuse.

— Ieri după masă, aţi avut mult de lucru?

— Totdeauna avem.

— Totuşi, cel puţin acum – sublînie maiorul – cînd toate camerele sînt ocupate şi nu mai aveţi clienţi noi, nu e corvoadă. Daţi chei şi primiţi chei. Eventual cîte o informaţie.

— Nu-i chiar atît de simplu.

— Desigur. De ce să fie simplu cînd se poate complica. Parcă Dali spunea: „Urăsc simplitatea în toate formele ei de manifestare” nu?

— Cine? se interesă Zina.

— Dali, repetă Bunea.

— Nu ştiu, nu-l cunosc.

— N-are Importanţă. Nu de asta v-am ehemat

.Dorim o informaţie referitoare la cheia de la camera treisprezece.

— De aseară nu a mai lăsat-o nimeni la recepţie. Azi noapte, domnul Paulete ...

— Ştiu. Ieri după masă pe la ora cinci domnul Paulete a

ridicat-o de la dumneavoastră. Vă amintiţi?

— Am memorie bună, se laudă fata.

— înseamnă că ne puteţi spune şi cine a lăsat-o.

— Cum să nu! locatarul celălalt, domnul mai în vîrstă.

— Blebea?

— Da, dînsul. Nu personal. Era în hol, stătea de vorbă cu Achilina lorest.

— Pe la ce oră? înainte sau după trei?

— N-as putea preciza.

- Şi?

— A venit băiatul de la lift. Mi-a adus cheia de la camera treisprezece.

— Pe urmă?

— Nimic.

— N-aţi văzut unde şî cu cine a plecat profesorul?

— N-am fost atentă. Bunea îşi aprinse o ţigară. I se părea curioasă mărturia Zinei Evsevie. Neagu Blebea fusese găsit în pijama. Este posibil ca, între timp, să se fi întors, sus, fără să ridice cheia de la recepţie?

— Dacă aşa s-a întîmplat, este clar că în mod deliberat a lăsat uşa deschisă şi s-a folosit de stratagema cu predarea cheii din precauţie. Pentru mascarea unei vizite.

— Nu e exclus să fie vorba de, să zicem, o aventură. Olimp asistase la dialogul lui Bunea cu Zina

M(maiorul nu-şi mărturisise dorinţa de a rămîne singur) şi, bănuind la ce se gîndea amicul său, a încercat să-i ofere o nouă pistă.

— Nu te pot contrazice. Demnă de toată aprecierea, dacă optăm pentru asemenea variantă, este intuiţia lui Corciu. Eu consider că mă şi aflu în posesia indiciului deschizător de drumuri. Am în mînă capătul firului.

— Şi atunci?

— Care „atunci”? îl imită Bunea pe Olimp.

— Cum rămîne cu Taunus-ul şi atentatul la viaţa lui Paulete, cum rămîne cu geamantanul, ce facem cu hilarul cucui din creştetul lui Veniamin Pomadă?

— .Nu mă interesează. Pot fi simple coincidenţe.

Mitran Bunea ştia din experienţă că nu e nevoie să corelezi neapărat toate elementele care apar la un moment dat. „Dispersează atenţia”, obişnuia să răspundă acelora care sufereau de meteahna asociaţiilor, analogiilor picante. Dacă între un lucru şi altul există vreo legătură, putem fi siguri că aceasta nu ne va rămîne

străină, în cursul cercetărilor. Nu trebuie forţată nota. Niciodată.

— Trimite-mi-o te rog pe Achilina Iorest şi la- să-ne singuri.

XIII

Cînd a intrat Achilina Iorest, Bunea era ocupat cu schimbarea benzii la magnetofon. îl instalase dinadins pe birou la vedere

.— O! se miră cîntăreaţa. Banda magnetică face carieră şi în justiţie?!

— Diferenţa se referă la scop, domnişoară. Rareori înregistrăm melodii.

— Nu mă îndoiesc.

— Deşi, reluă Bunea, am fi preferat să vă fi invitat la o audiţie, recurse la compliment, pentru a-i crea Achilinei senzaţia că ceea ce urma să aibă loc nu era ceva deosebit de grav, pentru a o face să se simtă în largul său.

— O pot face eu, dacă sînteţi dispus. Am înregistrări bune. Sper, diseară, să imprim şi pe Linda.

— Pe cît de mare va fi insistenţa dumneavoastră, cu atît mai profund regretul meu. O mulţime de treburi mă obligă să vă refuz.

— îmi pare rău, mărturisi cîntăreaţa, plăcut surprinsă de politeţea maiorului.

— Apropo, ştiţi de ce v-am chemat?

Bunea se hotărî să abandoneze subiectul cu francheţe. Sconta mult pe „efectul schimbării foii“.

— Sper să aflu.

— Aici, în hotelul Albamont, ieri după masă s-a comis o crimă. Inginerul Neagu Blebea, profesorul, cum era poreclit, a fost asasinat cu cruzime.

— Nu insistaţi, sufăr cu inima.

— Şi profesorul suferea. Se pare că era îndrăgostit.

— Nu-mi dau seama la ce vă referiţi. N-am nici o legătură cu faptele despre care vorbiţi. Nu ştiu. N-am văzut nimic suspect.

— Dar l-aţi cunoscut pe profesor.

— Nu m-au interesat niciodată profesorii, domnule. Sînt prea didactici

.— Nici banii?

— Banii? Nu uitaţi domnule, fac artă. Vreau să cred că

n-am fost invitată aici pentru a fi jignită. Ce vreţi să insinuaţi?

— Nimic. E bine să aflaţi, dacă în adevăr nu ştiţi, că Blebea nu era un simplu profesor. Ci inginer. Inginer inventator.

— Tehnica mă lasă rece!

— Tehnica poate, profesorul se pare că v-a interesat.

— Domnule!

— Uite ce e, stimată domnişoară, zău că nu pricep de ce vă încăpăţînaţi să susţineţi că nu l-aţi cunoscut pe inginerul Blebea. Ce-aţi făcut ieri după masă, în jurul orei trei?

Mitran Bunea despături ziarul „Zori noi“ şi-l întinse Achilinei arătîndu-i cu degetul fotografia:

— Poftiţi!

Cîntăreaţa uimită, îl luă şi se aşează în fotoliu. Abia în momentul respectiv Bunea simţi că în cameră mirosea strident a parfum. „Levănţică“, parfum de “Levănţică” şopti şi privirea lui deveni insistentă, sfredelitoare, spre a nu scăpa reacţia Achilinei. Spre surpriza lui, cîntăreaţa luă o mină inocentă.

— O, bătrînelul, simpaticul academician. Nici nu ştiam că-l chema Blebea.

— E o linie pe care nu vă recomand să insistaţi. E în interesul dumneavoastră.

— Doar nu cumva, bănuiţi că aş fi amestecată? Nici nu ştiam că a fost asasinat. Regret. Sincer regret. Era un om bun la suflet.

— Larg de-a dreptul.

— N-o să ajungeţi la nici un rezultat, gîndind astfel.

— Nu vă aflaţi în acest birou ca să-mi daţi sfaturi, domnişoară. Cînd şi unde l-aţi cunoscut pe Neagu Blebea?

— Nu l-am cunoscut.

— Nu cred. N-o să-mi spuneţi că fotografia e trucată, că nu sînteţi dumneavoastră cea surprinsă, de reporter.

— Nici prin gînd nu-mi trece. Dar pe Blebea nu l-am cunoscut.

— Cum?

— Depinde ce înţelegeţi prin a cunoaşte, cînd numiţi astfel relaţia dintre un bărbat şi o femeie.

Achilina lorest îşi recîştigase verva. Era pentru prima dată cînd Mitran Bunea se simţea plictisit de spiritele cuiva.

— Treceţi la obiect. Teoriile mă interesează mai puţin. Cînd, unde, asta v-am întrebat.

— Am stat de vorbă zilele trecute, în hol. O dată am fost şi la cafea. Acolo, probabil, ne-a surprins reporterul. Numai atît. Nu-mi stă-n fire, să-mi plimb de mînuţe, prin parcuri, admiratorii. Sînteţi convins, nu, că în ceea ce-l priveşte pe bătrînel, cam asta s-ar fi putut întîmpla?

— Depinde. Bunea rostise un cuvînt la întîmpla- re, fără a crede prea mult în ceea ce spunea Achilina. Vă mai rog, continuă, să-mi spuneţi unde aţi fost ieri după-masă în jurul orei trei.

— Da film. Răspunsul mecanic, automat, parcă dinainte pregătit al Achilinei, nu era de natură să-l convingă pe Mitran Bunea. Dar fusese obligat să-l accepte

.— Singură?

— Ca şi.

— Ce-nseamnă „ca şi“?

— înseamnă că am fost cu Agripin Roşunchis. Mai precis voia să vină şi el. Eu i-am propus. Dar a avut treabă la foaia lui. M-am dus singură.

— Poate aveţi şi o dovadă?

— Poate.

— Vă rog, încă o dată, vorbiţi mai clar.

— Poate, am spus, că nu ştiu dacă le mai găsesc.

— Ce să găsiţi?

— Biletele lui Agripin. Erau la mine. Nu le-am mai vîndut. Nu umblu cu găinării. Dacă nu am făcut curăţenie, nu prea obişnuiesc (Achilina începuse să scotocească prin poşetă întorcîndu-şi lucrurile pe dos), să ... Da! Le-am găsit.

— Mi le puteţi lăsa mie? Vi le plătesc. Insistă Bunea întinzînd mîna după ele.

— Tot le-aş fi aruncat. Şi v-am mai spus: fac artă! Nu sînt interesată financiar. Asta e un joc al spiritului.

Dantura puternică a Achilinei, sinii cu mult mai rotunzi decît ideea de maternitate, întreaga înfăţişare a cîntăreţei putea inspira orice, în afară de spirit. Bunea adoptă, însă, poziţia duhovnicului ascet.

— Vă mulţumesc, dar vă rog să mai zăboviţi cî- teva minute prin apropiere.

Următorul care intră fu Paulete Stamatin. Bunea părea edificat asupra rolului pe care soarta, nepre -văzutul, îl hărăzise inginerului. întrebările erau de

circumstanţă:

— Domnule Paulete, dumneata pretinzi că ieri după masă, în jurul orei trei, ai părăsit camera.

— întocmai s-a şi întîmplat.

— Nimeni nu poate garanta.

— Dacă vă spun?

— Nu sînt obligat să pun preţ pe cuvinte.

— N-am de ce să mint.

— În schimb, eu n-am dovezi! Intîlnirea! Cine şi cum poate dovedi că te-ai prezentat, în realitate, la locul întîlnirii? Povestea cu geamantanul. E atît de fantastică încît prefer s-o consider un vis.

— Un geamantan care se află la miliţie, tot vis e? Eu l-am dus acolo.

— Un geamantan care – fac o concesie – ar fi aparţinut lui Neagu Blebea, se află, acum, la miliţie şi că el ar fi fost dus acolo de dumneata, nu rezolvă mare lucru. Cum ai ajuns în posesia geamantanului?

— Am povestit pe larg.

— Şi dacă nu cred? Dacă-mi convine mai mult o altă variantă. De pildă, că azi-noapte, în loc să dormi, ai făcut un drum pînă la gară.

— N-am avut şi n-o să am niciodată nostalgia gărilor, spuse, ca o scuză, Paulete. Am citit odată nişte versuri proaste ale unuia care dădea într-una cu trenurile şi gările. M-am lecuit de atunci.

— Dar te simţi atras de poezia filozofică, vocaţia infinitului, a neantului, nu?

Ii întinse lui Paulete coala de hîrtie pe care se aflau versurile scrise de Blebea.

— De unde o aveţi?

— în nici un caz n-au adus-o americanii de pe Lună.

— întreb, pentru că Blebea a compus-o ieri dimineaţă. Mi-a cerut părerea. Ştiţi, poate aţi observat.. am boala lui Ovidiu. Tot ce vorbesc, uneori, sau scriu, se face vers. Profesorul a observat şi mi-a cerut părerea.

— L-ai criticat aspru?

— Nu mi-a plăcut. V-am spus doar. Sînt adeptul rimei.

Figura pleoştită a lui Paulete devenise ceva mai vioaie. Negul de pe nas începuse să tresalte. „Sensibilitate, nu glumă" observă, ironic, Bunea. Ceea ce îi spunea însă, Paulete, dacă era adevărat, şi nu prea existau temeiuri de suspiciune, măcar în această, privinţă, îl întrista. Sperase

că poezia poate fi utilă, ca un fel de test psihologic, asupra stării victimei înainte de întîlnirea cu asasinul. Abandonă ideea şi se gîndi să-l atace frontal pe Paulete. Uzînd de un truc, Paulete n-avea de unde să ştie că bancnota de douăzeci şi cinci, luată de la individul de servici la bagaje de mină, fusese deja predată lui Corciu. Scoase o hîrtie de douăzeci şi cinci şi o aşează pe birou.

— Ştii ce-i asta?

— Nu-i greu de ghicit.

— Mai ales pentru dumneata.

— Bineînţeles. N-am atît de mulţi bani încît să manevrez numai sute, strecură Paulete o înţepătură.

— N-aş zice. Cînd cineva îşi permite să dea douăzeci şi cinci de lei unui bătrîn!

— Nu-nţeleg insinuarea. Paulete clipi des cu teamă.

— Sînt banii pe care i-ai lăsat azi-noapte în schimbul geamantanului lui Blebea.

Maiorul se hotărî să joace riscant ca la poker.

— N-are rost să te dezvinovăţeşti. Nici n-ai avea cum şi nici n-ar avea rost să-mi suprasolicit nervii, spre a te convinge să recunoşti. O să fii pus faţă-n fată cu omul.

Negul de pe nasul lui Paulete începu să se irite. Forma şi culoarea lui deveneau agresive. Bunea, pe care detaliul îl amuză, simţi că nu mai suportă situaţia. O inexplicabilă pornire îl îndemna să pună mina pe o lamă şi „hîrş“... Continuă:

— Un lucru îmi este neclar. Ce te-a-ndemnat să iei geamantanul şi-apoi să-l predai la miliţie. Cred c-ai făcut-o numai după ce ai sustras un anume lucru. Dar ce? şi de unde ai luat recîpisa?

— Sfinte Sisoe! bîigui Paulete. înseamnă că sînt bănuit. Protestez!

— Din păcate sau din fericire, cum vrei s-o iei, ştiu mai mult decît se vede!

Ar fi vrut să-i dea lovitura decisivă, dar n-avea cum. Paulete izbucnise în plîns. Umerii i se fleşcăi- seră şi, aşa, tremurînd în sughiţuri prelungi şi cău- tîndu-şi batista să se şteargă la ochi, inginerul semăna cu un ghemotoc de cîrpe. Lui Bunea i se făcu silă. Apăsă pe butonul soneriei şi după cîteva clipe, în prag, apăru Olimp:

— Oferă-i un pahar de apă domnului şi condu-1.

Agripin Roşunchis păşi în biroul lui Olimp, ţanţoş, cu nasul ridicat în sus, ca un tip conştient că de el depind multe pe lume. Avea totdeauna sentimentul că el

este cel care a pus primul coadă la prună.

— Permiteţi, i se adresă lui Bunea şi se aşează în fotoliu, Apoi, ca amintindu-şi de ceva: Doamne, dar ce se întîmplă aici?

— Nici eu nu ştiu. Mai precis nu ştiu totul.

Mitran Bunea nu înţelegea dacă Agripin se referea la aceea că Achilina lorest ieşise, poate nu foarte bine dispusă în hol, nu era exclus să i se fi plîns pentru faptul că sensibilitatea îi fusese încercată fără menajamente, sau pusese întrebarea numai pentru că îl văzuse pe Paulete în halul acela.

— Vă pot ajuta cu ceva? Mă-ndoiesc.

— Nu v-am chemat să vă-ndoiţi, replică Bunea şi faptul 11 surprinse neplăcut pe Agripin.

— Sincer, nu văd cum, încercă el să repare situaţia.

— Răspunzîndu-mi la două întrebări. Unu: de ce aţi refuzat invitaţia Achilinei la film? Doi: cum.l-aţi cunoscut pe Paulete Stamatin şi ce părere aveţi despre el? Atît.

— La film? Da. Achilina îmi propusese să vedem împreună „Fuga“. Un fel de fantezie, care pe mine, cu preocupările-mi cunoscute, nu m-ar fi interesat.

— Invitaţia Achilinei, însă... nu vă putea fi indiferentă.

— Nici n-am vrut să spun asta.

— Atunci?

— „Quando un amore nasce e tennere come un fillo d’erba: Treburi legate de profesia mea, adăugă Roşunchis, m-au silit să refuz amabila invitaţie. În ce-l priveşte pe domnul inginer Paulete Stamatin l-am cunoscut în biroul redactorului şef. A adus l

anoi un studiu. O invenţie în materie de vehicule bazate pe perna de aer. Ceva legat de aplicabilitatea laserului în orientarea şi conducerea lor automata. Un fel de revoluţie tehnică cu efecte practice, considerabile: Reducerea poluării atmosferei, descongestionarea oraşelor, evitarea accidentelor, şi cîte şi mai cîte. O să apără un rezumat în revistă. Desigur, principii generale. Fără a se intra în detalii. Secrete economice, ce vreţi?

— Paulete, omul, v-a reţinut prin ceva?

— Un tip bizar. Ca orice creator autentic. Agripin Roşunchis avu tendinţa să deraieze.

Mitran Bunea îl simţi şi sistă discuţia.

Cu gesturi precipitate, fără să ţină seama de expresia de nedumerire care se întipări pe faţa lui Olimp, Bunea

decuplă magnetofonul, îşi vîrî lucrurile în servietă şi ieşi. Străbătu în cîteva minute holul, iar apoi, urcînd scările, la primul etaj, se opri în faţa camerei paisprezece. Apăsă pe sonerie. Dincolo bîzîitul metalic al clopoţelului stîrni cîteva mişcări nedesluşite. Uşa se deschise şi capul blond al Nim- fodorei se arătă, întrebător. În spatele ei, tot atît de surprinse, Minodora şi Mitrodora.

— Maiorul Mitran Bunea.

Cîntăreţele priviră cu neîncredere legitimaţia, dar răsuflară uşurate.

— Poftiţi! spuse Nimfodora.

— Vai, să ne scuzaţi, o acompanie, cu glasu-i piţigăiat Mitrodora.

— La noi e puţin deranj, se explică şi Minodora.

— Nu, mulţumesc, nu intru! Precizarea le căzu bine, dealtfel şi lui Bunea. De dincolo răzbătea plnă în hol aer închis, aromat în tot felul de nuanţe, greu de identificat. Predomina crema „Nivea“.

— Voiam o simplă întrebare. Ieri după masă aţi fost în cameră în jurul orei trei?

— Daaaa, răspunseră cele trei, într-un glas. Bunea se sperie: „Dacă o ţin într-un cor, n-am făcut nici o afacere*. Căută un ton care să sugereze discreţie. Nu cumva, de dincolo, au răzbătut, ştiţi, pereţii nu prea au o izolare fonică deosebită, ceva zgomote, pînă la dumneavoastră?

Moment de tăcere. Cele trei cîntăreţe schimbară priviri încărcate de sensuri.

— Ştiţi, cum să vă spunem, nu ne-a plăcut niciodată să intrăm în poveşti.

— Nu e vorba de bîrfă. Alături de dumneavoastră a fost omorît un om. Nu găsesc deplasată îdeea de a vă întreba dacă nu cumva aţi auzit ceva, dacă aţi observat lucruri suspecte.

— Azi-noapte, strigă Nimfodora.

— Azi-noapte.

— Azi-noapte, da! Administratorul, ca apucat, batea cu pumnii în uşă.

— Altceva?

— Ştim noi! spuneţi ce doriţi.

— Ieri, spre exemplu, sau alaltăieri. N-aţi văzut ceva nefiresc, vreo vizită?

— Ca orice bărbat, insinuă Nimfodora.

Pe Mitran Bunea afirmaţia nu-l lăsă indiferent.

— Deci, cînd omul are arginţi la tîmple şi arginţi în

buzunar!

— Mai ales ...

— Taci! Ai văzut ceva? las-să spună Minodora. Ea a văzut.

— Ce-aţi văzut, domnişoară, interveni Bunea.

— Nimic, nu vreau să pornească, de la mine. Alaltăieri, Achilina.. .

— I-a făcut o vizită profesorului? maiorul gîndi că e pe punctul de a obţine o informaţie preţioasă. Dacă l-a vizitat pe profesor, şi ţine ascuns faptul, e sigur că are vreun motiv.

— Nu pot băga mîna-n foc! Dacă a fost sau nu înăuntru dacă a stat mult, sau puţin. Nu pot şti, ezită Minodora. Adevărul e că am văzut-o cu profesorul în faţa uşii. Discutau „în-alto“, am deschis şi am rugat-o să modereze sonorul. Noi avem nevoie de linişte.

— Nu vă puteţi plînge. Profesorul era un om tăcut.

— Uneori.

— Nu făcea scandal. Munca ştiinţifică n-are nevoie de vocalize.

— Are sau n-are, nu ne priveşte pe noi. Ieri după masă, însă, domnul profesor se pare că a avut neplăceri cu cineva. Se mai întîmplă. Bătrînii se mai pierd uneori cu firea.

Tendinţa Minodorei de a trage după fiecare afirmaţie o concluzie, i se păru ridicolă lui Bunea. Desigur şi pentru că Minodora începuse să semene cu o vietate absurdă. Ceva între oaie şi capră, şi încercă să-i reteze avînturile meditative.

— Domnişoară, i se adresă, te rog să fii concisă. Nu există nici un motiv ca să vă exprimaţi în parabole. Promit să păstrez, pe cît posibil, tăcere în legătură cu declaraţia dumneavoastră.

— Nu s-a întîmplat nimic grav. Impresia pe care am avut-o ascultînd duelul de replici, răzbătea destul de violent prin zid, a fost că. e o simplă ceartă.

Bunea împărtăşea şi el părerea Minodorei, pentru că aspectul camerei, aşa cum i se înfăţişase lui şi lui Paulete numai la cîteva ore după crimă nu pleda pentru o „scenă tare“.

— Frînturi de fraze n-aţi reţinut?

— Mi s-a părut.

— Ce anume?

— Că la un moment dat profesorul i-a spus celuilalt sau

celeilalte.

— Ce i-a spus?

— Te omor sau aşa ceva.

— Ce oră era?

— Trei şi jumătate, patru răspunse Minodora.

Cînd s-a întors, jos, în hol, înainte de a intra în biroul lui Olimp, Mitran Bunea s-a simţit urmărit de privirile întrebătoare ale celor care-l aşteptau.

Achilina lorest cu ţigara aprinsă gesticula aprins cu Agripin Roşunchis care, aşezat pe o banchetă ta- piţată cu piele neagră, părea un om sfîrşit. Ceva mai încolo, retrasă, Dora Melinte. Venise şi Nelson. Nedumerit şi foarte supărat că i se dăduseră peste cap planurile, duminica avea obiceiul să meargă la pescuit, cerea explicaţii Zinei Evsevie. Pe fată, întîm- plările o depăşeau. Doar Paulete Stamatin găsise un prilej de veselie. Se amuza făcînd. bancuri pe seama faptului că Linda se afla pusă în indisponibilitatea
de a susţine concertul. îşi rătăcise, nimeni n-avea cum să ştie, pe un aeroport internaţional, valiza cu partiturile. Întîmplarea îl distra pe Paulete. Toţi cei de faţă: Dora, Achilina, Agripin şi chiar Zina Evsevie priveau cu suspiciune comportamentul caraghiosului inginer. Grupul se unise într-unul singur, o unică întrebare: „Cine?“ Şi cum nu se întrevedea un răspuns nelinişlea care-i cuprinsese părea a fi fără margini. Existau şi unele momente de uitare, dar era suficient un gest, un cuvînt ca starea de tensiune să revină şi odată cu ea şi suspiciunea. în particular, fără să şi-o mărturisească, fiecare îl suspecta pe celălalt. Zinei Evsevie, pentru care Dora reprezenta un fel de situaţie privilegiată la Albamont, i se ivise ocazia să-şi manifeste deschis şi fără să poată fi acuzată, repulsia faţă de o asemenea creatură. Olimp pe altă parte, învîrtindu-se de colo-colo printre ceilalţi, fierbea împotriva lui Paulete Stamatin.

— Ei?! îl întîmpină el pe maior. Voia să ştie ce surprize au mai apărut, ce fapt grav îl determinase pe Bunea să întrerupă audierea celor prezenţi.

— Vino înăuntru şi cheamă-l şi pe Paulete, îi şopti. După aceea intră şi se aşează la masă. Stătu cîteva clipe cu capul sprijinit în palmă. N-avu timp să mediteze prea mult. Olimp şi Paulete intrară şi ei.

— Domnule Paulete, îmi pare rău, îmi pare rău că-mi

oferi prilejul să mă îndoiesc de sinceritatea şi bunele dumitale intenţii.

— Dar ce s-a mai petrecut domnule? Paulete îşi simţi picioarele cuprinse de un tremur uşor. Cuvintele maiorului erau pentru el ca o ploaie cu grindină.

—''Nu eu trebuie să răspund la o asemenea întrebare. Dumneata, domnule Paulete. De ce-ţi vîri nasul unde nu-ţi fierbe oala? De ce te amesteci în treburi care nu> te privesc?! Sau dacă te privesc spune-o deschis şl argumentează-le.

Mitran Bunea deveni agitat. Ca să-şi înfrîngă starea începu să se plimbe prin cameră. Se opri în faţa lui Paulete şi-l fixă cu privirea.

— Domnule Paulete, dacă vă mai amintiţi, îmi sînteţi dator cu un răspuns?

— Apropo de ce?

—- Apropo de geamantanul lui Neagu Blebea.

— Desigur, da ...

— Nu vorbe. Fapte. Aştept aici. Zece minute. Nici o secundă-n plus.

— Vă rog să-nţelegeţi...

— Fapte, am spus. Vorbele, de-acum, nu-şi mai au rostul. Frunze-n vînt! mai spuse urmărindu-l pe Paulete care, vînăt sau verde la faţă, o culoare greu de precizat, se îndrepta spre uşa biroului.

— Nu uitaţi, domnule Paulete, zece minute numai, repetă Bunea şi, după aceea, către Olimp:

— Roag-o pe Dora să-l conducă! Prezenţa ei poate-l mai ajută să-şi alunge gîndurile negre.

La scurt timp, Olimp se afla, din nou, în birou. Expresia feţei lui trăda uimire.

— Au plecat? rupse maiorul tăcerea.

— Da, sus în cameră!

— Excelent!

— Nu pricep o iotă. Ce i-ai cerut lui Paulete?

— Răbdare, puţină răbdare. Mi-am luat b/piatră de pe inimă, declară Bunea şi, răsfoindu-şi carnetul, îl întrebă:

— Unde rulează „Fuga după iepurii verzi ?u

— Cum?

— Unde rulează filmul „Fuga după iepurii verzi?“ sau ţi-a slăbit auzul?

— Aaa! nu merg la filme. N-am timp. Mi-ajunge

televizorul, se explică omul. Dar Bunea n-avea timp de taclale. Despături ziarul şi se uită peste rubrica „filmele săptămînii“.

— Fă-mi legătura cu responsabilul de la „Arta“.

Olimp se şi afla lîngă telefon. Peste o clipă, Bunea îl avu pe responsabil:

— Alo? Maiorul Mitran Bunea la telefon! Spu- ne-mi te rog, cum pot afla, dacă ieri la ora trei o anume persoană a vizionat filmul? Cum? ... Cine? ... Achilina lorest. Da, cîntăreaţa de muzică uşoară... Nu?!

— N-a fost, deci! trînti Bunea receptorul în furca aparatului.

— Responsabilul nu le poate şti pe toate, se îndoi Olimp.

— Nu totdeauna. Dar ieri s-a nimerit pe la ora trei pe acolo. În preajma intrării. Crezi că o persoană ca Achilina i-ar fi putut scăpa?

— Nu-i regulă.

— Nu-i regulă, atît doar că Achilina lorest n-a fost ieri după-masă la film. Şi nici nu putea de vreme ce la ora trei Zina Evsevie a văzut-o în hol cu Blebea.

— Dar biletele?

—Vocmai biletele erau importante. O manevră, nu-nţelegi?

— NV, recunoscu Olimp. Au început să se întîmple lucruri pe care nu le mai înţeleg.

Uşa bigului se deschise şi Paulete Stamatin intră. Sub braţu\ drept ţinea un dosar. De cum dădu cu ochii de el, Bunea se bucură:

— Aici, lasă-l aici, arătă cu mîna spre birou.

Paulete tremura. Negul de pe nas, roşu, luase proporţii ameninţătoare.

— Tovarăşe maior! Doar nu cumv/i... Vă rog, ştiţi, situaţia mea ... Bîlbîieli de om strîns cu uşa.

— Fără explicaţii. Pînă acum ai avut tot timpul. Lasă-l pe birou.- O să mai stăm de vorbă.

Mitran Bunea îl invită să aştepte afară, cu ceilalţi, în birou se făcuse zăpuşeală şi Olimp avu senzaţia că e prea puţină lumină. Aprinse veioza.

— Nu-i nevoie, dioptriile mele sînt excepţionale. Văd foarte bine.

— Şi eu aş vrea să văd.

— Ce?

—Ce o să se întîmple. Ce faci cu dosarul ăsta

misterios? De unde vine şi ce cuprinde?

— îţi împărtăşesc curiozitatea. Mitran Bunea îşi scoase batista şi cu meticulozitate, cu dichiseli, insta- lîndu-se cît mai comod la masă, aşa cum ar proceda un tip care s-ar pregăti să citească o nuvelă poliţistă, îşi şterse lentilele ochelarilor, apropie dosarul şî-l deschise. Apoi se aplecă peste prima pagină şi... bătu cu pumnul în masă. Bravo! Nemaipomenit! Am făcut o treabă bună. Aprinzîndu-şi ţigara se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere. Zîmbea.

— Eşti derutant! De-a dreptul derutant, Întări Olimp. Bunea păru mirat:.

— Cum? Chiar nici acum nu pricepi?

— Nu!

— Uită-te la astea. Luă dosarul şi-l întipse contabilului. Erau vreo treizeci de file, bătute h maşină:

— Nu-i nevoie să citeşti tot. Contează,şi foaia de titlu.

Olimp răsfoi încordat. Pe prima filă, numele lui Neagu Blebea, sus. Aşa cum se obişnuieşte pe prima foaie a cgrţilo^ La mijloc, titlul lucrării. Citim: „Laserul în orientarea şi dirijarea vehiculelor bazate pe perna de aer“.

— Mare lucru!

— E foarte mare, îl avertiză Bunea. E vorba de o invenţie.

— Nu văd legătura.

— Simplă. Dosarul provine din geamantanul profesorului. De acolo l-a luat şi Paulete Stamatin.

— Poate i l-o fi dat profesorul!

— Nici vorbă. A mărturisit-o chiar Paulete. Dar treaba ştii care e?

— Dacă-mi spui.

— La redacţia revistei „Icarus“ se află depus manuscrisul unei alte invenţii. Pe aceeaşi temă. Aparţine lui Paulete Stamatin.

— Asadar, crimă pentru jaf! Interese economice! Deveni Olimp exuberant.

— Ţi-am spus că nu suport concluziile pripite. Paulete n-avea în ziua de şaptesprezece, cînd şi-a depus studiul la Icarus, să ştie că Neagu Blebea era preocupat de o invenţie similară. Poate ulterior, prin hazard, sau cine ştie cum, a aflat

.— Extraordinar! Extraordinar, amice. Voi comanda o

şampanie. Să vină şampanie. Te admir cu cită răbdare ai lucrat.. .

— Nu te grăbi, cu tobele!

— De ce? Doar l-ai prins pe Paulete. Crezi că mai poate nega? O să am deosebita plăcere să te ajut să-i pui cătuşele.

— Am impresia că n-o să i le pun.

— Nu-l arestezi?

— Nu.

— De ce?

— O să vezi. Cit de curînd. O să vezi motivul în carne şi oase. Şi cu ... miros de levănţică. Cheamă-i pe ceilalţi. Pe toţi. Inclusiv pe Paulete.

Destul de spaţios, biroul lui Olimp deveni neîncăpător. Achilina lorest şi Dora Melinte, aşezate faţă-n- faţă, ocupară fotoliile de lîngă masa la care se afla Bunea. Ceilalţi, Agripin. Paulete, Zina Evsevie, Olimp şi Nelson („Generalul" nu voise în ruptul capului să plece cu scopul de a vedea şi el „ce şi cum" dacă tot fusese deranjat), alcătuiau un semicerc, în vecinătatea imediată a uşii.

Maiorul păstră un moment de tăcere. Timp cît îi trebui să-şi poarte, discret, privirea de la unul la altul. Să-i observe. Olimp crezu că amicul său ezită: „Şi mie mi-ar fi greu, reflectă, trăgînd cu coada ochiului spre Paulete. După ce atîtea ore s-a purtat cu el delicat, cu mănuşi, trebuia să-i pună „gabrioletele" de la-nceput. Scăpăm de orele astea de chin!"

Intuind ca prin telepatie, ce se petrece în nuntea .contabilului, maiorul împinse spre unul din colţurile mesei dosarul cu studiul inginerului Neagu/Blebea. Gestul îl determină pe Paulete să tresară ca hn copil, care înainte de a se scufunda intr-un somn profund, visează că se prăbuşeşte de pe o scară. /

— Dacă tot ai rămas, generale, ia scaunul meu şi aşează-te, îl invită pe majordom.

— Pentru nimic în lume, nu vă deranjaţi!

— Nici un deranj, generale! Nu m-aş simţi bine să te văd în picioare. Port vina că te afli aici. Şi-apol, la vîrsta dumitale ...

Şi cînd Nelson, pe pipăite, din cauza vederii (în momentele de oboseală majordomul simţea lipsa ochiului). îşi luă scaunul şi se retrase spre colţul cu veioza, maiorul se adresă tuturor:

— Dar ca să fiu sincer, vina nu-mi aparţine, în întregime. Nu sînt eu cel pe care Nelson ar trebui să-l tragă la răspundere că i-a fost dată peste cap o duminică. Numai politeţea m-a obligat să mi-o asum. Vinovatul e altul. Ce zici, domnule Paulete?

— Mda! Aşa-i, ce să zic? Inginerul nu se aşteptase la apostrofă. Luat ca din oală se bîlbîi.

— Zău, chiar n-ai nici o părere? insistă Bunea.

Paulete făcu pe mutul.

— Da! tăcerea e de aur, se hotărî Bunea să-l lase în plata domnului. Apoi îşi mută privirea spre Achl- lina lorest: Nu-i aşa? Ce părere aveţi, domnişoară?

Cîntăreaţa nu dovedi mai multă iniţiativă decît Paulete. Dar în apărarea ei sări Agripin:

— Tovarăşe maior! Tovarăşe maior! Vă rog să aveţi în vedere că.. . procedeul de care uzitaţi este un abuz...

Cuvintele criticului muzical se amestecau confuze ca pleava vînturată de o maşină de treierat, veche. Olimp, deşi nu-l suporta deloc pe Agripin, se soli- dariză, oarecum, cu atitudinea acestuia, zicîndu-şi: „Bine-i face! Criminalul printre noi şi maiorului îi arde să se mai joace de-a pisica cu şoarecele!“

Autoritară, vocea lui Bunea puse capăt dezlănţuirii furibunde a lui Roşunchis:

— Domnule Agripin, permiteţi-mi, la rîndu-mi, să vă atrag atenţia asupra unui lucru elementar, nu sînteţi jurist, ci critic de artă – după cîte ştiu. Nu ne aflăm aici la un simpozion despre muzică. De ce ne aflăm? O ştim cu toţii. Sper că şi dumneata, generale, eşti pus la curent, da?

— Întocmai, răspunse Nelson. Am auzit cum, dar nu ştiu cine ...

— Nici eu nu pot să spun momentan „cine“. Bunea se angajase în dialog cu Nelson (majordomul fiind singura persoană neimplicată sub nici o fot mă în chestiune), spre a le da celor prezenţi posibilitatea să respire cîteva secunde în voie. În realitate el le vorbea tuturor: Dar putem fi siguri de un lucru. Ucigaşul inginerului Neagu Blebea se află aici. Intre noi. Nu vreau să-i rostesc numele, deşi nu mi-ar fi greu s-o fac. Prefer să şi-l spună singur.

Un murmur general, uimire colectivă sau teamă, se făcu simţit în crescendo, dar se stinse repede, ca uri val fără putere, unul din acelea care încreţesc luciul de

oglindă al apei spre a se destrăma în nisipul fin şi strălucitor de la mal, în zilele cînd marea e liniştită.

— Da, domnilor! Aşa este, oricît s-ar pă/ea de absurd. Datele pe care le-am strîns, unele probe materiale şi discuţiile avute cu fiecare din/dumneavoastră, m-au condus spre această concluzie. Ucigaşul este printre noi. N-a avut timp şi nici n-are cum s-o întindă prea departe de locul crimei. Deşi poate, i-ar conveni s-o facă. Nu mai are cînd şi cum. Va mai rămîne cîteva ore printre noi. Pînă îl voi obliga să-şi dezvăluie identitatea.

Achilina lorest se făcu albă ca un cearşaf şi alunecă, moale, din fotoliu.

— Apă, săriţi! Apă, apă, strigă Agripin.

în celălalt fotoliu, Dora Melinte, profund emoţionată, îşi rodea unghiile. Observînd-o Mitran Bunea simţi nevoia unei justificări şi îşi încheie micul său discurs;

— Sînt conştient că situaţia în care ne aflăm nu este foarte plăcută, e chiar jenantă. Şi vă spun – n-am de ce să ascund – şi eu m-aş simţi fericit să se termine totul cît mai repede. Dar nu depinde totul de mine. Există unele fapte greu de interpretat, unele mărturii şi intervenţii needificatoare, ca să nu mai pun la socoteală comportarea stîngace, lipsită de raţiune a unora dintre dumneavoastră.

Mitran Bunea făcu o pauză şi-l fixă, iarăşi, pe Paulete. Inginerul încă nu-şi revenise. „Actor prost, are trac înainte de a ieşi pe scenă”, conchise şi-şi reluă prelegerea:

— Şi cum dintotdeauna, amicul meu şi gazda noastră a tuturor, domnul Olimp Caramfil ştie foarte bine, m-am ferit ca de foc de concluzii pripite, n-am să recurg la ele nici acum. în discuţiile pe care le-am purtat cu unii din cei prezenţi, unele lucruri mi-au
fost ascunse sau trecute sub tăcere. N-am insistat. Deşi mi-ar fi fost de un. real folos ca să pot strînge cel puţin zece dovezi zdrobitoare şi fără drept de replică din partea asasinului. Dar n-am insistat, deoarece investigaţiilor întreprinse pînă în clipa de faţă nu le acord mai multă importanţă decît unor consultări preliminare în vederea interogatoriilor oficiale. Pe acestea le voi începe mîine sau poimîine. Repet, însă: Numele asasinului este cunoscut şi co- municîndu-i faptul consider că procedez cît se poate de loial şi deschis. îl previn, spre a nu face o criză în momentul cînd mă voi vedea pus în situaţia să iscălesc

mandatul de arestare.

— N-ar fi mai bine să-l arestaţi acum? Dacă tot îl cunoaşteţi? Ne-aţi scuti de emoţii, îl întrerupse pe maior Achilina, care captată de expunere uitase că se află în stare de leşin.

— întrebarea dumneavoastră este cît se poate de logică. Regret că anumite secrete profesionale mă împiedică să-i ofer un răspuns tot atît de logic. Raţiuni, a căror natură ar fi greu de expus în cîteva fraze, mă constrîng, dacă nu să cedez, despre aşa ceva nu poate fi vorba, să adopt tactica asediului. Poate, pe undeva, şi pentru că violenţa, impunerea adevărului cu forţa, îmi repugnă. Ca om. Prin urmare, mă văd silit să-mi iau permisiunea ca în zilele următoare, pe cîţiva, dintre cei de faţă, să-i mai deranjez. Fie cu întrebări, fie altfel. în consecinţă, vă recomand să nu părăsiţi localitatea, să fiţi cît se poate de atenţi la tot ce vi se întîmplă, dar mai ales, vă atrag atenţia, ca atunci cînd va trebui să stăm de vorbă, s-ar putea şi să nu mai stăm, să vă hotărîţi să fiţi mai sinceri. Numai astfel mă veţi
ajuta sâ-l arestez pe cel vinovat de moartea profesorului. Şi cred că toată lumea doreşte acest lucru.

Un nou murmur umplu încăperea ca foşnetul subţire al frunzelor atinse de vînt. Dacă el însemna aprobare sau dezaprobare era greu de precizat şi Mitran Bunea nu căută să-l înţeleagă. Făcu un semn cu mîna şi Olimp ghici că „şedinţa" luase sfîrşit. Nu se înşelase, doarece, Mitran Bunea deosebit de politicos anunţă:

— Şi cu aceasta, mica noastră şedinţă a luat sfîrşit. Poftă bună, domnilor!

încet, ezitînd, grupul se puse în mişcare. Nelson era contrariat că prezenţa lui nu fusese luată prea serios în seamă; Agripin era dezorientat şi grăbit spre a găsi un loc mai potrivit ca s-o calmeze pe Achilina. Pe Dora Melinte maiorul o strigă, tocmai cînd ajunsese în dreptul uşii:

— Domnişoară Dora, o clipă, vă rog!

Fata nu răspunse, dar se opri. Era surprinsă.

— M-ar interesa ce gînduri aveţi pentru zilele următoare. Veţi fi foarte ocupată? Mă gîndesc...

— Ştiţi...

— Ştiu, mi-a spus Olimp (şi arătă spre contabil) că vă pregătiţi de nuntă. De asta v-am şi întrebat.

— Sinceră să fiu, nu-mi dau seama de rostul întrebării, ripostă Dora.

— Voiam să vă rog ca mîine, după masă, bineînţeles dacă nu vă deranjează, să petreceţi două-trei ore în

compania vădtivei lui Neagu Blebea. Mîine trebuie să vină, da?

— Pe la orele patru după masă, spuse Olimp.

— Deci, să zicem, domnişoară, – se întoarse Bunea spre Dora Melinte – o veţi aştepta la gară
şi veţi veni cu ea la hotel. Vă veţi întreţine măcar o jumătate de oră. Trebuie să înţelegeţi. O femele bătrînă, care vine într-un oraş străin... Şi nu vine într-o călătorie de agrement.

— Aş fi preferat...

— Nu, vă rog mult, insistă Bunea Dacă v-am ales pe dumneavoastră, înseamnă că m-am gîndit bine. Văduva victimei, cu siguranţă este o femeie cultivată şi dumneavoastră .. .

— Mă rog, spuse mai mult de formă Dora.

— Atunci e-n ordine! Poftă bună!

— îmi dai voie să te conduc?

— Cu o condiţie: să nu mă bîzîi cu întrebări. îmi ajunge. Pînă aici!

Mitran Bunea duse mîna pînă-n dreptul gîtului. sub bărbie. Ştia că lui Olimn nu-i ardea de o nb'm- bare, ci voia un prîlei ca să-l poată trape de limbă. „Trebuie să fie tare dezorientat” îsi mai zise şi se gîndi, că la urma urmei, n-ar strica să accepte: „Cu siguranţă n-o să mă conducă pe jos”.

Şi, într-adevăr, peste o jumătate de oră Volga Trustului „Albamont” cobora pe bulevardul Dăruirii totale. Nu în viteză, domol. Ca la promenadă. Era o zi frumoasă de primăvară şi de parbriz se izbeau tot felul le musculiţe. De pe marginea trotuarului, din dreapta, crengile mari ale castanilor uriaşi aproape atingeau capota. Pe bancheta din spate, Olimp Caramfil şi Mitran Bunea, tăcuţi, urmăreau cu fascinaţie spectacolul străzii. Se simţeau reconfortaţi.

-— Ciudat! făcu Olimp, ca într-o doară.

— Nu văd nimic ciudat. Duminică, lumea se plimbă, e veselă. Pe o vreme ca asta cel mai bun lucru este să te plimbi în voie, liber, fără nici o obligaţie, îi răspunse maiorul.

— Liber este şi asasinul lui Blebea.

— Deocamdată!

— Jocul tău mă depăşeşte. îl ai în mînă şi-l laşi să-şi

vadă de treabă. Ce urmăreşti?

— Ce urmăresc? Aminteşte-ţi că tu mi-ai spus povestea cu raţele sălbatice. Nu m-ai sfătuit chiar tu să nu fac „bum“?

— Alta era situaţia.

— Care alta? Poţi tu să spui fără nici un risc, fără să te-nşeli, că Paulete Stamatin este criminalul?

— Există dovezi.

— Care dovezi? Sînt oare atît de inatacabile ca să-mi dea, dreptul să mă leg de om? Să-l acuz în mod deschis?

— Nu mi-ai arătat, chiar tu, dosarul?

— Dosarul! Cel mai şubred argument. Pot spune că pledează împotrivă. Pînă la descoperirea lui începusem să-l suspectez şî eu pe Paulete. Acum însă ...

Maşina frînă brusc. în faţă un marcaj pentru pietoni. Un grup de elevi, neatenţi sau jucîndu-se, intrară direct în botul maşinii. Şoferul deschise portiera şi-i înjură. Incidentul îi aduse maiorului aminte de Taunus.

— Foarte multă lume judecă la fel ca tine. Şi e normal. Paulete este, pentru toată lumea, asasinul prezumtiv. Un amănunt care nu se poate să-i fi scăpat adevăratului asasin

.— Te încăpăţînezi să-l consideri pe Paulete nevinovat ca un miel?

— Ca un miel nu. Inginerul nu mai are de mult candoarea mieluşeilor albi, zburdînd primăvara pe o cîmpie verde. îşi are şi el păcatele lui. Partea lui de vină. Işi va primi porţia fără nici o grijă. Dar. s-au petrecut lucruri de care nu poate fi acuzat.

— Ce anume?

— Nu l-a atacat el pe Veniamin Pomadă. Nu-l văd în stare.

— Unul care omoară, este în stare de orice după aia.

— Nu totdeauna.

— Dar cînd o face cu premeditare, cu sînge rece, da.

— Bine. Presupunem că tot el l-ar fi atacat pe Veniamin. în ce scop? E de la sine înţeles: spre a-l împiedica să ne predea filmul cu fotografiile de la locul crimei. De acord. Interpretarea lor ne-ar fi scutit de cîteva ore de investigaţii ulterioare. I-a luat filmul şi gata. Ţi-o spun, însă, în particular: un asasin de nivelul său, cu inteligenţa sa, n-ar fi riscat să se descopere numai pentru atîta lucru. Nici n-ar fi omorît încă un om. Căci, dacă se

întîmpla ca Veniamin să-l surprindă, nu mai exista altă soluţie decît moartea. Nu e Paulete atît de prost. E vorba de altă mînă, alt stil. Şi dealtfel era la gară în timpul acesta.

— Degeaba. Nu mă poţi convinge, conchise Olimp.

— Nici eu nu pot fi convins că lui Paulete i-ar fi căşunat să-şi pună singur flori, tratate cu narcotic. Un tip procedind aşa dă dovadă de perversiune. E absurd. Toate datele arată că nu e vorba de o crim
ăabsurdă. A existat un motiv, se prea poate ca profesorul să nu fi venit la Albamont numai din pricina festivalului, nu părea ahtiat după muzică.

— Şi dacă nu Paulete, cine? Emoţia lui Olimp răzbătu pînă în voce făcînd-o să tremure uşor.

— E greu de spus.

— De bună seamă bănui pe cineva.

— Poate.

— Se poate ghici. De vreme ce-ai spus „criminalul se află printre noi“ îşi aminti Olimp. Folosind metoda excluderii, îi pot ghici numele. Doar nu cumva o fi Nelson, majordomul? rîse.

— Nu.

— Agripin?

– Nu.

— Dora Melinte?

— Nu.

— Zina?

— Nu.

---Achilina lorest?

— Nu.

— Paulete?

— Ţi-am spus doar care e opinia mea în legătură cu Paulete. Ce mă tot aia la cap cu Paulete! să răsti Bunea.

— Atunci, e bună, frate! Nu găseşti pe nimeni. Că nu e nici un asasin. Duhul sfînt din ceruri s-a pogorît şi a luat la sine sufletul profesorului. Ca dovadă, doamne, parcă moartea singură n-ar fi fost o dovadă, a lăsat şi-un cuţit. Nu oricum. Ci înfipt în spatele lui Blebea. Bunăă! Hă, hă, hă!

Deodată faţa lui Olimp încremeni. Rîsul i se stinse într-un rînjet. Parc-ar fi suferit de un atac instan-
ia
ataneu de tetanos. Cum stătea cu umerii cufundaţi adine

în muşamaua banchetei, cu rîsul său prostesc, îngheţat, semăna leit cu un tip atins de risus sar- donicus.

— Ţi-e rău? Opreşte! strigă' Bunea şoferului.

— Nu, făcu Olimp.

— Hai, domnule, spune ţi-e rău? Ce dracul" Bunea vîrî mina în buzunar şi începu să caute înfrigurat pacheţelul cu antinevralgice.

— Nu-i nevoie, lasă, lasă. Faţa lui Olimp începu să-şi recîştige culoarea iniţială şi contabilul repeta într-una: „Lasă, lasă".

— O criză? De la ficat?

— Ascultă, frate.

— Ascult.

— Nu crezi că-i prea de tot? gifîi Olimp.

— Ce să fie?

— Chestia cu „ucigaşul se află printre noi".

— Sper că nu suferi şi tu de inimă ca Achilina? zîmbi Bunea.

— Nu-i de rîs, şuieră Olimp.

— Am zis că-i de rîs?

— Nu. Dar am făcut o socoteală. De vreme ce-ai spus că asasinul se află printre noi, pot să-i rostesc numele, iar eu acum ţi-am spus o adevărată listă de nume, înseamnă că l-am omis tocmai pe cel al asasinului.

— Bineînţeles.

— Află că un singur nume a rămas nerostit. Al meu. Eu mă aflam acolo printre voi. Şi eu eram, după judecata ta, asasinul. Iată că am trăit s-o văd şi pe asta. Să ajung criminal

.— Da, aprobă Bunea. Eşti un asasin. Un asasin pentru că mă asasinezi, acum, pe mine cu aiureli şi istericale. Eşti obosit, amice. Ai nevoie de un somn bun. Ca şi mine.

Maşina frînă şi se opri. Ajunseră pe strada Iasomiei la numărul zece A. Casa în care locuia Mitran Bunea, aproape de periferie, tip vechi. De dincolo de gardul de scînduri, uşor ofilite de căldura amiezii, se legănau în ronduri reginele nopţii. Vederea lor declanşă în maior o acută stare de toropeală. Toată oboseala strînsă în frîu pînă atunci, începu să-şi dea arama pe faţă. Bunea sări din maşină şi trînti portiera, strigîndu-i lui Olimp:

— Şi eu sînt frînt. La revedere. Mîine dacă e ceva sună-mă. Dorei spune-i s-t> aştepte, la gară, pe soţia lui Blebea.

în vreme ce Volga manevra pentru întoarcere, Mitran Bunea urmărit de privirile obosite ale lui Olimp, dispăru printre flori, ca îmbrăţişat de lalelele galbene şî reginele nopţii.

.*Partea a doua:*

ZÎMBETUL FEMEILOR ARE CULOAREA RUJULU

/I

Luni dimineaţa. Ora opt şi jumătate. Ceasornicul electric din biroul maiorului drămuie timpul, măcinîndu-l ca o morişcă. încăperea are un aer festiv. ^a^fei

Celor patru studenţi atmosfera li se păru total deplasată pentru un loc unde se iau interogatorii, se elaborează capete de acuzare împotriva răufăcătorilor. Paula Amfian, fire conştiincioasă, se străduia să noteze – din exces de zel – cuvînt cu eu- vînt. Carnetul ţinut pe genunchi, într-o poziţie destul de incomodă îi aluneca şi în efortul disperat de a-l împiedica să atingă podeaua, Paula îl înghiontea fără voie, de fiecare dată, pe Severin Mavru. Mai puţin interesat, acesta (toată povestea cu Paulete Stamatin şi cu cadavrul din camera treisprezece i se părea duioasă ca un compot de pepene galben şi tot atît de verosimilă ca şi flecărelile despre limbajul articulat al delfinilor), se gîndea la o soluţie cît mai agreabilă ca pe viitor să evite măcar orele de dimineaţă. Nici la cursuri nu-i prea plăcea să meargă cu noaptea-n cap. Doar Doru Măduţă şi Re- nel Schmidt, participau mai activ, clătinând din cap sau făcînd ochii mari atunci cînd Bunea, pentru a le capta atenţia, recurgea la vreun suspense:

— Faptele sînt acestea. Pînă acum şi în mare, desigur. Mitran Bunea renunţase la orice protocol.

Găsise nimerit să le povestească studenţilor toate întîmplările prin care trecuse în ultimele douăsprezece ore. Vom proceda, rosti el sub formă de încheiere, aşa cum ne-am propus. Aici aveţi dosarul. Cel neoficial, bineînţeles. L-am alcătuit azi-noapte, am bătut la maşină principalele indicii şi aparenţe care v-ar putea interesa. Dar vă atrag încă o dată atenţia, datele nu depăşesc valoarea unei naraţiuni. Deşi le-am transcris cît mai fidel. Am inclus şi opiniile mele şi ale celorlalţi. Pot servi ca jaloane orientative. Numai atît. Mi-am promis ca dosarul acuzării, cel oficial, să-l alcătuim aici, împreună. Avem atît eu cît şi dumneavoastră, fiecare în parte, şanse egale de-a pune mîna pe ucigaş. Să vedem cine-l descoperă. Nu vi

se pare interesant?

— Ca la „Drumeţii veseli“ îi şopti Severin Paulei mai mult într-un fel de băşcălie, deşi ideea îl tenta. Mitran Bunea prinse replica:

— De ce nu? Un joc serios, subordonat unui scop nobil este de zece ori preferabil unei munci de rutină, făcută numai cu gîndul la chenzină. Func- ţionarismul mărunt ucide inteligenţa. Retează aripile păsării numită cutezanţă.

— Există un dezavantaj, tovarăşe maior, sări Mă- duţă.

— Anume?

— Mă gîndesc la primul care va vorbi. O să ne ia toate argumentele şi...

— Nu fi disperat. Tot practică o să facem şi după aceea, îl apostrofă, sceptic, Mavru.

Ceasornicul electric ţăcăni scurt. Ora zece. Mitran Bunea se văzu pus în încurcătură: „Trebuie să găsesc un catalizator. Un stimulent. Ceva car
esă-i antreneze cu toată fiinţa. Să institui un fel de premiu. Ceva care să transforme jocul în realitate, în adevăr“, raţîonă şi se întoarse preocupat spre studenţi.

:— Am avut în vedere şi un aspect care, sînt convins, nu vă va rămîne indiferent. Voi încerca să obţin permisiunea şefului de a lua legătură cu decanatul facultăţii şi împreună să instituim o recompensă: acela dintre dumneavoastră care în urma unor deducţii logice, inatacabile, valorificînd înlănţuirea anumitor elemente, analizînd indiciile, în- terpretîndu-le şi folosind, se- nţelege, şi datele ce vor apare pe parcurs, va reuşi să-l descopere pe asasinul inginerului Neagu Blebea acela, repet, nu va lua numai nota zece la practică, dar va fi scutit de ultimele două săptămîni. Un fel de „cointeresate materială“ cum s-ar spune: Eu îi zic PREMIU.

— Ooo, dar speraţi să-l obţineţi? Ar fi... oftă visătoare Paula Amfian, pentru că în acea clipă, pereţii biroului se volatilizaseră ca o ceaţă lăptoasă prin care se desluşea conturul întins şi pustiu al plajei de la Vama Veche, locul de vacanţă al universitarilor clujeni.

— Sper. Şi mai sper să am şi cui îl... decerna, sublinie, cu ironie, maiorul. Apoi adăugă:

— Indiferent de rezultat, însă, vă asigur „jocul nostru“ va fi cît se poate de loial. V-am relatat absolut tot ce-am crezut că v-ar putea fi de folos în emiterea unor ipoteze cît mai apropiate de adevăr. N-am ascuns nimic. Nu mi-

am păstrat nici un secret, înlăturîndu-mi orice posibilitate de a mai interveni pe parcurs, spre a vă contrazice, uzitînd de probe şi date care v-ar fi rămas străine, necunoscute. Altfel spus, toate cărţile sînt pe masă, la vedere. Să vedem cine are curajul să le aranjeze.

— Şi eu oare ziceam că practica trebuie să fie o plictiseală! se entuziasmă Doru Măduţă sărind în sus de parcă s-ar fi aşezat pe un scaun plin de pioneze.

— Să trecem cît mai grabnic la treabă, deveni nerăbdător şi Severin Mavru cu gîndul la „premiul” instituit. ' – '

— O clipă, o clipă, tempera Bunea spiritele. Jocul, de orice natură ar fi, trebuie să fie echitabil din toate punctele de vedere. Aşa sînt jocurile, în general, chiar dacă pe copii nu-i interesează niciodată avantajul sau dezavantajul. Pentru ei numai jocul trebuie să fie frumos şi adevărat. O lege pe care n-o putem ignora nici noi.

Şi spre a-şi ilustra afirmaţia, Bunea, urmărit de privirile curioase ale celor patru, luă o coală de hîrtie, o împături o dată şi încă o dată. Pe urmă o tăie şi obţinu patru bileţele. Pe fiecare dintre ele scrise un număr. Pe urmă o strigă pe Paula.

— Te rog pe dumneata! Va trebui să tragi un bilet. Cel al cărui nume va ieşi primul, va începe. Va sparge gheaţa, glumi, fără inspiraţie maiorul. Şi tot aşa în ordine. De acord?

— Daaaa!

— Cine-i pentru, cine-i împotrivă, cine se abţine? mai spuse Bunea, fără rost desigur, deoarece Paula Amfian se şi apropiase de masă, dar de data aceasta gluma fu bine primită de studenţi, iar atmosfera deveni familiară.

Paula Amfian ridică un bilet. În birou se lăsase tăcere deplină. Numai cîteva clipe. Paula desfăcu
hîrtia şi, cu intonaţie, ca un prezentator care anunţă o vedetă, citi:

— Severin Mavru!

— V-am spus eu, v-am spus, se îngîmfă Mavru. îmi surîde destinul...

— Propun, se amestecă Renel, să nu se mai tragă şi celelalte bilete. Ne vom spune părerea, fiecare, după cum se va ivi cazul, după cum vom fi sau nu de acord cu ipoteza vorbitorului.

— E bine gîndit, fu de părere Bunea. Scutim timp, apoi...

Uşa biroului se deschise şi intră Rodica Vertebră: – Tovarăşe Mitran, vă cheamă şeful. Ceva urgent! – Bine, bine. Imediat, o asigură Bunea, enervat puţin din cauza neprevăzutului. Dumneata mai uită-te încă o dată peste dosar, îi întinse lui Mavru, înainte de a ieşi, colile scrise peste noapte. O adevărată povestire a cazului de la ,,Albamont“, o schiţă a tuturor întîmplărilor care sub condeiul lui Mitran Bunea, se înlănţuiseră alert, ca-ntr-o naraţiune poliţistă, nu lipsite de unele calităţi literare.

Colonelul era un tip în vîrstă, dar nu bătrîn. Receptiv la nou, bun spirit organizatoric, manifesta dispreţ pentru orice i se părea o abatere de la normele metodologice ale investigaţiei ştiinţifice. Nu era în asta lipsă de imaginaţie sau fantezie. Mai degrabă spiritul de prudenţă al unui om cu picioarele pe pămînt. Lui Mitran Bunea îi accepta uneori „ingeniozitatea* nu dintr-o slăbiciune pentru el ci pentru că metodele lui reuşeau, mai întotdeauna, să ajungă la un rezultat bun. Cu toate acestea, de cum intră îl şi luă în focuri:

— Iar faci pe Maigret, tinere? Bunea se simţi jenat din pricina epitetului. Ştia foarte bine că nu mai este ceea ce se poate numi, în mod curent „tînăr“. Reacţionă calm.

— Vă rog să-mi permiteţi.. .

— Nu-ţi permit nimic. Ce să-ţi mai permit? Nu acum, alaltăieri seara trebuia să-mi ceri permisiunea. Cu ce drept te-ai angajat în căzui de la Albamont?

— Ştiţi, deci?

— Ba bine că nu. Tot oraşul ştie.

— Oraşul ăsta totdeauna ştie, îşi permise Bunea o reflecţie. V-aş spune eu ceva, dar . ..

— Dar ce? Crezi că nu ştiu ce vrei să-mi spui? Iar bancul ăla prost: Cică faci un pîrţ la un capăt al străzii şi se aude în celălalt.

— Chiar aşa, remarcă Bunea.

— Las-o baltă, dădu cu mîna a lehamite. Mai sînt şi din ăia care au vată în urechi şi ochii legaţi.

— Or fi, da ...

- Sînt ascultă-mă pe mine, şi sînt destui. Treaba lor. Mă doare numai că şi unii dintre oamenii mei au ochii şi urechile astupate.

-— Poftiţi?

— Nu poftesc nimic. Vreau să spun că mă aşteptam să-mi raportezi că l-ai arestat pe individ, sau, te pomeneşti că nu i-ai dat de urmă.

— De urme da, nu şi de asasin.
— Chiar nu ştii cine e?
— Nu, încă.
— Nici nu bănui?
— Bănui, dar n-am dovezi suficiente. Mai bine spus nu sînt edificat asupra lor.
— Nu eşti „edificat”? N-ai „dovezi”! Bravo! Ţi-am spus eu. Mai sînt şi oameni cu ochii legaţi.
— Nu-mi dau seama la ce vă referiţi.
— Uită-te aici şi o să înţelegi! Colonelul îi întinse un dosar. Ai dovezile, spuse.
— Au venit?
— Da, de la medicul legist şi opinia sergenţilor Corciu şi Boacă.
— înseamnă că ... se fistici Bunea.
— înseamnă că e .. . aşa presupune toată lumea. Inginerul a decedat la cincisprezece şi treizeci. Amprentele de pe pumnal aparţin colegului său de cameră, zi-i pe nume.
— Paulete...
—Da, Paulete Stamatin. E şi o hîrtie de douăzeci şi cinci la dosar. Tot cu amprentele lui. Mai există şi cîteva amprente neidentificate. Dar nu cred să aibă importanţă. Mai vrei ceva?
— Aş dori, dacă se poate, începu Bunea ... Colonelul nu păru dispus să-l asculte. Dar nu-l tratã nici cu refuz.
— Bine, te-nţeleg, îi răspunse, Ai încă patruzeci şi opt de ore ca să te „edifici”. La revedere.
— Vă mulţumesc, se înclină Bunea şi, luînd dosarul, se îndreptă spre uşă, cu capul în pămînt, ca un om urmărit de ghinion.
— Mai avem încă un rezultat! Două, le aduse Bunea la cunoştinţă studenţilor şi îi întinse lui Severin Mavru şi noul dosar, cel oficial pe care-i-1
înmînase şeful. în birou se lăsă iar liniştea, nu se auzeau decît impulsurile ritmice ale ceasornicului şi foşnetele filelor întoarse de Mavru. Mitran Bunea se instală la birou, îngîndurat, cu fruntea sprijinită de podurile palmelor. Aştepta cu nerăbdare intervenţia studentului, . aşa cum numai înotătorul epuizat aşteaptă colacul de salvare. La acea oră Mitran Bunea plutea pe o mare de pesimism. Valuri cenuşii ca de plumb, propriile sale gînduri, îl legănau amenînţîn- du-l neprietenoase, din toate părţile, întunecîndu-i perspectiva. De aceea cînd Severin Mavru

se ridică, Mitran Bunea se simţi, nu ca în al nouălea cer, dar înviorat. „Indiferent de părerea pe care o va formula, gîndi scrutîndu-şî interlocutorul prin lentilele groase ale ochelarilor, el mă va obliga să ies din amorţeala care m-a cuprins. Fie şi numai pentru a accepta sau respinge o ipoteză“.

— Mă tem, fură primele cuvinte-rostite de student, că sînt pus în situaţia de a nu-mi aduce nici o contribuţie efectivă la elucidarea „cazului de la Albamont“, cum l-am numit eu.

Se opri cîteva secunde rotindu-şi privirea peste cei prezenţi, uimit, de nedumerirea pe care o descoperi întipărită pe feţele lor, apoi continuă:

— Doar lucrurile sînt atît de evidente încît nu-mi rămîne decît să rostesc numele asasinului. Un asasin pe care de-acuma, îl ştie toată lumea.

— Sînteţi atît de sigur, stimate coleg! interveni maiorul surîzînd cu îngăduinţă.

— Vai! dar nu mai există, cred, nici un dubiu. Ne aflăm în faţa unei crime premeditate, gîndită minuţios, astfel încît noi să nu putem formula nici
un capăt de acuzare împotriva criminalului. Alibiul său este perfect cu atît mai mult cu cît pare nearanjat, chiar atacabil, într-un anume fel. Spun „într-un anume fel“ – sublinie printr-o intonaţie aparte Severin Mavru – pentru că deşi crima părea să fie perfectă, ceea ce a dat peste cap toate planurile asasinului a fost şi de data aceasta *întîmplarea, neprevăzutul,* un fapt fără importanţă, dar care verifica încă o dată adevărul zicalei că „buturuga mică răstoarnă carul mare“.

— Ascultă, Mavrule, ce-ar fi să vorbeşti mai pe-nţeles? Nu mai pricep o iotă, se tîngui Doru Măduţă şi, într-adevăr, cutele care i se strînseră pe frunte trădau efortul pe care-l depunea pentru a-şi urmări colegul.

— Da, ai dreptate, am cam început să deviez, recunoscu Severin Mavru. Cred că trebuie să pornim de la ora la care a fost comisă crima. Avem vreun motiv să ne îndoim asupra ei?

— Nu ne dă dreptul concluzia medicului legist, preciză maiorul.

— întocmai, se bucură Mavru. Ei, şi cu toate acestea trebuie să recunoaştem, privirea studentului căuta cu insistenţă ochii lui Mitran Bunea, că trei şi jumătate după

amiază este o oră nu tocmai potrivită pentru asasinate. Sînt orele de digestie, orele la care faptele de înalt consum nervos ne sînt nouă, oamenilor, mai peste mînă. Am convingerea că o situaţie statistică asupra orelor la care se înfăptuiesc marile crime, ar exclude intervalul de timp, imediat următor mesei de prînz. Ştiţi din ce motiv a ales, totuşi, asasinul lui Neagu Blebea această oră?

“ Nu, răspunse maiorul, bănuim, însă, continua vorbind în numele tuturor, că dumneavoastră sînteţi pe deplin edificat.

— Nu şi-a ales-o ...

— Acum ori e laie ori bălaie, ori şi-a ales-o ori nu, deveni şi mai contrariat Doru Măduţă stăpînit de o şi mai puternică stare de derută.

— Vreau să spun că nu şi-a ales-o el, se corectă Severin Mavru, ci a fost obligat să şi-o aleagă. Pentru că se ivise fără să prevadă momentul cel mai potrivit. După cum declara Zina Evsevie, nu văd de ce am pune la îndoială declaraţia ei, la ora trei Neagu Blebea se afla în hol 'însoţit de o femeie şi, vă rog să mă urmăriţi cu atenţie pentru că mă voi referi la elementul principal de care trebuie să ne servim în descurcarea iţelor, asupra lui se afla CHEIA. Ce a făcut Neagu Blebea cu cheia? Ştim cu toţii, tot din declaraţia Zinei Evsevie. A trimis-o la recepţie prin lift-boy. Asasinul se afla în acel moment în apropiere. A asistat cu alte cuvinte la scenă. Şi cînd a văzut cum profesorul îi dă lift-boy- ului cheia a avut o tresărire. Inspiraţia de moment. L-a rugat pe băiatul de la lift să-l conducă pînă sus sub pretextul că a uitat ceva în cameră. Ajuns sus, după ce a deschis uşa, a trimis imediat cheia tot prin băiatul de la lift la recepţie şi astfel cheia a ajuns în cîteva minute exact acolo unde o trimisese Neagu Blebea, doar că în acest scurt timp folosin- du-se de aceeaşi cheie, asasinul s-a introdus în cameră unde La aşteptat pe profesor. Cine putea executa o asemenea manevră fără ca să dea de bănuit, fără ca faptul să depăşească limita obişnuitului? Un singur om şi numele lui este Paulete Stamatin,

Toţi, Paula, Măduţă, Renel Schmidt răsuflară uşuraţi. Argumentele lui Severin Mavru li se părură inatacabile.

II.

— Totul e bine pînă aici, rosti calm, fără să ridice tonul, Mitran Bunea. Puteţi să-mi spuneţi, e o întrebare pe care am mai pus-o şi altora, ce l-a determinat pe Paulete să

ucidă?

— Ce l-a determinat? Mai avem dreptul să ne întrebăm „ce l-a determinat?” cînd mobilul crimei se află în faţa noastră? Acolo, pe masa dumneavoastră, arătă Mavru dosarul cu studiu semnat de Neagu Blebea.

— Cusut cu aţă albă, se amestecă Paula Amfian pe care expunerea lui Severin Mavru, se vedea clar, nu reuşise s-o convingă întru totul. Nimeni pe lumea asta nu va putea să mă oblige a crede, se explică ea, că Paulete Stamatin l-a ucis pe Neagu Blebea, doar pentru un, studiu pe care şi aşa l-a predat miliţiei.

— Lovitură de teatru, replică Mavru.

— Tot nu pricep ...

— Nici nu m-aşteptam, fetiţo! Vreau să-ţi spun numai că vinovăţia lui Paulete Stamatin este clară ca lumina zilei. Puţin mă interesează că tipul, ros de cine ştie ce îndoieli sau chinuit ulterior de coşmaruri, a dus studiul respectiv şi l-a predat la miliţie. El a mai şi pozat în victimă inventînd nişte poveşti incredibile cu fantoma lui Neagu Blebea. De ce? Ca să ne
înduioşeze, să ne oblige a-l considera un înger nevinovat. Exista însă, dovezi de necontestat şi acestea sînt amprentele de pe unele din corpurile delicte şi în special de pe arma crimei: cuţitul pe care, aşa cum a reieşit în urma analizei dactiloscopice, se văd clar amprentele lui Paulete Stamatin.

Severin Mavru păşi cîţiva paşi apropiindu-se de biroul lui Mitran Bunea luă dosarul adus cu intenţia să citească, pentru toţi, cu voce tare, textul analizei dactiloscopice. Fu întrerupt de Renel Schmidt, pe care disputa dintre Paula şi Severin reuşise să-l captiveze, inspirîndu-1.

— Poate n-ar fi rău să ne explici, spuse', cum trebuie să înţelegem că deşi, după cum spuneai, ne aflăm în faţa unei crime premeditate, asasinul a omis totuşi lucruri atît de elementare? De ce nu şi-a şters amprentele sau de ce a lăsat cuţitul la locul asasinatului? Cum – după ce, exact aşa cum ai remarcat, îşi construise un alibi perfect s-a vîrît singur în gura lupului? Adică s-a dus personal după geamantan la gară, deşi se ştie că natura l-a înzestrat cu un semn particular deosebit de evident, mă refer la negul de pe nas, care nu se putea să-i rămînă neobservat nici funcţionarului de la ghişeul de bagaje? Cum?

Severin Mavru nu prevăzuse aceste reacţii ale colegilor săi. întrebările îl dezumflaseră ca pe-o gogoaşă împunsă

cu ace de gămălie. încerca totuşi să le facă faţă onorabil, deşi îşi dădea seama că nu avea argumente:

— V-am mai spus. Povestea cu buturuga mică. Totul a fost prevăzut în afară de ora crimei şi modul concret de înfăptuire. Faptul că asasinul s-a lăsat
pradă unei inspiraţii de moment, l-a făcut să se fîstîcească, Pe urmă şi-a pierdut capul, ce mai...

Replicile se întretăiau ca floretele într-o sală de antrenamente la scrimă. Faţă de atmosfera gălăgioasă care se instaurase în biroul său, maiorul se afla în situaţia ucenicului vrăjitor. Era convins că-i va veni destul de greu să tempereze, frenezia care-i cuprinsese pe studenţi. Intîi se mulţumise să rămînă pe post de spectator, apoi se retrase în sine. încerca să-şi reamintească reacţia lui Paulete Stamatin cu două zile-nainte, sîmbătă seara cînd intraseră, împreună, pentru prima dată în camera de la Albamont. îşi aduse aminte de mănuşile de plastic pe care le descoperise jos, lîngă dulapul din încăpere. La cîţiva metri de patul unde se afla cadavrul profesorului. Cum şi de unde ajunseseră ele acolo? Dacă, într-ade- văr, Paulete îl asasinase pe Blebea, de ce oare o făcuse folosindu-se tocmai de nişte mănuşi, de femeie? Şi dacă se folosise de mănuşi, prin ce mister, pe minerul cuţitului se imprimaseră amprentele sale?

Oricît se frămînta îi venea greu să răspundă acestor întrebări, cum îi era, de asemenea, greu să-l scoată, cu hotărîre, pe Paulete Stamatin din cauză. „Nu, nu, ar fi împotriva evidenţei, îşi zise. Toate dovezile de pînă acum, conduc spre el. Şi tocmai de aici trebuie pornit. Adică păstrîndu-mi convingerea că Paulete n-avea nici un temei să-l suprime pe profesor, mai mult, că n-ar fi fost capabil de un asemenea gest, să încerc să lămuresc ce se ascunde după această poveste atît de bogat ilustrată în defavoarea lui Stamatin".

În acel moment atenţia îi fu atrasă de o nouă ipoteză pe care-o propunea Severin Mavru. Înfierbîn-
tai, studentul improvizase o expunere psihanalitica, străduindu-se să evidenţieze perversiunea sufletească a asasinului Paulete Stamatin, care -— după opinia vorbitorului – spre a se disculpa ar fi recurs şi la tertipul cu „narcotizarea florilor de liliac". „Ca să insinueze existenţa – unei alt asasin"! sublinie studentul.

Şi pentru că un asemenea surplus de fantezie i se păru cu totul deplasat se decise să intervină:

— Se poate explica în acest mod şi incidentul cu Taunus-ul? îl întrerupse el pe Mavru.

— Simplă întîmplare! O întîmplare fericită pentru asasin.

— Altă problemă: de unde ştia Paulete că Neagu Blebea se preocupa de o invenţie similară?

— Au discutat împreună. Mai mult ca sigur.

— Nu e exclus.

— Ei vedeţi?! Severin Mavru privi triumfător spre masa maiorului şi se pregăti sa se aşeze, convins că-l făcuse mat.

— Mai rămîne încă o enigmă, nu lipsită de importanţă, dacă ne gîndim bine. Bunea se întrerupse şi tuşi sec, ca să atragă atenţia tuturor. De ce inginerul Neagu Blebea a venit în M., care a fost adevăratul scop al deplasării sale? Festivalul, după cum a reieşit ulterior, a fost un simplu pretext. Tot o întîmplare? Prea multe întîmplări şi coincidenţe care rămîn fără răspuns.. Noi nu putem, n-avem dreptul să acuzăm un om fără a lămuri întregul complex de împrejurări, numai bazîndu-ne pe existenţa unor amprente. Oricît de inatacabilă ar părea o astfel de probă, oricîte indicii ar pleda pentru vinovaţia hM Paulete, omul nu recunoaşte. Cum îl obligăm se recunoască? .

— Dar. a recunoscut, îşi aminti Mavru.

— O declaraţie care nu poate fi luată în seamă. Sub impulsul momentului. Tipul e o fire emotivă, prin excelenţă. îşi pierde cumpătul. A spus-o, numai gîndindu-se că cineva l-ar învinovăţi...

Uşa grea a biroului se deschise şi în prag apăru Rodica Vertebră. Dactilografa schiţă un gest inutil, îşi trecu mîna dreaptă prin păr ca şi cînd şi-ar fi aranjat ţinuta, ceea ce îl determina pe maior să presupună că intervensise ceva neobişnuit.

— Te-am rugat să nu ne deranjezi, o întîmpină.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar ...

— Bine, bine ... Ce mai e?

— Un tip, se bîlbîii Rodica Vertebră.

— Un tip?!

— Un tip cu neg pe nas, zice că . ..

— Vorbim de lup şi lupul la uşă, li se adresă Mitran Bunea studenţilor şi ieşi, după dactilografă, în anticameră.

*

Paulete Stamatin se aşezase între timp pe canapeaua din faţa biroului dactilografei. La apariţia maiorului se ridică, schiţînd un zîmbet stîngaci.

— Vin de la spital^ zise arătînd cu mina spre arcada, pansată acurn cu un simplu plasture, şi m-am gîndit să urc pe la dumneavoastră. Sper să nu vă-ncurc treburile ...

— Mai mult decît le-ai încurcat pînă acum, în nici un caz, îi făcu Bunea semn să se aşeze şi îşi
trase şi el un scaun în faţa banchetei Ca să-l poată privi direct în faţă pe inginer.

— Ascultă, i se adresă, nu mai insist asupra poveştii cu geamantanul. îmi vine destul de greu să înţeleg ce anume te-a determinat să alergi în miez de noapte la gară şi să ridici geamantanul profesorului spre a-l preda la miliţie.

— Ştiu cum să vă explic... Ar trebui să ... Negul de pe nasul lui Paulete începu să vibreze.

— Lasă, lasă. Nu te osteni. Sînt lucruri mai importante de explicat.

— Ascult.

— E în interesul dumitale să-mi spui cu toată sinceritatea ce-ai făcut cînd, întorcîndu-te sus în cameră, ai dat peste cadavrul profesorului?

— V-am spus.

— Chiar nu te-ai apropiat de cadavru?!

— Nu!

— Şi cum ţi-ai dat seama că profesorul e mort?

—- Credeţi că era atît de greu?! Cuţitul ăla monstruos din spatele său, sîngele ...

— Nu era un lac de sînge, puse maiorul capăt exagerărilor lui Paulete. Şi nici cuţitul nu era chiar atît de fioros. Probabil cu un cuţit asemănător ţi-ai tăiat şi dumneata cîrnatul mîncat la prînz, în aceeaşi zi.

— Nu suport cîrnatul... .Mă balonează şi-mi produce acizi, se strîmbă Paulete.

— Mă rog ...

— Am mîncat friptură la tavă.

— Foarte bine. Asta nu te-a-mpiedicat ca în momentul în care ai descoperit cadavrul lui Blebea, să încerci, lucru de altfel normal, să-i smulgi cuţitul.
Tentaţia primului ajutor, deşi trebuia să-ţi dai seama că... '

— Dar, pentru dumnezeu, credeţi-mă, n-am ...

— Şi-atunci cum îţi explici amprentele imprimate pe minerul cuţitului.

— Nu ştiu. Nu mă interesează.

— Nu te interesează nici că analiza dactiloscopică a reuşit să le identifice. Ei află că amprentele îţi aparţin şi nu mi-ar fi greu să te acuz de uciderea inginerului Neagu Blebea. Ce-ai spune atunci? Cum ai explica amprentele? .. .

Paulete Stamatin se făcu mic. Lui Mitran Bunea îi fu teamă chiar că inginerul se va scufunda cu totul în tapiţeria înflorată a banchetei, dispărînd pentru totdeauna printre arcurile şi iarba de mare dinăuntru .. .

— Nu ştiu, tocmai asta-i vedeţi, nu ştiu, nu pot...

începuse să rostească vorbe fără noimă. Negul de pe nas i se aprinse, strălucea ca un licurici bizar, părul începuse a i se mişca electrizat, iar mîinile îi tremurau. Le întinse spre maior, căci se aştepta ca acesta să-i pună cătuşele.

— Eşti un papă-lapte! îi strigă Mitran Bunea îngreţoşat. Dar nu asta mă indispune, domnule Paulete, mă supără, domnule Paulete, faptul că eşti uri mincinos.

Bunea îi întorsese spatele şi înainte de a intra în birou îi făcu dactilografei semn să-l invite pe tip să părăsească încăperea.

— Nu-i ăsta adevărul cum nu-s eu popă/ medita Bunea cu voce tare, la modul neoficial, spre a le sugera studenţilor că avea de gînd să pună capăt discuţiilor. Planurile sale se loviră de împotrivirea Paulei Amfian.

— înţeleg!' Cum de nu ne-arh dat seama? Ştiu totul, ştiu cine-i asasinul, daţi-mi voie, izbucni împie- dicîndu-l să-şi continue gîndupile. La rîndul său, Bunea se gîndi că n-ar fi „pedagogic” să o respingă:

— Poftiţi, aveţi cuvîntul, o încuraja, luîndu-şi locul la birou.

III.

Cu vocea gîtuită de emoţie, nu timidă, ci speriată pentru că fusese luată atît de repede în serios, Paula Amfian, îşi zise că n-are rost să ţină ascunse gîndurile care începuseră s-o frămînte:

— Ar trebui să începem prin a analiza cu minuţiozitate raporturile care s-au instituit între victimă şi toate persoanele .care s-au învîrtit în jurul ei înainte de comiterea crimei. Mă gîndesc la un Olimp Caramfil, la un Agripin Roşunchis, sau la cele două femei Dora Melinte şi Achilina lorest şi fireşte şi la Paulete. Să înţelegem raporturile simpatiei pe care fiecare în parte a manifestat-

o faţă de profesor. Să vedem dacă vreunul dintre ei ar fi avut vreun motiv să-l suprime, în cele din urmă, pe Neagu Blebea.

— Nu-i nevoie să faceţi portretul fiecăruia! îşi consultă

Bunea ceasul, speriat de o asemenea perspectivă

.— Rîdeţi de mine, se resemna Paula şi ochii ise umeziră bine. N-aveţî decît. Paulete Stamatin nu este asasinul. Nu poate fi. Un om ca el...

— Sper că nu sînteţi adepta teoriei asasinului înnăscut? maiorul[1], o trata pe Paula cu interes. Poate şi de aceea pentru că, în sfîrşit, se ivise cineva care nu-l suspecta pe Paplete.

— Nici n-am intenţia. Dar din ce ne-aţi povestit dumneavoastră, Paula se lăsă cuprinsă de 6 nouă stare frenetică, am reuşit să schiţez un portret aproximativ al omului Paulete. E un tip simpatic. Blînd. Acestea nu sînt argumente, îmi veţi răspunde. Faptele contează. Ei bine, faptele şi probele nu trebuiesc, după opinia mea, luate ca atare. Ci interpretate după credinţa şi convingerea anchetatorului al cărui fler este mai presus de influenţe. Mi-am notat cîteva indicii: situaţia descoperită a lui Paulete, lipsa lui de orice alibi, frica lui cu totul anormală, imixtiunea nelegală şi fără vreo aprobare prealabilă în anchetă, mă refer la ridicarea geamantanului de la oficiul de bagaje şi sustragerea lucrării, cît şi, desigur, mult neîndoielnica probă: amprentele. Dumneavoastră nu vedeţi cît sînt de inexpresive? Unul singur rezistă. Ceea ce mă face să cred că . celelalte au fost aranjate, măsluite, ca să se potrivească omului nepractic, vietăţii vulnerabile care e Paulete.

— Şi care e indiciu mai demn de încredere?, aţi spus că există unul singur.

Paula se simţi flatată de atenţia maiorului:

— Da există. L-a expus mai pe larg şi colegul meu Mavru. Nu-l mai dezvolt. Dar e greu de explicat ce resorturi au stat la baza unui gest atît de stupid.

-— La ce vă referiţi?

— De ce s-o fi dus Paulete în gară, după geamantanul victimei? De ce i-a trebuit să inventeze povestea cu fantoma şi ce l-a determinat să sustragă lucrarea lui Neagu Blebea? Nu pot răspunde. Dar am convingerea că nu Paulete, ci altcineva este asasinul.

— Dar cine, domnişoară? J . [1]

— Nu ştiu.

Neputincioasă, braţele fetei alunecară în jos ca două aripi obosite:

— Nu-i ştiu numele, se scuză încă o dată. Dar mirosul şi urma asasinului se prelungesc peste tot. Paula clipi melancolică şi înainte de a-şi ocupa locul în fotoliu, murmură:

„Allongeant son ombre immense Sur le monde et sur Paris

Quel est ce spectre aux yeux gris, Qui surgit dans le silence“.

— Bun poet Desnos! se entuziasmă, emoţionat, maiorul. Pe urmă se hotărî să pună punct discuţiilor. Cel puţin pentru ziua aceea. îşi dădu seama că pierduse destul timp în meditaţii inutile.

După plecarea studenţilor Mitran Bunea a chemat-o pe Rodi ca Vertebră:

— Fă-mi legătura cu Anton Negrea de la circulaţie.

— Cu locotenentul Negrea? Prezenţa studenţilor şi cochetăriile maiorului cu „tinerii aceia care numa iaptitudini juridice nu păreau să aibă“ – după cum remarcase ea – o derutase pe Rodica Vertebră.

— Unul e Negrea, la circulaţie, o puse Bunea la punct şi sper să nu-l fi făcut de alaltăieri pînă azi direct maior, deşi ar merita-o.

îl aprecia mult pe locotenentul Anton Negrea şi toată lumea ştia că după un Avramescu sau Cerneag, şeful serviciului de evidenţă, de la circulaţie, ocupa locul al treilea la etaj, în inima lui Mitran Bunea. Nu mai trebuia insistat, deci, asupra bucuriei pe care a avut-o Bunea, şi în acea zi, auzind vocea de bas a lui Negrea, gata să spargă receptorul. Rodica Vertebră care se mai afla în birou a fost singura care a înregistrat intensitatea sentimentului trăit de maior şi s-a simţit şi ea mai bine împărtăşind fericirea şefului. Bunea îi povesti lui Anton Negrea în- tîmplarea petrecută cu o zi înainte, dimineaţa, în faţa hotelului Albamont, ciocnirea dintre Paulete şi un Taunus.

— Nu, mai mult n-am observat. N-am avut cînd. Dar era un tip vechi, culoare albă, cam hîrbuit, încercă Bunea să schiţeze cît de cit, imaginea maşinii.

— L-aţi putea recunoaşte, se auzi, uşor ştearsă din cauza filtrării prin granulele de carbon, vocea lui Negrea.

— Dintr-o mie.

— Nu dintr-o mie, fu replica de la celălalt capăt al firului. în oraş există doar trei de tipul ăsta. Peste o clipă veţi avea numerele lor şi numele proprietarilor. Aşteptaţi la aparat.

Lui Bunea răgazul îi prinse bine. Ridică pistoletul brichetei şi „pac“ dădu foc ţigării pe care o morfolea ram de mult în colţul buzelor. Urmărind rolo coaiel ealbastre ale firişoareior de fum, procurorul începu să „reevalueze” opiniile studenţilor. Ipoteza lui Mavru şi a Paulei. „Fata – îşi zise – nu-i lipsită de talent. Are o intuiţie grozavă. Păcat că-i prea visătoare şi-incapabilă să sistematizeze informaţiile. Am spus eu că femeile sînt superioare bărbaţilor din punctul de vedere al intuiţiei. Poate datorită instinctului matern sau numai pentru că, oricîtă filozofie am face, femeia e mai aproape de animal decît bărbatul”. Şi de la această reflecţie, fără să vrea, gîn- durile îi zburară spre Achilina lorest. îi vedea ca în vis dantura puternică, albă, dezvelindu-se inocent şi fără prejudecăţi, aşa cum o văzuse şi aievea, numai cu două zile înainte, cînd' prin luminator contemplase panorama holului, în timp ce Boacă şi Corciu îşi făceau datoria în camera treisprezece. Dar Achilina care apăruse acum în mintea maiorului era mai frumoasă şi mai tentantă decît cea din realitate. Zîmbea. Silueta ei graţioasă părea cuprinsă de un tremur fragil, apropiindu-se şi depărtîndu-se ca răs- frîntă de apa unui lac, spre toamnă, lovită de o boare răcoroasă.

— Eşti frumoasă, îi şopti Bunea.

— Sînt, recunoscu femeia din apă.

— Ai sînii rotunzi, puternici...

— Unul mai prost decît tine a zis că seamănă cu merele ionathan.

— Poate ...

— Altul a zis că seamănă cu ouăle de privighetoare. Nu l-am contrazis. N-am văzut niciodată ouă de privighetoare. Tot el zicea că sînt albastre. E drept? ’

— Nu, nu cred că seamănă cu ouăle de privighetoare. Tipul se înşelase din cauza cărnii tale care cîntă mai frumos decît toate privighetorile pămîntu- lui.

– Da, ai dreptate sînt frumoasă. Şi-mi place muzica, se destăinui femeia din apă.

— Nu asta te-am întrebat.

— Nu ştiu ce m-ai întrebat!

— De ce-ai ucis? De ce i-ai luat viaţa profesorului? Nu era desigur un bărbat bun la pat. E scuzabil la vîrsta lui, oricum, nu merita să-i iei viaţa. De ce? De ce?

— Cine ţi-a spus că l-am ucis?

— Am dovezi!

— Nu fii prost, maiorule, pierzi!

— Nu mai am ce pierde..

— Da, fu de acord femeia din apă, nu mai ai ce pierde. Riscul ţi l-ai asumat din clipa în care te-ai hotărît să-l scapi pe Paulete. Bietul Paulete! hi, hi, hi.

— De ce rîzi?

— Nu rîd.

— Dar mai înainte?

— O sărăcuţul de tine. Eşti un inocent! N-ai învăţat nici atît că zîmbetul femeilor e de ruj. Nu-l băga în seamă, dar recunoaşte că nici n-am motiv să plîng. Că-mi arunci în cîrcă o acuzaţie idioată? Ce dovezi ai?

— îţi place parfumul de levănţică?

— E cel mai frumos parfum.

— Ce-ai căutat alaltăieri la ora trei, cu profesorul în hol, de ce te-ai întîlnit cu el?

— El a vrut. Sperase să se culce cu mine. Măgarul! Parcă un tip ar putea duce în pat tot cîmpul ăsta de levănţică. Cam porc pentru vîrsta lui, academicianul dumitale.

— Recunoaşte că. te-ai dus cu profesorul sus! Recunoaşte! De ce l-ai ucis, de ce? Te-a auzit Nimfodora, te-a auzit şi Mitrodora şi Minodora. Cine a spus „te omor“? Ce voiai de la bietul profesor? O, şi eşti, într-adevăr foarte frumoasă. De ce-ai ucis, de ce?

— Eşti prost de-abinelea, îţi lipseşte o doagă, tovarăşe maior!

— Tovarăşe Bunea, vorbiţi, n-auziţi?

Sări ca stropit cu apă rece.

— Alo, da ascult, da notez. .. Apoi către dactilografă:

— Notează.

Rodica Vertebră luă o coală de hîrtie şi un pix.

— Maiorul: Alo, da, aud: Unul, M., şase, şase, zero, patru, da. Notează!

Dactilografa: l-M-6.604.

Maiorul: Sandu Catinceu ... da! ... strada Victoriei Epocale, zece ... da. Ai notat?

Dactilografa: Sandu Catinceu, strada Victoriei Epocale numărul zece.

Maiorul: Foarte bine! (Apoi la telefon). Alo, da ... mai

departe, notez ... cum, cu dublu V.. . am înţeles, Willi Biertan, strada Teilor înfloriţi, douăzeci şi doi A. Notez. Notează!

Dactilografa: Willi, cu dublu V şi doi de 1, Biertan, strada Teilor înfloriţi, douăzeci şi doi A.

Maiorul: Unu, M, 2, zero, trei, trei. Notează!

Dactilografa: Notez: I-M-2033.

Maiorul: Minunat, minunat.

Negrea: Vedeţi ce-nseamnă organizare ştiinţifică?

Maiorul: Jos pălăria! Al treilea?

Negrea: Se exclude.

Maiorul: Poftim?!

Negrea: Se exclude, îmi e amic.

Maiorul: Şi?!

Negrea: Nu se exclude pentru că îmi e prieten, dar e plecat în străinătate. Cu maşina. Ştiu eu. Nu putea fi duminică dimineaţa, în faţa Albamontului.

Maiorul: Sigur... îţi mulţumesc. Voi merge chiar acum ...

Negrea: Nu vă deranjaţi.

Maiorul: De ce?

Negrea: Trimit un om să vi-i aducă. Ii dau maşina, în cel tirziu o jumătate de oră îi aveţi.

Interogarea lui Willi Biertan n-a durat mai mult de cinci minute. Mitran Bunea l-a luat de-a dreptul. Nu i-a lăsat timp să cugete, să-şi manifeste nedumerirea:

— Aveţi un Taunus?

— Am.

— Tip vechi?

— Tip vechi.

— De cîţi ani?

— De vreo cinci ani.

— De unde?

— L-am cumpărat de la un turist. O prostie. De vamă tot n-am scăpat şi nici maşină ca lumea n-am. Nu-şi merită banii.

— Afacerile sînt afaceri. Cu riscuri.

— Nu-s afacerist, a ripostat Biertan crezînd ca fusese chemat în urma vreunei reclamaţii pentru maşină.

— De fapt nu mă interesează biografia maşinii, ci maşina, precizâ Bunea.

— Vreţi s-o cumpăraţi? o vînd ieftin. Mă înscriu la Dacia.

— Nu mă tentează.

— Nu e chiar proastă, mai ţine cîţiva ani. Uitaţi-vă la

ea. Am parcat-o peste drum ...

Mitran Bunea s-a apropiat de fereastră. Privirea lui s-a oprit asupra maşinii parcată pe cealaltă parte a străzii. în faţa „Lăcrimioarei de plastic”. Un Tau- nus, tip vechi, culoare albă,

— Aveţi dreptate. Bine întreţinut. Ca nou.

— Ce v-am spus?

— E clar, sînteţi liber.

Biertan a făcut ochii mari.

— Vă mulţumesc, sînteţi liber, a repetat Bunea. Şi cînd, în sfîrşit, a ieşit pe uşă, maiorul i-a spus Rodicăi Vertebră: Ciudat! Omul ăsta nu va şti niciodată ce acuzaţie gravă a planat asupra lui timp de cîteva secunde. Cheamă-l pe celălalt.

— Numele şi prenumele:

— Catinceu Sandu.

— Cu ce vă ocupaţi?

— Maistru, şef de secţie la „Nicovala”.

— Domiciliul?

— Strada Victoriei, zece.

— Aveţi un Taunus?

— Dacă se mai poate , numi „Taunus“. Mâ îndoiesc. E praf, a suspinat Catinceu.

— Duminică dimineaţa unde-aţi fost?

— Duminica stau acasă. Din principiu, spuse Catinceu.

— Aveţi vreo dovadă?

— Ce dovadă?

— Martori că aţi fost acasă!

— Sigur: soţia, copii, soacra ...

– Deci n-aţi fost plecat nicăieri cu Taunus-ul?

— N-aş fi putut.

— De ce?

— E la reparat. De-o săptămînă. În atelier la unu, pe butuci.

Lui Bunea nu-i veni să creadă:

— Nu se poate.

— Pe lumina ochilor!

— îmi puteţi da adresa maistrului?

— De ce nu: Dobrotă Lalu, strada Ocolişului, unsprezece. În Lazaret, dacă ştiţi.

— Cunosc. E foarte bine, s-a precipitat Bunea, vă mulţumesc.

— Aş putea să ştiu? a îndrăznit Catinceu să-şi manifeste curiozitatea.

— Nu-i nevoie. Nu se referă la dumneavoastră, în tot

cazul vă rog să fiţi discret.

Bunea l-a însoţit pe Catinceu pînă pe coridor apoi s-a întors în fugă.

— Pentru azi, gata. E de ajuns, i-a spus dactilografei, ştergîndu-şi lentilele ochelarilor. în stradă s-a îndreptat spre staţia de taximetru. S-a urcat în primul pe care l-a zărit.

— Pe Ocolişului, la numărul unsprezece

.Atelierul lui Dobrotă Lalu era o şură veche, dărăpănată. Se vedea clar că omul improvizase treaba, din dorinţa de a mai umfla ceva pe sub mină.

— Ai clientelă? îl acostă Bunea pe Lalu.

— Nu mă prea omor, sînt la pensie.

— De bătrîneţe sau de boală?

— Şi una şi alta, mă omoară reumatismul. Umezeală mare la noi, se plînse Lalu.

— Am o maşină de pus la punct şi mi-a dat cineva adresa dumitale, spuse maiorul.

— Unde e?

— N-am adus-o, vin mîine. Cere multă muncă. Va trebui să rămînă aici.

— Nici un bai. O băgăm în garaj, Lalu făcu semn spre şură.

— Nu plouă acolo?

— Poate să vină potopul! Poftiţi să vedeţi.

Bunea îl urmă şi cînd Lalu deschise uşa magherniţei, se opri locului. Parcă cineva l-ar fi prins zdravăn de umeri. în mijlocul şurii, lingă o Scodiţă mică, Taunus-ul lui Catinceu. Tip vechi, culoare albă, hîrbuit. „Asta e“, îl recunoscu Bunea.

— Bune maşinile astea, se minună.

— Bune, dar ăla nu mai face două parale.

— Stricată rău?

— Acum nu, l-am reparat, de vreo două zile, încă n-a venit după el.

Mitran Bunea făcu cîţiva paşi în atelier. Se opri lîngă banc. Acolo, rezemată de o menghină, o fotografie. A unui tînăr. Robust, cu faţa expresivă şi perciuni. Blond.

— Cine e?

— Fiu-miu, răspunse Lalu.

— Ai băiat mare! Ajutor, ce mai!

— Pe dracu, nu băiat, lui Lalu cătrănit cum era îi veni greu să se abţină. N-are serviciu. Se tot mută dintr-un loc în altul. Acolo că-i aşa, dincolo că-i altfel. Motive. Să nu lucre. Acu cică se face cîntăreţ.

— Cîţi ani are?

— Ani destui, dar minte puţină: douăzeci şi trei.

— Şi unde-ţi e odrasla acum?

— Scaraoţchi să-l pieptene! Prin cafenele. Umblă cu una. Tot cîntăreaţă. Zice că o să se-nsoare cu ea. Da lumea-mi spune că aia trăieşte cu altul.

Asta e, deci! îşi aminti Bunea. în clipa cînd dăduse cu ochii de fotografie avusese senzaţia că tipul îi e cunoscut. Nu-şi putuse aminti de unde. L-a ajutat Lalu. Revedea scena în minte. Două zile înainte, sîmbătă după masă, o surprinsese pe Achi- lina lorest discutînd cu un tînăr blond. Tînărul era, în clipa aceea nu mai avea îndoieli, băiatul din fotografie.

— Cum îl cheamă?

— Florin, răspunse Lalu, iar cînd văzu că omul se pregăteşte de plecare, îl trase de mînă.

— Cum rămîne cu maşina? O aduceţi?

— Mîine, vin mîine după masă.

De la atelierul lui Lalu Dobrotă, Mitran Bunea s-a grăbit să ajungă cît mai repede la Albamont. Se făcuse tîrziu. Ardea de nerăbdare să se întîlnească cu văduva lui Neagu Blebea. Intră preocupat, fără să răspundă reverenţioasei plecăciuni pe care Nel- son o făcea totdeauna. Se duse aţă în biroul lui Olimp. Contabilul îl aştepta şi. el, tot nerăbdător.

— Salve!

— Salut! îngăimă Olimp morocănos.

— La ce cameră e? Mitran Bunea era foarte grăbit, parcă presimţea ceva.

— Cine? făcu Olimp.

— Văduva defunctului.

— Nu mai e...

— Cum nu mai e? Dialogul destul de stupid, în- firipîndu-se anevoios între el şi celălalt, deveni pentru Bunea o sursă de nervi.

— Nu mai e, s-a cărat. A zis că nu mai suportă.

— Cum, s-a reîntors la Bucureşti?

— Dacă-ţi spun, pe cuvînt, se jură Olimp.

— Atît de repede? Formidabil!

— A ajuns la patru şi jumătate şi la şapte a avut tren înapoi. A lăsat bani şi dispoziţii. S-o fi văzut cum arăta... Consumată, plînsă. O femeie nu tocmai tînără, ce vrei?

— Bine, dar am rugat-o pe Dora ... Ce-a. păzit Dora? N-a putut s-o reţină? O credeam mai plină de tact.

— Nu s-a întîlnit cu femeia!

— De^ce?

— A telefonat şi şi-a cerut scuze. Era tare necăjită, Olimp se întristase.

— Dar tu? Ai stat de vorbă cu ea?

— Doar nu-s mut.

— Şi? Ai reuşit s-o descoşi? De ce-a venit Ble bea la festival, cînd s-a văzut că nu-l interesează prea mult?

— Obişnuia din tinereţe, aşa mi-a spus femeia.

— Ce obişnuia?

— S-o şteargă, uneori, de acasă. „Avea în el puţin sînge de vagabond“, spunea. Fără vreun motiv
o întindea. În cîte un. oraş necunoscut. De data asta se pare, că şi-a fixat o întîlnire cu cineva. Femeia bănuia, de fapt era sigură, că ar fi primit o scrisoare. Pleca de obicei în urma cîte unei scrisori.

— Bizar. între scrisoare şi crimă există vreo legătură? Cine ar fi putut să i-o trimită? Şi de ce locul de întîlnire fusese fixat la Albamont, în zilele festivalului? Poate-n urma unui studiu amănunţit, unde putea găsi asasinul un loc mai bun pentru a i se pierde urma?

— Dacă e aşa, atunci chestiunea e mai complicată, gîndi şi Olimp. Poate chiar un străin. Mai ştii? Invenţia lui Blebea era atrăgătoare. Intervenţia Tau- nus-ului pledează ...

— Te-nşeli şi n-ai nici o bază, îi tăie orice avînt maiorul.

—- Dar maşina?!-

— Am identificat-o.

— Nu ştiam. Dacă nu mă ţii la curent! formulă contabilul ca un reproş. Şi?

— Nici un rezultat. E complicat.

Mitran Bunea dezamăgit de vizita atît de scurtă a văduvei lui Neagu Blebea, se pregăti de plecare. Dar îi veni o idee.

—: N-ai văzut-o astăzi, pe Achilina lorest? îl întrebă pe Olimp.

—- Acum cîteva minute, în hol. S-o chem?

— Nu, am miros:

*

La ora aceea holul nu mai avea nimic din animaţia care, timp de o săptămînă cît ţinuse festivalul îl transformase într-un fel de furnicar.

Lui Mitran Bunea X-a fost destul de simplu s-o găsească pe Achilina. Cîntăreaţa ieşea de la bar.

— Vă pot deranja?

—Nici un deranj mai plăcut ca o discuţie cu dumneavoastră, se dovedi Achilina peste măsură de bine dispusă. „Se preface”, gîndi Bunea.

— Mă interesează o relaţie.

— Iar?

— Asta e meseria.

— Dacă pot v-o ofer cu toată bunăvoinţa, surise cîntăreaţa şi zîmbetul ei îl intimidă pe Bunea.

— 11 cunoaşteţi pe Florin Dobrotă?

Achilina se schimbă brusc la faţă. Tenul ei roz- măsliniu deveni ca ghipsul. O mască de ghips, asta îi era faţa. Singur zîmbetul îşi mai păstra vioiciunea. „Avantajul rujului”. Răspunse evaziv:

— Nu prea.

— Nu-mi vine să cred.

— Ce vă determină?

— Tot oraşul, inclusiv tatăl băiatului, dacă un tip de douăzeci şi ceva de ani mai este băiat, ştie că aveţi în vedere un mariaj. Cel puţin aşa susţine Florin.

— E un imbecil!

— Deci îl cunoaşteţi!

— V-am spus, domnule, opinia mea despre cum poate cunoaşte o femeie un bărbat.

Bunea simţi cum i se întorc măruntaiele. I se făcu greaţă gîndindu-se că o femeie ca Achilina, cu pretenţii, nu găseşte altă armă de apărare decît vulgaritatea. O opri

.— Destul, domnişoară, destul cu circul. V-am avertizat că prefer sinceritatea. Nu vreţi să fiţi sinceră, vă priveşte. Poate vom mai sta de vorbă.

Ar fi vrut să urce la Paulete, care refuza să coboare şi lua mesele cu neregularitate. Se gîndi, în cele din urmă că n-are rost. Peste puţin timp, poate chiar mîine, se va termina tot bîlciul. „îşi va găsi cu siguranţă liniştea şi-şi va vedea de studiul lui“.

Se-ntoarse din drum, şi ieşi. în stradă văzu un telefon public şi-şi aduse aminte că mai are ceva de făcut. Intră în cabină şi formă numărul lui Anton Negrea.

— Alo, dumneata eşti?

— După cum auziţi, i se răspunse.

— Am încă o rugăminte.

— Vă ascult.

— Trimite pe cineva, chiar în seara asta, la Do- brotă

Lalu pe strada Ocolişului numărul unsprezece. E un tip care repară maşini. Mîine dimineaţă vreau să-l am la mine pe fiu-său, pe Florin Lalu. Dacă face nazuri, îl poţi aresta.

— Cum doriţi, răspunse Anton Negrea.

IV

În biroul lui Mitran Bunea studenţii îşi împărtăşeau prima emoţie adevărată. Maiorul le oferea posibilitatea să asiste la primul interogatoriu.

Cel căruia i se puneau întrebări era Florin Dobrotă. Sta drept, în faţa maiorului, mişcîndu-se de pe un picior pe altul.

— Unde lucrezi?

— N-am slujbă.

— Din ce trăieşti?

— 11 mai ajut pe tata.

— Şi te simţi bine?

— Nu mă plîng. Vreau să devin cîntăreţ. Sînt pe cale de a înfiinţa o formaţie.

— Treabă serioasă! sublinie Bunea cu răutate. Şi-ţi ia mult timp?

— Sînt destul de ocupat.

— Duminică dimineaţa ai fost tot ocupat?

— Duminica stau.

— Te odihneşti ca să poţi lenevi în celelalte zile?

— Domnule, vă rog! Florin Dobrotă se simţi ofensat.

. – De ce nu vrei să recunoşti c-ai făcut o plimbare la şosea? Taunus-ul e o maşină reconfortantă şi cînd e hîrbuită, ca aceea a lui Catinceu, aflată în garajul tatălui dumitale. Nu-i aşa? Te-ai urcat la volan, ai făcut o tură prin centru, prin faţa Al- bamontului, de pildă şi pe urmă, la şosea... Ce zici?

— Nu m-am plimbat cu nici o maşină. Pe cuvînt!

— Unde-ai fost? Vreau să spun unde ai „stat“?

— La un prieten. Am ascultat muzică.

— Un prieten sau o prietenă? Mai cunosc pe cineva care are mania audiţiilor intime.

—- La un prieten. Vă pot da adresa şi numele. La ora opt am fost la” el. La zece am plecat împreună la Teatrul de păpuşi. Nu mai sînt copil, e drept, dar îmi place teatrul de păpuşi. Pot dovedi cu secretarul literar, îmi e prieten.

— Şi prietenul la nevoie se cunoaşte, nu-i aşa, domnule Florin?

— Prietenul adevărat, întări Florin.

— Bine. Poţi pleca, lasă-le adresele celor doi la secretară. Eşti liber.

Mitran Bunea aşteptă pînă ce tipul dispăru în spatele uşii apoi ceru părerea studenţilor:

— Oare minte?

— Ne crede fraieri. Tot ce-a spus e subţire. Prin fiecare frază se vede ca prin foiţa de ţigară.

Părerea era a lui Doru Măduţă. Se ridică şi deschizîndu-şi caietul, plin de însemnări făcute pe parcursul interogatorului, ceru aprobarea:

— îmi daţi voie?

— Poftim, Bunea se instala mai comod la birou şi se pregăti să asculte.

— Cred, îşi exprimă Măduţă opinia, că lucrurile par a se clarifica. îmi fac datoria de a-i aduce un elogiu colegei mele Paula Amfian, pentru intervenţia sa remarcabilă. Fără a fi reuşit să-şi precizeze bănuielile, Paula ne-a atras atenţia asupra drumului spre adevăr. Nu Paulete este asasinul lui Neagu Ble- bea, ci Achilina lorest.

Rostirea atît de sigură a numelui cîntăreţei, provocă lui Mitran Bunea o senzaţie neplăcută în timpane. îl deranja pripeala vorbitorului. Dar nu i se manifesta ostil, ci, mai mult, se simţi obligat să-l ajute cu un sfat:

— Un demaraj prea brusc, îl apostrofă, ori aceasta e o pistă pe care se demarează uşor.

— Mi-am verificat bine maşina! Totul e pus la punct, se prinse la jocul de cuvinte Doru Măduţă.

— Şi dovezile sînt bine verificate?

— Sper.

— Şi noi sperăm să vă puteţi argumenta afirmaţia, mai spuse Bunea.

— Trei indicii de bază am în vedere, reluă Doru Măduţă. UNU: parfumul de levănţică. Faptul că în cameră la numai cîteva ore de la înfăptuirea crimei mirosea a levănţică, şi că din cercul posibililor făptuitori: Olimp, Dora Melinte, Paulete, sau să zicem Agripin Roşunchis, deşi nu văd ce motiv ar fi avut, deci faptul că dintre toţi aceştia doar Achilina lorest, foloseşte levănţică ne îndreptăţeşte să presupunem că în acea după masă ea îl vizitase pe profesor. Să ne amintim declaraţiile fetelor: Minodora, Nimfodora şi Mitrodora. DOI: înainte de asasinat a fost văzută cu victima în holul hotelului. E drept că Zina Evsevie în declaraţia dînsei nu a identificat-o, dar noi legînd lucrurile, putem afirma cu certitudine că

ea a fost. TREI: însăşi chestiunea cu biletele la „Fuga după iepurii verzi“. Şi-a luat bilete, dar nu s-a dus la film. De ce? Clar ca bună ziua, pentru a avea un alibi. Credeţi că mă-nşel?

— Să zicem că ai dreptate, răspunse Bunea, cum explici atunci că pe arma crimei s-au găsit amprentele lui Paulete Stamatin?

— Amprentele? Da e o problemă serioasă! Şi dificilă. Presupun că Achilina lorest, anume s-a folosit de un cuţit pe care se aflau deja imprimate amprentele inginerului. Putem presupune că e chiar cuţitul folosit de Paulete în aceeaşi zi la masa de prînz. Cumva, utilizînd nişte mănuşi, după toate pro
-babilităţile, Achilina lorest a făcut rost de acest cuţit. Nu i-ar fi fost deosebit de greu, ar fi trebuit doar să-l urmărească pe Paulete la orele prînzului.

— Curajoasă presupunere, notă maiorul şi era sincer pentru că se simţea el însuşi pus în situaţia de a găsi o explicaţie plauzibilă mănuşilor pe care le „sechestrase“ din camera treisprezece. Totuşi nu voi să-i ofere satisfacţie vorbitorului şi adăugă:

— Curajoasă, firește, numai că nu prea sîntem îndreptăţiţi să acţionăm numai pe bază de îndrăzneală. Achilina lorest ar fi avut după părerea dumneavoastră şi vreun motiv să-l ucidă pe Blebea?

— Bănuiesc.

— Cum credeţi că s-a ajuns la crimă?

— Presupun, şi am certitudinea faptului, că între cei doi, Neagu Blebea şi Achilina lorest, a existat o legătură de durată în timp. O legătură de dragoste, probabil.

— Susţineţi, deci, că Blebea n-ar fi venit întîm- plător la festival? fu de-a dreptul uimit maiorul.

— Mai mult ca sigur. Fusese chemat şi putem bănui, de către cine. Venea aşadar la întîlnire cu .. .

— Cu Moartea, auziţi ce frumos sună „Venea la întîlnire cu Moartea“ declamă Paula Amfian, cuprinsă de un patos neînţeles.

— O, balubă, balubă, înclină capul Severin Ma- vru – cu prefăcută încîntare – şi ce moarte, mamă! continuă el, pe un ton zeflemitor, de aia care preferă parfumul de levănţică.

— Şi totuşi n-aţi enunţat motivul crimei, se strădui Mitran Bunea să aducă lucrurile pe făgaşul normal.

— Motivul nu este altul decît gelozia. A cui gelozie? Este lesne de presupus, dacă ne gîndim, că Achilina se învîrtea în jurul lui Agripin Roşunchis şi făcea audiţii cu Florin Dobrotă. Profesorul trebuie să fi făcut o criză de gelozie, fetele de la camera paisprezece l-au auzit chiar strigînd: „Te omor!“, discuţia s-a precipitat, posibil ca în schimbul de replici să se fi strecurat şi cîteva cifre băneşti şi Achilina sensibilă şi uşor nevrozată cum e, să...

— Cade! ...

—Poftiţi! ... Mitran Bunea întorsese capul spre locul de unde se auzise cuvîntul.

— Cade, am spus, repetă Renel Schmidt.

— Nu-nţeleg.

— Vreau să spun, deveni mai clar studentul, că ipoteza construită de colegul meu, Doru Măduţă, este foarte vulnerabilă. Inconsecventă. Elementele predominante ale argumentaţiei se contrazic. Dacă Achilina lorest şi-a luat bilete la film, dar nu s-a dus, pentru că nici nu dorea să meargă, voia numai un alibi. La fel dacă l-a urmărit pe Paulete să ia cuţitul de care s-a servit acesta la masă înseamnă că putem spune, fără să ne înşelăm, că e vorba de o crimă premeditată. Or, tot colegul meu Doru Măduţă, ne spunea că în timpul discuţiei dintre cei doi amanţî, victima şi cîntăreaţa, aceasta din urmă a ucis în urma unei crize nervoase... vedeţDcîtă fantezie? Pentru că nimic nu este verificabil din toate acestea şi tocmai din acest motiv ipoteza construită este şubredă şi atacabilă. Şi mai are un defect intervenţia colegului nostru. Doru Măduţă nu a ţinut cont de unele date foarte importante, aduse în lumină şi subliniate de antevorbitori. Mă refer la Severin Mavru şi Paula Amfian. Or este absolut necesar să valorificăm şi contribuţiile dînşilor.

— Sînteţi hotărît să vă asumaţi sarcina?! se interesă Mitran Bunea. Intervenţia lui Renel Schmidt i se păru foarte pertinentă.

— Dacă-mi permiteţi?

— Mai încape vorbă ...

— Mi-aş îngădui să pornesc, se scuză, oarecum, Renel Schmidt, de la unul din momentele cele mai noi, din întregul noian de fapte şi întîmplări: apariţia personajului Florin Dobrotă. Ce ne spune, ce ne sugerează prezenţa lui? Chiar dacă a refuzat să recunoască că l-a urmărit pe

Paulete, noi putem deduce că tipul este implicat. Lui, pe parcursul misterioaselor întîmplări de la Albamont, i-a revenit misiunea de a juca rolurile tari: a luat filmul din aparatul fotoreporterului, a încercat să-l bage-n spaimă pe Paulete şi eventual a vrut să-l suprime tot aşa cum mai mult ca sigur, l-a suprimat pe profesor. Asta pentru că, presupunînd că asasinatul a fost conceput de mintea unei femei, şi avem multe motive să presupunem, trebuie să cădem de acord că execuţia crimei a aparţinut unui bărbat. în sprijinul ipotezei avem mărturiile fetelor din camera de alături: Minodora, Nimfodora şi Mitrodora.

— Nişte pipiţe, după cîte mi-am dat seama! Severin Mavru schiţă un gest de dezgust.

— Pipiţe, oiţe, cum vrei, dar nu surde. Ele, Renel Schmidt căută noi argumente spre a-l pune la punct pe Mavru, au auzit strigîndu-se: „Te omor“. Am fi naivi să credem că profesorul ar fi putut pronunţa asemenea cuvinte. Paulete este exclus, deoarece nu se afla acolo. Cine-ar fi putut striga, dacă nu Florin Dobrotă. El a fost introdus în cameră de cineva. Poate, nu-i exclus, de către Achilina îorest care i-a trimis cheia prin lift-boy. Numai după aceea cheia a ajuns la recepţie în păstrarea Zinei Evsevie.

— E posibil, dar – Bunea se întristă la gîndul că observaţia lui era de natură să taie avîntul studentului – se iveşte o întrebare: Dacă circuitul cheii a fost cel pe care l-aţi presupus, spuneţi-mi cum interpretaţi faptul că asasinul a încuiat uşa la ieşirea din camera crimei. Paulete a spus clar: am luat cheia, am urcat, am deschis.

— Aveţi dreptate. O fi cerut ajutorul cuiva, o fi folosit vreun şperaclu. Dar mai curînd cred că faptele au următoarea înlănţuire: după ce l-a condus sus pe profesor, Achilina a coborît, voia să se liniştească. Nu se poate ca în acele momente să nu fi avut emoţii. I-a făcut un semn Zinei Evsevie. După douăzeci sau treizeci de minute Zina a urcat şi a închis uşa în urma lui Florin Dobrotă.

— Observ că cercul se lărgeşte. Mă mir că nu vă legaţi şi de Olimp!

— Olimp Caramfil nu are nici un amestec. Singura persoană pe care o mai suspectez, Renel Schmidt făcu o pauză, pentru a sorbi o înghiţitură de apă, este Dora Melinte.

— Chiar pe toţi îi suspectează! E prea de oaie! strîmbă din nas, Măduţă.

— Dora Melinte se pare că a avut rolul de a-l ademeni pe Paulete şi a-l îndepărta de locul crimei.

— în acest caz nu credeţi c-ar fi fost mai normal să se întîlnească cu Paulete şi nu să-i dea doar o simplă întîlnire? observă maiorul

.— Ar fi fost o greşeala de tact. I s-ar fi dat peste Cap tot planul. S-ar fi pus la dispoziţia lui Paulete un alibi. Pe cînd, cum a sesizat şi Paula Amfian, aşa totul a fost calculat la milimetru, pentru a întoarce lucrurile împotriva inginerului. El trebuia să devină vinovatul. Cum s-a şi întîmplat.

— Ne-aţi putea sugera şi motivul unei aversiuni colective de asemenea proporţie faţă de profesor? se încumetă Bunea să suprasolicite fantezia vorbitorului. ~ :

— Este vorba de o crimă profesională, crimă plătită. Nici unul din cei pe care i-am enumerat: Achilina lorest, Florin Dobrotă, Dora Melinte, Zina Evsevie sau băiatul de la lift n-aveau nici un motiv personal, ca să fie interesaţi de dispariţia profesorului. Interesul era doar financiar. Cineva, şi acest cineva nu poate fi decît din străinătate, a avut motiv să-l suprime pe inventatorul şi savantul constructor, Neagu Blebea, sau poate urmărea compromiterea unei staţiuni turistice şi a unui festival. N-a fost o crimă, ci un act de sabotaj înfăptuit de un om cu o inteligenţă diabolică, care a profitat de slăbiciunile unor indivizi care merită tot dispreţul nostru ...

Tăcerea care se lăsă în birou deveni insuportabilă. Dacă n-ar fi fost impulsurile ritmice ale ceasornicului electric, studenţii, poate, ar fi putut auzi gîndurile maiorului:

Mitran Bunea avea în acele clipe imaginea reală a cazului dezbătut. Ideea privind interesul cuiva de a compromite turistic Albamontul şi festivalul i se păru cam sărită peste cal, dar posibilă. N-o auzea pentru prima dată. Făcuse aluzie la aşa ceva şi Olimp Caramfil în timpul primei discuţii, cînd contabilul, şeful oficiului de recepţie, îşi exprimase teama în legătură cu urmările pe care le-ar fi avut ancheta asupra festivalului. „Iată că n-a avut nici o urmare nefastă, conchise Bunea şi se gîndi că dimpotrivă, totul se desfăşurase normal”. Apoi se întoarse spre cei patru studenţi care aşteptau cu sufletul la gură:

— În ceea ce vă priveşte pe dumneavoastră (se opri pentru a-şi confecţiona un zîmbet de efect), am plăcerea

de a vă înştiinţa că aţi procedat ca nişte anchetatori adevăraţi. Fiecare dintre dumneavoastră şi-a întemeiat supoziţia pe argumente demne de consideraţie. Au fost semnalate şi fixate toate indiciile care pot conduce spre asasinul real al lui Neagu Blebea. Permiteţi-mi să mă opresc la cîteva dintre ele:

în primul rînd cheia de la cameră. Element principal pentru scoaterea din cauză a unuia dintre acuzaţii prezumtivi. Aceasta a reţinut atenţia lui Seve- rin Mavru şi Renel Schmidt, fiecare interpretînd într-un fel sau altul faptul că cheia a lipsit cîteva minute de la recepţie, în timp Ce Blebea se mai afla încă în hol ca apoi, în mod inexplicabil, cheia să revină şi să rămînă la recepţie pînă la venirea lui Paulete Stamatin, deşi ne este clar că între timp criminalul s-a introdus în cameră. Care este adevă-
rul? în momentul cînd asasinul se pregătea să rămînă singur cu Neagu Blebea, alaltăieri după amiază, în jurul orei trei, ca să înlăture orice bănuială ulterioară, deşi este clar – după cum s-a văzut – că avea de gînd să meargă cu profesorul sus în cameră, l-a sfătuit pe profesor să trimită cheia prin lift-boy la recepţie. . Şi a lăsat-o acolo. Nimănui nu-i putea trece prin cap că deşi cheia e la recepţie, profesorul se afla, totuşi, în cameră. Cum?! Asasinul avea o copie a cheii sau o cheie care se potrivea. în momentul în care profesorul l-a întrebat: „Mergem sus?“ el a răspuns: Da, mergem, scuzaţi-mă cîteva minute, mă duc să iau cheia de la recepţie. Dar n-a luat nici o cheie. S-a folosit de cea pe care o avea asupră-
i. Atît la intrare, cît şi la ieşire. Căci aceasta a fost greşeala pe care a comis-o. A încuiat uşa şi la ieşire, după ce i-a făcut seama profesorului. Putea să-şi amintească că adevărata cheie se afla la recepţie, sau poate era emoţionat. Asasinii au şi ei dreptul la emoţii. Chiar dacă nu sînt oameni, surise maiorul. Cert este că în acel moment ucigaşul a comis greşeala. Este şi aceasta una dintre detaliile care ne ajută să o absolvim de orice vină pe Achilina lorest, deşi împotriva cîntăreţei, s-au formulat bănuieli bine întemeiate, pornindu-se de la parfumul de levănţică. Achilina lorest nu putea să aibă cheia de la ca-
meră. Nu avea cum să şi-o procure.

— înseamnă că ipoteza mea privind grupul de complici a cam dat pe lingă bară, se amărî Renel Schmidt.

— Nu aceasta a fost cea mai mare deficienţă a ipotezei. Atît dumneavoastră, cît şi colegii dum-

neavoastră, aţi emis nişte teorii îngheţate, reci. Nu aţi încercat să treceţi dincolo de fapte şi date, să ajungeţi la descoperirea martorului. Un martor care să poată fi pus faţă-n faţă cu asasinul şi să-i spună: „Sînt sigur c-ai ucis pentru că...“ Oricîte probe materiale ar exista, atunci cînd asasinul nu-şi recunoaşte fapta, este necesar martorul. Probele materiale sînt nişte martori morţi, fără puterea de a influenţa psihicul ucigaşului. Pentru că abia cînd este aşezat faţă-n faţă cu martorul, criminalul ezită. Se-ncurcă. Nu ştie precis unde şi cum a fost văzut, ce cunoaşte celălalt. Se ~ realizează un lucru formidabil. Se confruntă două conştiinţe. Cei mai răi asasini, cei mai insensibili, cedează de obicei în asemenea şedinţe. Dar să revenim la ce ne interesează.

Al doilea element de care vă vorbesc, a doua greşeală a asasinului. Ea se referă la faptul că asasinul a întreţinut relaţii foarte strînse cu Neagu Blebea încă înainte de crimă. Dovadă, biletele reţinute în mod oficial de profesor. Neagu Blebea n-a fost decît la un singur spectacol. În schimb în două seri la rînd a fost asasinul.

Greşeala asasinului, reluă maiorul, este că sub aspectul ăsta s-a dovedit inconsecvent. înainte de crimă s-a afişat – căci mergînd la festival şi ocu- pînd locul lui Neagu Blebea s-a afişat – ca un om al casei, poate chiar mîndru de relaţiile sale cu profesorul, ca apoi să-şi nege această legătură .. .

Făcu o pauză, cît îi trebui să-şi umezească buzele cu o înghiţitură de apă. în acest timp trase cu coada ochiului şi spre cadranul ceasului electric. Era tîrziu şi se grăbi să încheie:

— Pornind de la faptul acesta îmi permit sâ încerc un capăt de acuzare împotriva unei persoane la care v-aţi referit şi cîţiva dintre dumneavoastră, dar pornind de la date prea fanteziste. Eu voi avea în vedere mai mult observaţii logice, pentru că oricît de perfectă ar fi crima, cu oricîtă abilitate ar risipi criminalul bănuielile îndreptate asupra sa, nu se poate să nu aibă unele scăpări. Amănunte care la prima vedere n-au nici o importanţă părîn- du-ni-se incapabile de a decide soarta investigaţiilor. Dovadă şi cele trei elemente pe care le-am subliniat şi aş putea, dacă timpul nu ne-ar presa, să vă mai spun cîteva. Prefer să-i las ucigaşului plăcerea de a se destăinui. Pentru astăzi mi se pare de ajuns.

Studenţii se grăbiră spre uşă, păşind în vîrful picioarelor, temîndu-se să nu tulbure liniştea maiorului.

Insă abia ieşiră şi Mitran Bunea se duse la Rodica Vertebră. Ii arătă o pereche de mănuşi de plastic, mănuşile pe care le găsise la Albamont, lîngă cadavrul lui Neagu Blebea, spunîndu-i: Fă un colet şi expediază-l cu menţiunea „fulger”. Oricum să ajungă astăzi la adresa asta. E foarte important. E un dar de ...

Cînd a ajuns în stradă, intenţia lui Mitran Bunea era să meargă să bea un suc de roşii la cofetăria „Lăcrimioara de plastic”. Făcu cîţiva paşi, dar se simţi urmărit. Obişnuia, în asemenea împrejurări, să nu se întoarcă, pentru a nu-l obliga pe urmăritor să schimbe intenţia. Dar o presimţire
aparte îl făcu să se abată de la acest principiu. întoarse capul. Nu se înşelase. La o jumătate de metru în urmă, descoperi silueta bălaie a lui Florin Dobrotă. Se opri. Celălalt ezită şi el.

Se convinse că la mijloc nu era decît nehotă- rîrea tînărului. Pe acesta, interogatoriul de dimineaţă, probabil, îl întorsese pe dos şi judecase că ar fi bine să încerce să stea de vorbă ca de la om la om. Caracterul oficial al cadrului de dimineaţă îl inhibase. Văzîndu-l pe maior că se opreşte, Florin Dobrotă avu o nouă criză de timiditate.

— îndrăzneşte, îl strigă Bunea. Nu-i luă în seamă pe ceilalţi trecători care se opriseră să asiste la scenă.

încurajat, tînărul se opri:

— Scuzaţi-mă, azi dimineaţă ...

— Ştiu, ai uitat să-mi spui ceva. Foarte mulţi uită anumite lucruri. De obicei pe cele mai importante.

Mergeau unul lîngă altul ca două cunoştinţe vechi.

— Nu vrei să intrăm? îl invită Bunea cînd ajunseră în faţa cofetăriei. Nu mă refuza. Pentru mine nu e o zi obişnuită. Totdeauna cînd termin o treabă şi o termin bine, am impresia că e sărbătoare. Parcă mi-aş aniversa ziua de naştere. Şi în fond e vorba tot de o îmbătrînire. Oricum am suci-o şi oricum am întoarce-o, fiecare nouă experienţă înseamnă o îmbătrînire. Astăzi, de pildă, sînt mai bătrîn cu un asasin. Lumea în schimb poate e mai tînără fără un asasin.

Florin Dobrotă uimit de buna dispoziţie a maiorului nu ştia ce să creadă.

—'Nu ie mira, încercă să-i liniştească Bunea, aşa este cum îţi spun.

Se aşezară la o masă, mai spre uşă. Maiorul comandă un suc de roşii iar pentru Florin Dobrotă o îngheţată.

— Nu bei cafea? îl descusu.

— îmi face rău.

— Zău? Credeam că cine umblă prin cafenele... – Cine v-a spus că umblu prin cafenele, tata? – Dînsul.

— Nu umblu tot timpul prin cofetării. El îşi închipuie. Dar n-are importanţă.

— Nici pentru mine, confirmă Bunea. Important ar fi să-mi spui cum ai procedat duminică dimineaţa. Pe unde te-ai plimbat cu maşina?

— V-am spus doar.

— Placa asta e veche şi uzată. Am martori, se gîndi Bunea să-şi sperie interlocutorul, care te-au văzut cum ai scos maşina din garaj. Nu mai are rost să faci pe inocentul.

Florin Dobrotă îşi simţi obrajii aprinşi: „Oare ştie într-adevăr sau e o cursă? Trebuie totuşi să-i mărturisesc. E cel mai bun lucru. Altfel dau de vreo belea“.

— N-aş vrea să ajungă la urechile bătrînului, destul îl necăjesc.

— Tot o să ajungă.

— Ştiu. Dar m-a mai prins o dată. A făcut o criză. Credeam că se curăţă. Şi într-un fel are dreptate. îşi pierde clientela. Mi-am dat seama şi-am pus capăt micilor escapade cu maşinile pe care le repara tata, dar duminică am fost constrîns.

— Constrîns?

— M-a rugat un prieten. Avea nevoie de maşină. Mama lui locuieşte într-o comună, în apropiere şi voia s-o aducă la el. Zicea că-i bolnavă.

— Poţi să-mi spui numele prietenului?

— Emil Scarlat.

— Are şi-b adresă?

— Strada Apusului numărul unsprezece.

— Şi a reuşit să-şi transporte mama?

— Cred. La cîteva ore a adus maşina şi am vîrît-o în garaj. Tata nici n-a observat.

— Şi dacă observa! Merită să-ţi ajuţi un prieten la ananghie, mi-ai spus chiar dumneata, îi aminti Bunea şi apoi se scuză că trebuie să plece. Lăsă pe masă o hîrtie de zece lei:

— Achită, te rog, nu te supăra, ai fost invitatul meu.

VI

De la cofetăria „Lăcrimioara de plastic* se îndreptă spre Albamont. Parcurse acelaşi drum pe care-l făcuse şi duminică dimineaţa. Ajuns la locul întîlnirii cu Paulete se

opri o clipă de parcă s-ar fi aşteptat ca întîmplările de duminică dimineaţa să se repete aidoma. Nu era o pretenţie deplasată de vreme ce toate faptele legate de „crima din camera treisprezece* i se rulau în memorie ca un film invers. Operase prin verificarea falselor indicii. Lăsase dinadins deoparte acea pistă care îi apăruse în momentul cînd, discutînd la telefon cu responsabilul organizatoric al festivalului şi interesîndu-se de persoana care a ocupat locul reţinut de Neagu Blebea, primise o informaţie de-a dreptul uluitoare. A avut tentaţia să o considere, chiar, doar un straniu joc al întîmplărilor, un zar pe care hazardul i-l aruncase în faţă. A încercat să facă abstracţie de răspunsul primit şi – acum – se felicita pentru inspiraţia avută. Dădu cu ochii de Olimp:

— Ce faci?

— Ce se poate face la ora asta? merg spre casă.

— Nu te grăbi. Am impresia că vei întîrzia astăzi mai mult.

Olimp Caramfil, deşi contrariat, nu se putu gîndi la lucruri grave, îl împiedica bucuria întipărită pe faţa maiorului.

— Ce s-a întîmplat?

— Ceea ce era necesar.

— Am limpezit povestea cu Neagu Blebea.

— Serios?! Formidabil! Acum nu mai poţi protesta, meriţi o şampanie.

— Am băut un suc de roşii. Mitran Bunea nu înţelegea sensul exploziei de entuziasm a lui Olimp.

— Hai nu glumi! Pe faţa contabilului trecu o umbră de tristeţe. Vorbeşti serios? Spune eşti convins c-ai pus mîna pe asasin?

— E ca şi cum l-aş avea în faţă.

— Cine e tipul?

— Tipul?! O să vezi, în cîteva minute. Hai în biroul tău. Invit-o te rog şi pe Zina Evsevie.

Toţi trei intrară în încăperea ce fusese locul unor interogatorii fără vreun sens imediat. Cel puţin aceasta fuşese impresia multora. Bunea se aşezase la masă, la fel cum făcuse şi cu trei zile în urmă. Simţi privirile curioase ale celor doi şi încet, enervant de încet, vîrî mîna dreaptă în buzunarul interior al sacoului şi scoase două formulare, de mărimea unei jumătăţi de coală, tipărite.

— Sînt mandate de arestare.

— Ce să-i faci, se mohorî Olimp.

Zina Evsevie aşezată pe unul din fotolii tremura ca varga. Era speriată.

— Da, acolo unde, şedeţi dumneavoastră a stat Achilina lorest. Dincolo, şi Bunea arătă cu mîna spre celălalt fotoliu, a stat Dora Melinte. V-aş ruga, stimată domnişoară, să vă reamintiţi o scenă. Aceea petrecută în hol sîmbătă după masă, la trei. Cînd Neagu Blebea a trimis cheia prin băiatul de la lift. Aţi reuşit să o realcătuiţi în memorie?

— Da, spuse tremurat, Zina.

— Ei bine, vă rog să faceţi un efort de memorie şi să vă amintiţi cine era femeia. Una singură putea fi din două: ori Dora Melinte, ori Achilina lorest.

— Poate. Nu-mi pot da seama. V-am spus. De la recepţie pînă acolo erau cîţiva metri. Holul era foarte aglomerat.

— Aveţi dreptate. Festivalurile sînt tentante. Sînt tot felul de oameni, insinuă maiorul.

— Zău, nu-mi aduc aminte, se tîngui Zina Evsevie.

— O să vă spun eu,, imediat. Intîi am un telefon urgent. Ridică receptorul şi formă numărul secţiei de anchete judiciare a miliţiei:

— Alo, tu eşti Corciu?... Pe tine te căutam. Da... Mitran Bunea. Ai o coală de hîrtie la înde- mînă? Da . . . Aştept

.Privirea lui Mitran Bunea se întoarse spre Olimp. Contabilul făcu cîţiva paşi şi se aşează în fotoliul din faţa Zinei.

— Alo, alo, în receptor răsună, nerăbdător, glasul sergentului.

—. Notezi? întrebă Bunea. E vorba de un nume. Da... Emil Scarlat... Scar-lat. Da, cu S de la sobă. Strada Apusului numărul unsprezece, un-spre-ze-ce ... Ai notat? ... bine! Ştii ce ai de făcut? îţi spun eu: te duci, urgent, şi-l arestezi pe tip. Acum scriu mandatul.

închise telefonul. îi privi pe cei doi. Întîi pe Zina Evsevie, apoi pe Olimp şi le înţelese neliniştea.

— Da, domnişoară, o făcut atentă pe Zina. Pot să vă spun eu cu precizie cine a fost femeia. Se numeşte .. . Dora Melinte. Nu-i de mirare. Avea legături strînse cu Blebea. La unele spectacole a ocupat locul R 3/9. Reţinut de profesor prin Olimp. Nu-i aşa, amice?

— Aa!

— Ştiu, nu-ţi vine să crezi. O să afli imediat. Dora e

aici?

— Nu. . .___

—- Trimite pe cineva după ea sau mergi tu mai bine. Intră şi la miliţie şi ia de la dactilografă un pacheţel. Nu-l mai trimit prin poştă. îl duc personal. Spune-i dactilografei să mi-l dea şi să-l aduci. O anunţ prin telefon să te-aştepte.

Mitran Bunea îşi consultă ceasul să vadă dacă dactilografa mai poate fi găsită acolo. După plecarea lui Olimp, o rugă pe Zina Evsevie să-i aducă de la recepţie sau de sus cheia de la camera treisprezece.

în cîteva secunde Zina se execută. Cheia se afla jos, ' Paulete fiind plecat la masă.

Maiorul luă cheia, o privi cu interes şi după un moment de contemplaţie îi desfăcu triunghiul verde din plastic pe care scria: „Hotel Albamont camera treisprezece". O aşeză pe birou. Alături de ea puse şi cele două bilete pentru festival. Cînd totul fu aranjat, rămase în aşteptare. Gîndurile i se concentrau spre un singur punct: cum să facă, ce joc să adopte pentru a o determina pe Dora Melinte să recunoască.

„Nu va fi prea greu, gîndi. Toate astea, întinse mina spre obiectele de pe birou, dacă e aşa cum gîndesc eu, înseamnă ceva. Plus existenţa unui martor, Zina Evsevie care acum, desigur, nici nu mai concepe că Neagu Blebea, atunci, în hol, ar fi fost însoţit de altă femeie. Şi apoi, punctul de rezistenţă. El. îl avea în vedere pe Emil Scarlat a cărui prezenţă îi sugerase ideea că tipul ar putea fi logodnicul Dorei Melinte... Şi dacă totuşi... Ar fi trebuit să-l întreb pe Florin Dobrotă cîte ceva despre profesia prietenului. Deşi nici aceasta n-ar fi fost o soluţie. Nu există în tot oraşul numai un singur tehnician la abator".

Toate îndoielile şi temerile se risipiră în clipa cînd uşa biroului se deschise şi însoţită de Olimp Ca- ramfil, intră Dora Melinte. Mitran Bunea făcu semn lui Olimp să aprindă veîoza, biroul contabilului era destul de întunecos după masă, iar pe Dora o pofti să ia loc. '

— Ştiţi de ce v-am deranjat la ora asta? E aproape trei acum, dacă nu mai mult. Ca şi în ziua aceea, gîndi fără să vrea, Bunea.

— Dacă-mi spuneţi?

— Vă amintiţi de prima noastră discuţie avută tot aici? Eu mă aflam în locul unde mă aflu şi acum, iar

dumnevoastră, acolo. Tocmai vă aşezaţi pe fotoliu.

— Da, şi?!

Maiorul începu să i se facă silă de degajarea femeii, a zîmbetului ei pur, cuceritor. „N-o să-ţi mai dau răgaz să te hlizeşti!”

— Atunci v-am pus cîteva întrebări. Dar răspunsurile pe care mi le-aţi oferit au fost în mare parte neadevărate,' – nu luă în seamă protestul Dorei – dar n-am făcut inimă albastră numai din pricina asta, cum nu mă sinchisesc nici acum. în asemenea situaţii faci şi lucruri mai grave ca să te aperi.

— Nu-nţeleg! protestă Dora din nou.

— V-am întrebat, printre altele, cum aţi ajuns să vă fixaţi o întîlnire cu celălalt colocatar, cu Paulete. Nu mi-aţi răspuns. V-aţi schimbat la faţă, numai. Am crezut că vă gîndiţi la logodnicul dumneavoastră, şi v-am liniştit: „Nu vă speriaţi, nu va afla niciodată... Profesia mă obligă la discreţie”. Vreţi să-mi spuneţi acum, cărui motiv se datora paloarea feţei atunci?

— Aţi spus-o chiar dumneavoastră. Aveţi o intuiţie formidabilă. De procuror... Dora Melinte zîmbi iar degajat, fără reţineri. Dar Bunea nu mai avea răbdare să-i admire surîsul! Ştia că zîmbetul femeii era de venin. Dacă părea totuşi vioi, numai din cauza rujului.

— Nu. îţi spun eu. (Dorei i se păru că n-aude bine, nu pricepu care poate fi motivul pentru care Bunea îşi permitea să-i zică ,,tu“.) Ai avut o tresă-
rire de teama. Ţi-era frică să nu fi aflat cumva adevărul, pentru că l-ai provocat pe Paulete cu scopul de a înlătura un eventual martor. Ca să te poţi apoi întîlni nestingherită, cu Neagu Blebea şi să... spune-mi ce te-a-ndemnat să-l omori?!

— Vă daţi seama ce spuneţi?

— Dar tu îţi dai seama că nu mai are rost să minţi?

— Nu mint.

— Te credeam mai inteligentă, zău, nu mă obliga să-mi schimb în întregime părerea pe care mi-am formulat-o despre tine. Pentru firile inteligente am o adevărată slăbiciune, dovadă că ţi-am pregătit şi un cadou.

— Nu-l primesc! Pentru ce?

— O, pentru nimic. Cadou dezinteresat. Dar de nuntă, preciză şi-i întinse pachetul cu mănuşile. Dora îl desfăcu anevoie. Mîinile începuseră să-i tremure iar cînd dădu cu ochii de conţinut, faţa i se ofili ca o cîmpie atinsă de brumă. Dar nu cedă:

— Nu permit nimănui să-şi bată joc de mine! Ce dacă sînt încadrată pe post de chelneriţă! Nu mă sfiesc. Dar nici nu accept insinuări grosolane. Aruncă mănuşile pe masă.

— Nu e atît de grosolană insinuarea. E adevărată, reluă Bunea. Ştii unde-am găsit mănuşile astea?

— Nu mă interesează!

— Cred totuşi, că te interesează! Lîngă cadavrul lui Neagu Blebea.

— Nu mă interesează.

— Ei, atunci te interesează asta. Bunea ridicase cheia şi o ţinea între degete, sus deasupra biroului. Ştii ce e, nu?!

— O cheie.

— Numai atît dar... „cheia nu e o cheie, ci o minune, cu care se deschide un mister”. Maiorul îşi recăpătase buna dispoziţie. Poate ne ajuţi tu Olimp?

— Cu ce!

— în seara de sîmbătă spre duminică, cînd ai mers în camera lui Paulete şi era să spargi uşa, cineva te-a scos din impas?

— Dora, răspunse Olimp.

— Chiar Dora, recunoscu maiorul. Dar ştii cum?

— Avea la ea cheia de la recepţie.

— Ei nu, aici te-nşeli. Cheia nu se afla la recepţie, se afla la Paulete. Aminteşte-ţi ce-a declarat Zina Evsevie cînd ţi-ai exprimat opinia că Paulete ar fi şters-o. „Nu se poate. N-a predat cheia. Are şi buletinul aici” ţi-a răspuns fata. Dar tu, se întoarse Bunea spre Dora Melinte, n-aveai de unde să ştii amănuntul ăsta. A fost o scăpare a ta, cum tot o scăpare a fost şi prostia să încui uşa după ce l-ai omorît pe Neagu Blebea.

— Nu l-am ...

.— Taci. Aceasta – Bunea ţinea încă deasupra biroului cheia – este o cheie care se potriveşte de minune la camera treisprezece. Dar nu e cea de la recepţie. E cheia pe care ţi-ai făcut-o ...

Dora Melinte deveni galbenă, ca de ceară. Părea un manechin frumos încă, dar lipsit de suflet. Doar zîmbetul ei mai arunca în biroul lui Olimp o licărire trandafirie. O lumină falsă, de duzină, ca şi culoarea rujului pe care Dora-l folosea din abundenţă. Acum, însă, nu-i mai ajuta la nimic. Simţea asta şi ea şi împotrivirea ei era moale ca a unui
tip ce Înainte de înec, mai încearcă şansa firului de pai:

— N-am făcut nici o copie.

— Ţi-am spus să nu mai minţi? E inutil, logodnicul tău a fost ceva mai limbut. Scuză-1. Li se în- tîmplă şi bărbaţilor, nu numai femeile trăncănesc. El mi-a spus că aveai o copie după cheie şi tot el m-a ajutat să intru în posesia ei.

— 11 cunoaşteţi pe Emil Scarlat?! Dorei nu-i venea să creadă. Dar Bunea se simţea pe bună dreptate fericit. O fericire care-l ocolise în ultimele zile.

— Mai mult, domnişoară, l-am arestat. Poţi să-i dai un telefon la ... miliţie. Să te convingi...

— Nu, nu, nu. . . Dora Melinte îşi pierduse punctul de sprijin alunecînd în mlaştina neagră a îndoielilor şi remuşcărilor... îşi simţi măduva din oase muindu-se şi avu senzaţia că înseşi oasele i se metamorfozează într-o masă gelatinoasă şi trupul i se face rece ca de moluscă .. . leşină

VII

Cînd, mai tîrziu, în urma compreselor şi „mîngîierilor“ – nu lipsite de oarecare tandreţe ale lui Olimp – îşi reveni, Dora Melinte părea străină de toate întîmplările, stăpînită chiar – după cum avu posibilitatea să remarce Mitran Bunea – de o stranie dispoziţie. Maiorul îl chemase, între timp, prin telefon pe Corciu, îi spusese să vină cu dubiţa şi, acum, sergentul aştepta la cîţiva paşi de uşă, în poziţie de drepţi, gata să execute ordinul. Dar Bunea amina cu bună ştiinţă inevitabilul moment. Răbdarea sa ajunsese la limită şi voia să obţină cît mai repede, acolo, răspunsul la întrebarea care-l chinuia:

— De ce?

— N-am vrut, răspunse Dora, liniştită. Era ultima întîlnire pe care mi-o fixasem cu el.

— Te-ai mai întîlnit cu Neagu Blebea?

— Da. De foarte multe ori.

— Vă iubeaţi?

— El da, mă iubea. Eu îl uram. Nu merita să fie iubit. Din punctul meu de vedere, mi-a distrus, în- tr-un fel, viaţa.

— Cum ar fi putut? Mitran Bunea punea totul pe tendinţa de exagerare a Dorei Melinte.

— Foarte bine. Nerecunoscîndu-mă. O viaţă-ntreagă, fără să mă recunoască.

— ?!

— Îi era ruşine de mine? Nu pricep, dacă a greşit atunci, nu putea să-şi repare greşeala? Eram eu atît de decăzută să pătez prin amorurile mele diploma reputatului profesor? Nu. Putea să mă recunoască. Dar i-a plăcut minciuna asta. Şi uneori îl înţelegeam. Nu pe mine nu voia el să mă recunoască, ci propria lui greşeală. Întîi a omis să-şi mai aducă aminte de mine şi a pus un arsenal de pile în acţiune ca să cîştige procesul. El era student şî mama o, aşa-zisă, declasată. L-am înţeles. Dar cînd mama a murit, de ce m-a lăsat tot singură? Ştia că sînt a lui. Era convins ...

—- Cum?! Maiorul şi Olimp puseseră simultan aceeaşi întrebare

.— Da, sînt fiica lui Neagu Blebea. Nerecunoscută oficial, fireşte. Tatăl meu îşi apăra titlurile. Ce s-ar fi spus la institut despre domnia-sa Neagu Blebea, tovarăşul ireproşabil din toate punctele de vedere şi de o conduită etică exemplară, chipurile, cu o strălucită activitate profesională. Ce s-ar fi spus aflîndu-se eă are o fiică, fostă hoaţă de buzunare şi amestecată într-un proces public de prostituţie, vedeţi, am şi antecedente, ce s-ar fi spus? Cum i s-ar fi apreciat faptul că o viaţă întreagă a negat existenţa acestei fiice.

— Nu-i proastă deloc, îşi zise Bunea.

— Nu. Nu sînt nici proastă, nici fătarnică! îi ghici Dora Melinte gîndurile. Eu îi bănuiam frămîntările şi-mi bateam joc de el. Merita. Ori de cîte ori îi scriam vreo scrisoare, în orice oraş mă aflam şi oricînd, venea la mine. Şi poate nu totdeauna din dragoste. Din teamă mai mult.

— Acesta era spiritul de vagabond din sîngele savantului! îşi aminti Olimp discuţia purtată cu văduva.

— Teamă? De ce teamă? întrebă Bunea.

— Păi nu vă spusei? Să nu-i pătez demnitatea. Venea întotdeauna. Am un teanc de scrisori, întreaga noastră corespondenţă.

— Şi ultima scrisoare?

- Şi-

— Inclusiv copia celei pe care î-ai trimis-o, sau nu obişnuiai să te foloseşti de ciornă pentru şantaj?

— Nu, n-o am. Şi nici el nu cred c-o mai păstra. Le rupea totdeauna, tot din frică. Dar vă pot spune ce i-am scris.

— Ce?

— îi ceream o sută de mii pentru nuntă şi maşină, îi

povestisem lui Emil de „babac“ şi m-a învăţat să...

— Şi ţi-a adus banii?

— Nu.

— Va să zică de aici neînţelegerea!

— Nu! Neînţelegerea era în altă parte în atitudinea bătrînului faţă de mine. Toată viaţa s-a purtat ca un porc. Nu mă mustră deloc conştiinţa.

— Va să zică ai acţionat cu sînge rece?

— Nu. O criză de nervi. Nu loveam eu numai pentru bani. Dar cînd am văzut că mă duce sus, cică să-mi dea banii, şi acolo în loc de bani începe să mă „educe“ şi să mă ameninţe, mi-am pierdut firea. Cînd mi-a strigat „te omor“, am simţit că se deschide pămîntul şi se surpă cerul peste mine...

— Ascultă-mă, îi făcu maiorul semn să se potolească, de ce mai umbli cu fofîrlica?

— Nu-nţeleg?

— Nu-nţelegi! ... Mai faci şi pe proasta. Vrei să- ncerci să mă convingi că te-ai dus sus cu cele mai bune intenţii, că aveai de gînd să-i dai chiar un pupic bătrînului şi că numai purtarea lui te-a obligat...

— Jur!

— Ţi-ai şi găsit omul să te creadă ...

— Pe lumina ochilor! ascultaţi-mă!

începuse să plîngă. Şirurile de lacrimi săpau adevărate albii minuscule în straturile de farduri şi vopsele care-i acopereau obrajii. Avu impresia că peretele unei faţade, zugrăvite prost şi fără gust de Un meşter nedibaci se descojea în ploaie, lăsînd să
se vadă, Sub pojghiţa subţire a tencuielii, un perete Vechi, din cărămizi surprinzător de bine păstrate:

— Ne-am întîlnit, aşa cum stabilisem, în hol. La trei, de fapt după trei. Dora Melinte lega cuvintele cu greu printre sughiţuri.

— Şi ce tertip ai folosit ca să-l atragi în cameră?

— Nu eu, el a fost cu ideea. Zicea că prea sînt mulţi ochi care ne văd.

— Iar minţi!

— Pe cuvînt.

— Cum putea să te invite sus, cînd el însuşi trimisese cheia prin lift-boy la recepţie. Este clar că avea intenţia să nu urce imediat.

— Dacă judecaţi aşa, nu mai scot o vorbă.

_?

— Ori vreţi să aflaţi adevărul, ori nu. De ce-l credeţi cinstit numai pe el. De ce nu-mi acordaţi nici o şansă?

— Poftim!

— Nu aşa, din obligaţie, din tact profesional, sînt sătulă de prefăcătorii.

— Ce mai vrei? Bunea simţi că-şi iese din pepeni.

— Vreau să fiu crezută, să se ştie că sînt cinstită.

— Nu mi-ai prea oferit ocazia.

— Credeţi-mă.

—- Bine, uite, te cred.

— Pe cuvînt?

— Pe cuvînt! Numai explică-mi o dată ce s-a întîmplat cu cheia. Şi eu sînt sătul de vorbe goale.

— Ideea a fost a lui, reluă Dora, mai calmă. Adică să predea cheia prin băiatul de la lift pentru a masca printr-un martor întîlnirea noastră. N-ave anevoie de cheie. I—o dădusem pe-a mea, „copia” cum i-aţi spus dumneavoastră.

— Profesorul ştia că ai dublul cheii?

— Da.

- Şi?

— Şi s-a urcat. Trebuia să merg imediat după el, dar am fost obligată să mai întîrzii douăzeci de minute la bucătărie.

— De-acolo ai luat cuţitul?

— L-am găsit sus. Pe masă. El sau celălalt, Paulete, probabil, servise masa în cameră. Cînd am intrat am simţit chiar miros de friptură. Bătrînul dormea deja. L-am trezit şi a urmat discuţia . ..

— Dacă discuţie se poate numi cînd iei cuţitul şi te repezi asupra unui bătrîn fără apărare, gîndi cu amărăciune Mitran Bunea.

— N-a fost aşa. Mi-a zis ceea ce mi-a zis, şi eu, la rîndu-mi, l-am făcut bătrîn împuţit şi i-am spus că-i tai limba. „Uite, i-am strigat, ca să nu mă infectez atingîndu-te, îmi trag mănuşile”, aveam la mine mănuşile de la bucătărie. Le uitasem în buzunar. El a început să înjure şi cum stăteam rezemată de masă, a vrut să se ridice şi să mă pleznească. N-a mai apucat. Am văzut cuţitul şi.. .

— Taci.

— Cînd mi-am dat seama ce făcusem, începu din nou să plingă, era prea tîrziu.

—- Şi de ce n-ai anunţat miliţia?

— L-am anunţat pe Emil, iar el...

— Te-a sfătuit să-ncurci lucrurile! Halal logodnic! Bună zicala, „spune-mi cu cine te aduni ca să-ţi spun cine eşti!”

— A zis că să las totul pe el. Întîi s-a dus şi a cumpărat cîteva sticle de parfum.

— De levănţică?!

— De ăsta a găsit la drogheria din colţ, de pe Tomatelor. M-a trimis sus în cameră să stropesc bine, totul. Să dispară mirosul corpului meu, zicea el, că specialiştii m-ar putea depista după asta.

— Doamne, cîtă prostie! exclamă şi Olimp, care tot timpul discuţiei dintre Dora Melinte şi maior tăcuse ca o stană de piatră.

— Pe urmă? se interesă Bunea.

— A făcut tot ceea ce ştiţi. A luat filmele din aparatul reporterului, mi-a dat un fel de praf de morfină sau aşa ceva să presar peste florile de liliac pe care le-am dus în cameră nu din iniţiativa mea, ci din dispoziţia tovarăşului Olimp.

— De ce-ai făcut asta?

— Zicea Emil că poate lumea-l va acuza pe Paulete. „Dacă tipul dispare, mi-a spus, nimeni nu va mai crede altfel. A ucis şi-a şters-o. De ce? Cum? Cine să afle dacă el nu va mai fi de faţă să se justifice, să se apere“. Aşa m-a-nvăţat şi eu ca o tîm- pită l-am ascultat. L-am iubit. L-am iubit ca o smintită, i-am ascultat toate delirurile şi visurile lui de căpătuială pe nemuncite. L-am făcut să se simtă bărbat şi iată răsplata. A dat înapoi ca un laş. M-a „turnat“ .. .

— Emil Scarlat n-a spus un cuvînt!

— Cuuum? se holbă femeia.

— Abia de o oră l-am arestat nu-i aşa Corciule? îl întrebă Mitran Bunea pe sergent. încă n-a avut timp să ciripească.

— Mincinosule, mincinosule, mincinosule ... Dora Melinte îşi pierdu firea din nou şi era ca o pisică sălbatică, întărîtată, gata să zgîrie, dar maiorul nu mai avea chef să asiste la încă o scenă de isterie, îi făcu semn sergentului:

— Ia-o!

— Şi cînd te gîndeşti că acum vreo oră şi ceva îmi zîmbea încă mai dulce şi mai misterios decît Gioconda, reflectă Olimp speriat de ultimul acces de furie alDorei Melinte.

— Niciodată să nu pui preţ pe zîmbetul femeii cînd rujul e de trei degete pe buzele ei, îl sfătui Bunea.

— Ai bănuit-o de mult? se mai interesă Olimp.

— Drept să-ţi spun, nu! Dar excluzîndu-i pe ceilalţi mai rămăsese ea şi mi-am încercat norocul.

— Nu cred c-ai mers chiar orbeşte!

— Asta nu, în nici un caz.

— Ce te-a făcut s-o suspectezi?

— Nesinceritatea ei. Faptul că îşi ascundea cu atîta înverşunare legătura ei mai strînsă cu profesorul. Ori eu ştiam că profesorul îi dăruise încă din prima zi biletele sale pentru festival.

— Nu era, totuşi, un indiciu.

— Nici n-am abuzat, dar corelînd şi acest element cu alte date, de pildă faptul că ea poseda o cheie ce se potrivea la camera treisprezece şi că purtarea ei ulterioară, inclusiv refuzul de a da ochi cu văduva victimei, era deosebit de bizară, am devenit suspicios. E drept că în cristalizarea ipotezei mi-au fost
de mare ajutor cîţiva studenţi veniţi ieri, în practică, la mine. Le-am prezentat cazul şi ei au dezbătut toate variantele posibile şi imposibile. Eu am tras concluziile.

— Frumos! Zece seamănă şi unul culege, îşi mustră Olimp amicul.

— Nu zece, patru.

— Oricum, te felicit.

— Şi eu te salut, sînt obosit, mai spuse Mitran Bunea şi plecă.

Străbătu holul şi ieşi pe uşa mare din sticlă, imi- tînd cristalul, urmărit de o plecăciune adîncă şi respectuoasă a lui Nelson. în faţa hotelului, pe dalele de marmură îl zări pe Paulete. Se opri lîngă el. Stătură cîteva clipe tăcuţi, urmărind zborul graţios al unui stol de porumbei albi care survolau piaţa Iluziei Pierdute, exact pe deasupra Turnului Fericirii.

— Spune-mi, rupse Bunea tăcerea, cum dracu ţi-a venit ideea să mergi la gară după geamantanul profesorului?

— Din teamă, pur şi simplu din teamă. Am descoperit recipisa pe masă, printre hîrtiile cu poezia şi am vîrît-o în buzunar.

— Credeai că are proprietăţi magice şi te lecuieşte de frică?

— Nu, dar profesorul îmi vorbise de studiul său. M-a

surprins cîtă asemănai’e era între acela şi propria mea invenţie.

— Te deranja

?— Cît era profesorul în viaţă, nu. Dar acum, în situaţia asta... Pe oricine l-ar duce ideea să presupună că l-am omorît pe Neagu Blebea ca să-mi înlătur un concurent. Nu e vorba de o invenţie oareşicare, ci...

— Milioane, completă Bunea.

— Mă rog, la urma urmei şi aşa poate fi pusă problema. Eu n-am nici o dovadă că nu-i aşa. Nu mă pot apăra.

— Sperai să te aperi distrugînd studiul profesorului?

— Aşa am judecat. Mi-am dat seama, imediat, că era o prostie. Cert este că acum mă aflu într-o situaţie disperată. Nu mă pot disculpa în nici un fel. Am făcut şi neghiobia ca la intrarea în cameră, atunci cînd am descoperit cadavrul lui Blebea, şă mă reped şi să încerc să smulg cuţitul. N-am reuşit, în schimb am reuşit să-mi las amprentele pe el. A fost un moment de groază. Mă mir că nu mi-am pierdut minţile, sau că nu... doamne fereşte, sufăr cu inima, v-am mai spus, nu? Dar degeaba mai îndrug verzi şi uscate, dumneavoastră mă suspectaţi şi gata. Toţi mă suspectează.

— Nu te vor mai suspecta.

— Poftiţi?

—- L-am descoperit pe asasin. Uite-1! Şi Bunea îi arătă dubiţa miliţiei care tocmai trecea pe lingă ei. Asta nu mă împiedică, mai zise, să-ţi dau un sfat, domnule inginer!

— Care?

— Cînd mîncaţi friptură la tavă, să nu mai luaţi masa de prînz în cameră, sau dacă o faceţi, să vă îngrijiţi ca tacîmurile să fie duse imediat jos. Ş
iîncă ceva: la hotel să refuzaţi totdeauna camera trei-sprezece. Vă poartă ghinion!

Strînse mina inginerului şi porni spre casă. Pe jos, ca să poată gîndi în linişte. Avea intenţia să evite audierea Dorei Melinte în faţa studenţilor. Cazul i se părea peste măsură de trist.

Dar în urma lui, Paulete Stamatin era vesel. Două lacrimi galbene, în care se răsfrîngea lumina uleioasă a după-amiezii de aprilie, începuseră să se prelingă călduţe, eliberatoare, pe faţa încă încordata a inginerului. Negul

de pe nas î se făcu roz. Roz- bombon.

Redactor: VIORICA MĂRII
Tehnoredactor: CONSTANTIN RUSU

Apărut: 1973.
Comanda nr.: 714. Coli de tipar: 6.
Tiraj: 70.000 + 140 broşate.
Tiîrtia: lip. înalt B. *63 g/m2. Format: 70X100/32.*
Tiparul executat sub comanda nr 148/1973 la întreprinderea Poligrafică Cluj, str. Brassai nr. 5—7. Republica Socialistă România